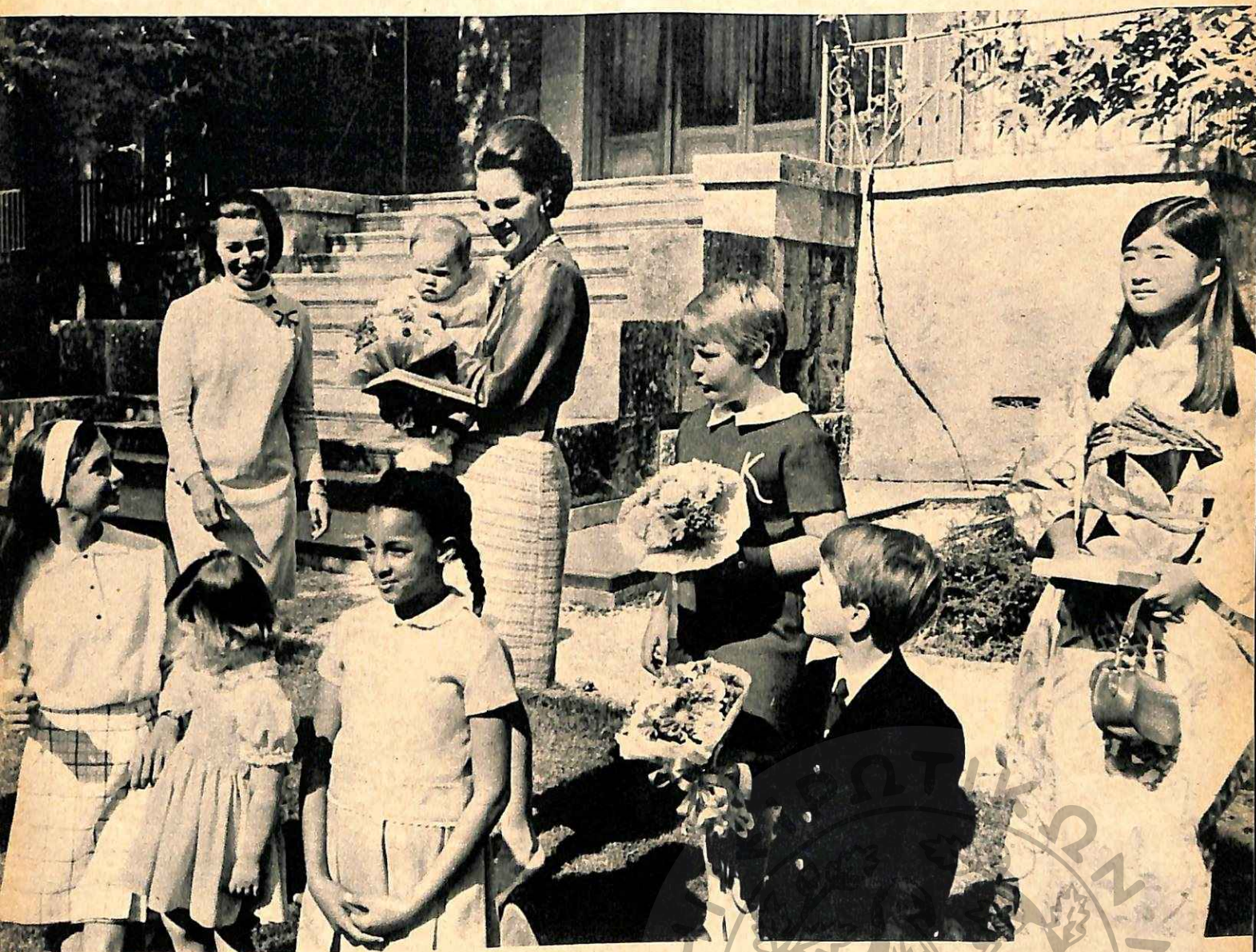

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΕΡΥΘΡΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΟΥ Ο.Η.Ε. Η Α.Μ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΝΝΑ-ΜΑΡΙΑ ΕΔΕΧΘΗ ΕΙΣ ΤΑ
ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΟΥ ΤΑΤΟΓΟΥ ΔΙΑ ΝΑ ΣΥΜΠΑΙΞΟΥΝ ΜΕ ΤΑΣ Α. Α. Β. Β. Υ. Υ. ΤΟΝ ΔΙΑΔΟΧΟΝ ΠΑΥΛΟΝ
ΠΑΝΑΓΙΑ ΑΠΟ ΟΛΩΣ ΤΑΣ ΗΠΕΙΡΟΥΣ ΤΗΣ ΥΦΗΛΙΟΥ.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑΝ ΑΛΕΞΙΑΝ ΠΑΙΔΑΚΙΑ ΑΠΟ ΟΥΔΑΣ ΤΑΣ ΗΠΕΡΩΤΕ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΗΣ
ΤΟΦΑΣΙΣ ΑΥΤΗ ΤΗΣ Α.Μ. ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΜΙΑΝ ΕΥΓΕΝΗ ΚΑΙ ΕΜΠΡΑΚΤΟΝ ΕΚΔΗΛΩΣΙΝ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΘΕΜΕ-
ΕΙΣ ΑΡΧΑΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ. ΑΥΤΑΙ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΚΗΡΥΧΘΕΙΣΑΝ ΟΜΟΦΩΝΩΣ
Α ΤΗΝ ΔΙΑΣΚΕΨΙΝ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ ΤΟΥ 1965 ΑΠΟΦΑΣΙΝ ΚΑΘ' ΗΝ Ο Ε.Σ. ΟΥΔΕΜΙΑΝ ΔΕΧΕΤΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΙΝ
ΙΚΟΤΗΤΟΣ, ΦΥΛΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΤΑΞΕΩΣ, ΑΣΧΟΛΟΥΜΕΝΟΣ ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΧΗΝ
ΒΟΗΘΕΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΧΟΝΤΑΣ ΑΝΑΓΚΗΝ.

Χριστούγεννα

Μουσική :
ΑΔ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Στίχοι :
ΜΙΧ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Τάου·ρά·νια ευν·νε·φο·ντυ·μέ·να τό·χιό·νιέ·έκε·πα·σε·τή·γῆ
Ξυ·πνοῦν·οἶ·αν·θρῶ·ποιεῦ·τυ·χι·εμέ·νοι·χτυ·πᾶ·ἤ·κα·μπα·να·χα·ρω·πή
καί·ετό·νιο·γέν·νη·τοῦ·παρ·θέ·να·παι·δί·της·εκύ·βει·μέ·στορ·γή·
ετά·πέ·ρα·τα·ετήν·οἶ·κου·μέ·νη·χα·ρᾶς·μη·νύ·μα·τα·νά·πῃ·
Δαν·τέλ·λες·οὔ·τε·καί·γεν·τό·νια·δέν·τοῦ·στο·λί·ζουν·τή·ετρω·μνή
Τάου·ρά·νια·τῶ·ρα·φω·τι·εμέ·να·ἄ·ε·τρο·χρυ·εό·ετελ·νουν·ετή·γῆ
μό·νο·ἀ·πῆ·ς·ετέ·γῆς·τά·κα·δρό·νια·κρε·μᾶ·ἤ·ᾶ·ρά·κνη·τό·πα·νί·
καί·ετό·νιο·γέν·νη·το·ἡ·παρ·θέ·να·παι·δί·της·εκύ·βει·μέ·στορ·γή·

Τὰ οὐράνια συννεφοντυμένα,
τὸ χιόνι σκέπασε τὴ γῆ
καὶ στὸ νιογέννητο ἡ Παρθένα
παιδί της σκύβει μὲ στοργή.

Δαντέλλες, οὔτε καὶ σεντόνια
δὲν τοῦ στολίζουν τὴ στρωμνή·
μ' ἀπὸ τῆς στέγης τὰ καρδόνια
κρεμᾶ ἡ ἀράχνη τὸ πανί.

Εὐπνοῦν οἱ ἀνθρώποι εὐτυχισμένοι,
χτυπᾷ ἡ καμπάνα χαρωπὴ,
στὰ πέρατα, στὴν εἰκουμένη
χαρᾶς μηνύματα νὰ πῇ.

Τὰ οὐράνια τώρα φωτισμένα
ἄστρο χρυσὸ στέλνουν στὴ γῆ
καὶ στὸ νιογέννητο ἡ Παρθένα
παιδί της σκύβει μὲ στοργή.
ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Τοῦ, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τοῦ ΒΑΣΙΛΕΩΣ καὶ τὴν ἐπίτιμον
Προεδρίαν τῆς Α. Μ. τῆς ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ - ΜΗΤΡΟΣ, ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Α' ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1924 - 1941 · Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΤΟΣ 23ον · ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1967 · ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 3

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθύνσεις συμφώνως Α. Ν. 1092, ἄρθρον 6 : Διευθύνσεις Περιδικῶν : ΚΑΛΛΙΡΡΩΝ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Δώρα δ' Ἰστρία 22. · Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου : ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Δημοκρίτου 8 καὶ Σόλωνος

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 2 (Διὰ τὰ Σχολεῖα 1,50) — Ἐτησίᾳ συνδρομὴ Ἑσωτ. Δρχ. 12. Ἑξωτ. 10 σελλ. ἢ 2 δολλ.

ΕΞΟΦΛΗΣΙΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ : Παρακαλοῦμεν θερμῶς : α) τοὺς καθυστεροῦντας τὴν ἐξόφλησιν τῆς πρὸς τὸ περιοδικὸν
ὀφειλῆς των, ὅπως ἐπισπεύσουν ταύτην, β) ὅπως τὰ ἐμβάσματα ἀποστέλλωνται ἀπροσώπως Ε. Ε. Σ. Ν., Λυκαβηττοῦ 1, Ἀθήνας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ — CONTENTS

Σελίς	Page
Σ. ΜΕΛΑ : Ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος	2
Α. Κ. : Ρωμανὸς ὁ Μελωδὸς	3
Α. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ : Χριστουγεννιάτικος αἰμοδότης	4
Φ. ΚΟΥΚΟΥΛΕ : Βυζαντινὰ Χριστούγεννα	6
Ε. Π. ΦΩΤΙΑΔΟΥ : Τὸ Ἀρκάδι	7
Σ. ΣΠΗΛΙΟΤΟΠΟΥΛΟΥ : Στὴ χώρα τοῦ νέου αὐτοκρά- τορος	8
Δ. ΓΙΑΚΟΥ : Ὁ ὄρκος τῶν ἱδρυτῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας	9
Θ. Β. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ : Ποίημα	9
Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ : Ὁ μικρὸς Σαμαρεῖτης	10
Π. ΦΛΩΡΟΥ : Μὴ λησμονεῖτε τὸ Σολφερίνο	12
ΠΑΝ. : Ποίημα	13
Ν. Γ. ΔΗΜΗΤΡΟΚΑΛΛΗ : Κάραβοι, οἱ πολῦτιμοι φίλοι μας	14
Χ. ΛΑΛΟΠΟΥΛΟΥ : Πίστις εἰς τὰ ἰδανικά τοῦ ἀνθρώ- που	15
ΔΡΑΣΙΣ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν. : Εἰκόνες	16
ΚΙΝΗΣΙΣ — ΔΡΑΣΙΣ Ε.Ε.Σ. καὶ Ε.Ε.Σ.Ν.	18
Σ. ΣΚΟΥΦΟΓΛΟΥ : Ἡπειρος-Γιάννενα	22
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ - Παιδικὰ Σχέδια	24
Α. ΠΑΠΑΔΗΜΑ : Ποίημα	25
Ι. ΧΑΤΖΗΔΗΜΟΥ : Ἡ ὕγεια	25
ΠΑΠΟΥ — ΓΙΑΓΙΑΣ : Ἑμμετρες συμβουλές	25
ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΚΑ ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ	26
ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ : Εἰκόνες	28
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ	30
Ε. ΜΑΛΟ : Μὲ οἰκογένεια	32
Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ - ΑΔ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ - Α.Β. : Στίχοι - Μουσικὴ στὰ ἐσώφυλλα	
S. MELAS : Our Saviour is Born	2
A.K. : Romanos the Composer	3
A. KARANTONIS : A Blood-donor on Christmas Day	4
F. KOUKOULES : Byzantine Christmas	6
E. P. FOTIADIS : «Arkadi»	7
S. SPILIOTOPOULOS : In the Country of the New Emperor	8
D. YAKOS : The Oath of the Founders of «Filiki Etairia»	9
TH. B. KONSTANTINOU : Poem	9
S. PANAGIOTOPOULOS : The Small Samaritan	10
P. FLOROS : Do not forget Solferino	12
PAN : Poem	13
N. G. DIMITROKALLIS : Scarabaeus our Valuable Friend	14
K. LALOPOULOS : Loyalty to the Ideals of Huma- nity	15
H.J.R.C. GROUPS ACTIVITIES : Pictures	16
H.R.C. and H.J.R.C. MOVEMENT-ACTIVITIES	18
S. SKOUFOGLOU : Epirus - Janina	22
PUZZLES	24
L. PAPADIMAS : Poem	25
J. HATJIDIMOU : Health	25
GRANDFATHER — GRANDMOTHER : Advice in Verse	25
RED CROSS NEWS	26
GLIMPSES ALL OVER THE WORLD	28
READERS' COLLABORATION : Pictures	30
HECT. MALO : With Family	32
M. STASINOPOULOS - A. PANAGIOTOPOULOS - A.B. : Music - Verse in the Innercover	

Κ α λ ὶ

Ε ρ ε ῖ σ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΑΛΩΣ ΕΛΘΕΤΕ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΑΘΕΝΑ 1. Τ. 10. 1. 1. 1.
16. 8. 85
ΗΜΕΡΟΜ. 36199
ΑΡΙΘ. 1

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Με καρδιά γεμάτη εὐλάβεια κι ἐλπίδα θερμῇ ἄς στρέψουμε τὴ ματιά κατὰ τὸ μέγα φῶς, ποὺ ὑψώ-
νεται ἀπὸ τὴν ταπεινὴ φάτνη, ὅπου συντελεῖται τὸ βαθύ μυστήριο τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Θεοῦ. Εἶναι τὸ

τῶν ζώων παίρνει γιὰ πορφύρα Του ὁ Βασιλιάς τοῦ Κόσμου. Καὶ τὰ σουραύλια τῶν τσοπάνηδων εἶναι ἡ μουσικὴ, ποὺ διαλαλεῖ τὸν ἐρχομό Του. Ἐρχεται ἀνάμεσα στοὺς ποι-
μένες, γιὰτὶ κι Αὐτὸς ἕνας ποιμέ-

Ἄς γυρίσουμε τὰ μάτια, τὴ δραματικὴ τούτῃ ὥρα, κατὰ τὴ σπηλιά τῆς Βηθλεέμ. Κι ἄς ἀτενίσουμε τὸ θαῦμα τῆς ἐνανθρωπίσεως : Ὁ Θεὸς δὲν ντύνεται μονάχα τὴ σάρκα, μὰ καὶ τὴ βαρεῖα μοῖρα τῶν ἀνθρώπων. Ἐρχεται νὰ τὴν ὑποστῇ ὁ ἴδιος : Νὰ ζήσει τὴ φτώχεια καὶ τὸν πόνο, τὴν παραγνώρισι καὶ τὴν πίκρα, τὴν ἀδικία καὶ τὸν κατα-
τρεγμὸ — αὐτὸν τὸν θάνατο... Ἐρχεται νὰ λυγίσῃ σὰν ἄνθρωπος, τὴν τραγικὴ, τὴν κρίσιμη στιγμή τοῦ ὄρου τῶν Ἑλαιῶν — ἀπαρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο! — νὰ νοιώσῃ, στὸ ζύγωμα τοῦ θανάτου, τὴν ἀφατὴ θλίψι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ τῆς ζωῆς καὶ ἡ νόχτα ν' ἀκούσῃ, κατάπληκτη, τὰ θεῖα χεῖλη νὰ ψιθυρίζουν : «περίλυτος ἐστὶν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου»!

Οἱ λαοί, ποὺ κάθονται στὸ σκοτάδι, ποὺ παραδέρνουν στὸ σίφουνα τοῦ μίσους, ἄς ἀντικρύσουν σήμερον τὸ μέγα φῶς, ποὺ ὑψώνεται, με-
σοῦρανο, ἀπὸ τὴν ταπεινὴ σπηλιά : Ὁ Ἄναρχος, ἀπὸ τὸν ὕψιστο θρόνο Του, κατεβαίνει, νὰ ντύσῃ τὴν τελειότητά Του μὲ τὰ σχῆμα τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας. Τὴν αἰωνιότητα καὶ τὴν ἀφθαρτὴ οὐσία Του ἔρχεται νὰ φυλακίσῃ — σ' ἕνα κίνημα ὑπέρτατης ἀγάπης — μέσα στὰ στενά κι ἐφήμερα ὅρια τῆς ἀνθρώπινης υπάρξεως. Κατεβαίνει νὰ δώσῃ τὰ παράδειγμα τῆς ἀδερφωσύνης, νὰ ἐξισωθῇ μὲ τὰ πλάσματά Του.

Αὐτὸ τὸ παράδειγμα τῆς ὑπερτατης καλωσύνης τῆς θείας αὐταπάρνησης δείχνει τὸν πάμφωτο δρόμο τῆς σωτηρίας. Μωροὶ καὶ τυφλοὶ ὅσοι πίστεψαν πῶς ἀλλαγὴ τῶν ὑλικῶν ὄρων τῆς ζωῆς μπορεῖ νὰ φέρῃ τὴ θεραπεία τῆς βαρεῖας ἀρρώστειας ποὺ δέρνει τὴν ἀνθρωπότητα. Οἱ αἰῶνες ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ συντελέστηκε τὸ μυστήριο τῆς ἐνανθρωπίσεως δείχνουν ἑστέρα πῶς ὅλα τὰ δεινὰ, ποὺ ἀποκορυφώνονται σήμερον στὴν παγκόσμια ἀγωνία εἶναι τὰ πικρὰ προϊόντα τῆς θεμελιακῆς αὐτῆς πλάνης, νὰ ζητοῦμε ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, στὶς συνθήκες τῆς ὑλικῆς (Συνέχεια στὴν σελ. 15)

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ. Τοιχογραφία τῆς Μονῆς Ἁγίου Παύλου (Ἁγίων Ὁρος)
(Ἀντιγραφή ΘΩΤΗ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ)

μυστήριο τῆς ἀπεριόριστης ἀγάπης στὸν ἄνθρωπο. Μέσα σὲ μιὰ σπηλιά ντύνεται ὁ Παντοδύναμος τὴν ἀνθρώπινη σάρκα, γιὰ νὰ θυμίσῃ στὴν ἀνθρωπότητα τὸ ἀθῶο ξεκί-
νημα τῶν πρωτοπλάστων. Τ' ἀχε-
ρα τῆς τροφῆς καὶ τῆς στρωμνῆς

νάς εἶναι — ποιμένας ψυχῶν, ποὺ θ' ἀφήσῃ τὸ ποίμνιο γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ φέρῃ στὴν ὁλόθερμη ἀγκαλιά Του τὸ ἀπολωλὸς πρόβατο. Γιατὶ ἔρχεται νὰ λυτρώσῃ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ μετάνοια, τὴν ἀγάπη καὶ τὴ συγχώρησι.

ΡΩΜΑΝΟΣ Ο ΜΕΛΩΔΟΣ

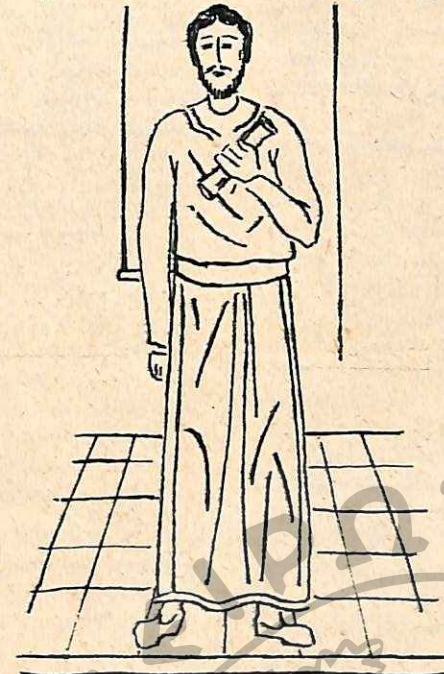
Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ποὺ ἐδῶ καὶ χίλια ἐν-
νιακόσια ἐξήντα ἐπτὰ χρόνια ἦλθε στὸν κόσμο γιὰ νὰ τὸν κἀνὴ καλύ-
τερο καὶ νὰ τοῦ δείξῃ τὸ σωστὸ δρόμο τῆς ζωῆς μὲ τὸ γλυκὺ πρό-
σταγμα «ἀγαπάτε ἀλλήλους», ἐξάρ-
τησε τὴ δύναμι τῆς Βασιλείας του ἀπὸ τοὺς ἀπλοῦς καὶ τοὺς ἀγαθοῦς. Αὐτοί, μὲ τὴν ἀγνή, ἀπροσποίη-
τη καρδιά τους καὶ τὸ καλόπιστο πνεῦμα τους, δέχτηκαν τὸ κήρυ-
γμὰ Του καὶ τὸ ἔκαναν πραγμα-
τικότητα. Αὐτοί, κατὰ μάζας, ἀλλὰ μὲ χαρούμενη καρδιά, ὑπέστησαν τοὺς τρομεροὺς διωγμοὺς τῶν εἰδω-
λολατρῶν καὶ τῶν Ρωμαίων. Ἄν οἱ ἰσχυροὶ τῆς Γῆς, οἱ πλούσιοι καὶ οἱ μεγάλοι σοφοί, οἱ καλλιτέχναι, ἔκτισαν λαμπροὺς καὶ μεγάλους ναοὺς στὴ δόξα τοῦ Κυρίου, οἱ ἀπλοὶ καὶ οἱ ταπεινοὶ εἶναι ποὺ ἔσπειραν σ' ὅλη τὴ χριστιανικὴ γῇ δεκάδες χιλιάδες ἀπόμερα ἐκκλη-
σάκια, τὰ στόλισαν μὲ εἰκόνες ἁ-
γίων καὶ τὰ φρόντισαν καὶ τὰ φρόν-
τίζουν μὲ ἄκρα εὐλάβεια, γιὰ νὰ εἶναι καὶ αὐτὰ μικρὲς κατοικίες τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Τέκνου του, τῆς Πανα-
γίας καὶ τῶν Ἁγίων καὶ Ὁσίων ποὺ μαρτύρησαν σὲ τούτῃ τὴ γῇ γιὰ τὴν καινούργια ἀνθρωποσωτήρια πίστι.

Ἐνας τέτοιος ἀπλὸς καὶ ταπεινὸς ἄνθρωπος ἦταν ὁ Ρωμανὸς ὁ Μελωδός, ὁ μεγαλύτερος βυζαντινὸς ὑμνογράφος τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ συνθέτης τοῦ θεσπεσίου τροπαρίου ποὺ ἀννυνεῖ μὲ τόση κατάνυξι καὶ θεῖαν ἀπλότητα τὴ νύκτα τῶν Χριστουγέννων.

«Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίκτει καὶ ἡ γῇ τὸ σπῆλαιον τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει. Ἄγγελοι μετὰ ἀστέρους ὁδοιποροῦσι. Δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη Παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός».

Ἀπλὸς λοιπὸν καὶ ταπεινὸς ὁ με-
γάλος αὐτὸς ἐκκλησιαστικὸς ποιητής, καὶ γι' αὐτὸ ἴσως δὲν σῶθηκαν ὡς ἐμᾶς πάρα πολλὰ στοιχεῖα ἀπὸ τῆς ζωῆς του. Οἱ σεμνοὶ καὶ ταπεινοί, προτιμοῦν νὰ ζοῦν στὴν ἀφάνεια, στὴ

μοναξιά τους, κ' ἐκεῖ μὲ ἔργα σπου-
δαῖα νὰ ἀξιοποιοῦν τὰ ἰδανικά τους. Ἐνας ἀπλὸς ἱερωμένος ἦταν ὁ Ρωμανὸς ποὺ ἄλλοι λένε πῶς ἤκμασε στὸν ἑβδομο καὶ ἄλλοι στὸν ὄγδοο Αἰῶνα. Γεννήθηκε σὲ μιὰ πόλιν τῆς Κοίλης Συρίας, τὰ Μιασηνά, ἀσπά-
σθηκε τὸν Χριστιανισμό κ' ἔγινε διάκονος στὸ Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως, στὴ Βυρρηττό. Ἀπὸ τὴ Βυρρηττό, πῆγε στὴν Πόλιν, στὸ κέντρο τῆς

Σχεδιάσμα : ΗΛ. ΓΕΩΡΓΙΟΥΤΖΟΣ

Ὁρθοδοξίας, κ' ἔμεινε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κελλιά τοῦ Ναοῦ τῆς Θεοτόκου ποὺ εἶχε ἰδρύσει ἕνας χριστιανὸς λε-
γόμενος Κύρος. Ὁ Ρωμανός, εἶχε μέτρια μόρφωσι, μὰ ξεχώριζε γιὰ τὴ σταθερὴ του πίστι, τὴν ἀσκη-
τικὴ του ζωὴ καὶ πρὸ παντός γιὰ τὴ θερμότητα ἀφοσίωσίν του στὴν Παναγία. Ταπεινὸς καὶ ὄχι τόσο καλλιεργημένος καθὼς ἦταν, δὲν ἤξερε πῶς ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Πανα-
γία τὸν εἶχαν προικίσει μὲ τὸ σπάνιο δῶρο τοῦ μεγάλου ποιη-
τικοῦ ταλέντου. Μὰ τόσο φλογερὴ ἦταν ἡ πίστι μέσα του, ὥστε ταχι-
κῶτα πῆγαινε στὸν ἑσπερινὸν Ναὸ τῶν Βλαχερνῶν καὶ μὲ κατάνυξι παρακολουθοῦσε τὴς ἱερῆς ἑραστατικῆς ὁλονυκτίας. Μιὰ τέτοια μετὰβασί του στὶς Βλαχερνες εἶναι συνδεде-

μένη μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἀνεκάλυψε τὸ ποιητικὸ του ταλέντο.

Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέν-
νων, ἀπὸ τὶς Βλαχερνες γύρισε στὸ κελλί του γεμάτος ἱερὸν ἐνθουσια-
σμό. Ἐπεσε νὰ κοιμηθῇ. Τὴ νύκτα, σ' ὄνειρό του, εἶδε τὴ Θεοτόκον, ποὺ κρατώντας στὸ χεῖρ τῆς μιὰ δέσμη ἄσπρο χαρτί, τοῦ τὸ πρόσφερε, λέ-
γοντάς του :

— Αὐτὸ τὸ χαρτί, πρέπει νὰ τὸ φᾶς!

Ἐπῆλθε γεμάτος ἐνθουσιασμό, ἔμ-
πνευσι. Εἶχε ἀνοίξει μέσα του ἡ βρό-
σι τοῦ μεγάλου του ποιητικοῦ χαρί-
σματος. Κι ἀμέσως κήθησε κ' ἔγραψε τὸ περίφημο «Ἡ Παρθένος σήμερον» Ἐφτάσε αὐτό, γιὰ νὰ ξεχυθῇ ἀκρά-
τητος ὁ χεῖμαρρος τῆς θεοσκευτικῆς του ποιήσεως. Ὑπολογίζεται πῶς ὁ Ρωμανὸς ἔγραψε χίλια κοντάκια καὶ τὰ κατέθεσε ὅλα στὸ Ναὸ τῆς Θεοτόκου, ὅπου ἔμεινε. Ἐκεῖ, ὁ ποιητικὸς αὐτὸς θησαυρὸς σωζόταν, ὡς τὴν ὥρα ποὺ κἀνκε ἡ μονή. Καὶ παρὰ τὴν πυρκαγιά, σῶθηκαν λίγα κοντάκια ἀπὸ τὰ ὅποια διαφαί-
νεται ἡ ἔξοχη ποιητικὴ του ἰδιο-
φυΐα. Γνώρισμα τῆς ποιήσεως αὐ-
τῆς εἶναι τὸ λυρικὸ μεγαλεῖο, ἡ λαϊκὴ τῆς ἀπλότης, ἡ βαθύτατη πί-
στις, ποὺ μεταδίδεται στὸ τόσο λιτὸ λεξιλόγιό της. Ὁ γνωστὸς Γερ-
μανὸς ἱστορικὸς τῆς βυζαντινῆς λο-
γοτεχνίας Κρονμπάχερ, γράφει πῶς «βέβαιον εἶναι ὅτι ὡς πρὸς τὴν ποιητικὴν εὐφυΐαν, τὸ πῦρ τοῦ ἐν-
θουσιασμοῦ, τὸ βάθος τοῦ αἰσθη-
ματος καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς γλώσσης ὑπερτερεῖ κατὰ πολὺ πάν-
τας τοὺς λοιποὺς μελωδοῦς. Ἡ ἐν τῷ μέλλοντι ποτὲ ἱστορία τῆς λογο-
τεχνίας θὰ ἐξυμνήσῃ ἴσως τὸν Ρω-
μανὸν ὡς τὸν μέγιστον τοῦ κό-
σμου ἐκκλησιαστικὸν ποιητὴν». Ἄς φθυρίσουμε τοὺς στίχους τοῦ τρο-
παρίου τῶν Χριστουγέννων. Ἀπέ-
δωσε μ' αὐτοὺς ὁ Ρωμανός, τὴ γλυκύτερη αἰσθησὶ τοῦ μυστηρίου τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου νέου, ποὺ ἦταν «πρὸ αἰώνων Θεός», ἀλλὰ ποὺ ἐκείνη τὴν ἀποκαλυπτικὴ ὥρα τῶν ἁστρον, τῶν μάγων, τῶν ἀγ-
γέλων ποὺ «μετὰ ποιμένων δοξο-
λογοῦσι», φανερώθηκε στοὺς ἄν-
θρώπους. Καὶ στὴν ποιήσίν του ὁ Ρωμανός, ἔσμιξε τὸν Οὐρανὸ μὲ τὴ Γῆ....

Ο ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΣ ΑΙΜΟΔΟΤΗΣ

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ, και στη Βαμβάκουπολη, ένα κεφαλοχώρι στην πλαγιά του βουνού, άραιοχτισμένο μέσα σε πυκνή πρασινάδα, όλοι είχαν αποτραβηχτεί στα σπίτια τους, να χαρούν τη γιορτή της παραμονής, να αποτελειώσουν τις προετοιμασίες για την αύρινη μεγάλη μέρα. Τα μαγαζάκια της πλατείας είχαν κλείσει, εκτός από το μικρό καφενείο του Σαλούπα. Όλα τα παράθυρα, στα σπίτια, ήταν φωτισμένα, και το φως από τις λάμπες και τα λυχνάκια, τρέμουλο, μόλις έριχνε λίγες άχτιδες έξω, στους χιονισμένους δρόμους που ήταν έρημοι εκείνες τις ώρες. Μέσα, τα σπίτια, μωσκομύριζαν από τα φρεσκοψημένα ζυμαρικά των Χριστουγέννων και τα πουλερικά που βράζαν σε χύτρες, κρεμασμένες πάνω στις φλόγες κορωμένων ξύλων. Οι γέροι, καθόνταν ήρεμοι κοντά στα τζάκια — οι παπούδες κάπνιζαν, οι γιαγιάδες πλέκαν, Οι νοικοκυρές μπαίνονόβγαιναν. Οι πατέρες, μιλούσαν με τα παιδιά τους, που, ανυπόμονα ρίχνανε ζωηρές ματιές κατά τις χύτρες. Στα εικονίσματα μπροστά άναφταν μεγάλα καντήλια. Μά απόψε, ξεχωριστά φωτισμένη, ξεχώριζε η εικόνα της Παναγίας, που μέσα στη φάτνη, μόλις είχε δεχθεί στα χέρια της το Θείο Βρέφος. Όλοι νοιώθαν μια γαλήνη, μια μυστική χαρά μέσα τους. Όταν το μάτι τους καρφώνονταν στην εικόνα της Παναγίας, μια θερμή βεβαιότητα, μια αισιοδοξία τους πλημμύριζε την καρδιά. Θάλεγε κανείς πώς το Θείο Βρέφος, από τώρα κιόλας, μέσα από τη φάτνη που ακούονταν ή ανάσα των βοδιών και τη ζέσταιναν τ' άχυρα, είχε πάρει στα χέρια του το τιμόνι της Οικουμένης και κυβερνούσε κάθε ανθρώπινη μοίρα. Σε λίγο, όλα τα σπίτια του χωριού, κάθε οικογένεια είχε στρωθεί χαρούμενη γύρω από το τραπέζι της. Οι μεγάλοι, άρχιζαν να τσουγκρίζουν τα ποτηράκια τους και να αλλάζουν ευχές. Τα παιδιά, μιλούσαν ζωηρά μεταξύ τους.

Άξαφνα, από την έρημη πλατειούλα του χωριού, την παγωμένη, που τη φώτιζαν μόλις δυο φανάρια του πετρελαίου, ακούστηκε μια δυνατή φωνή:

— «Ε, συχωριανοί, βοήθεια! Εκείν, μέσα στο σταύλο του Καραθανάση, κοντά στο γεφύρι, γέννησε μια ξένη, περαστική! Μά χάνει αίμα! Αίμα πολύ! Το παιδί, είναι πεταμένο στ' άχυρα, μά ή μάνα του, αν δεν την κοιτάξει κανείς, θα πεθάνει! Θα πεθάνει, σ'ας λέω! Βοήθεια, συχωριανοί μου, μεγάλη βραδιά πεύναι σήμερα!

Με βιάς, άνοιξαν παράθυρα σε μερικά από τα σπίτια πουταν γύρω στην πλατεία! Μά τα πιο πολλά μείνανε κλειστά. Άνοιξε και η πόρτα του σπιτιού που καθόταν η οικογένεια του κύρ-Ανέστη, πουχε το σιδεράδικο στο χωριό. Κέρδιζε λίγα λεπτά από τη δουλειά του, μά είχε τρεις κόρες και τέσσερους γιούς. Ο πιο μεγάλος — πήγαινε στο Γυμνάσιο — ο Φώτης, βρέθηκε στο δρόμο κ' έτρεξε σιμά στον άνθρωπο που φώναζε βοήθεια.

— Γρήγορα, του λέει πιάνοντάς τον από το μπράτσο, πάμε να βρούμε τη μαμμή και το γιατρό, έδω κοντά κάθονται! Πρέπει να σωθί ή γυναίκα! Μά για να σωθί, πρέπει να της ρίξουμε στις φλέβες της αίμα, αίμα πολύ! Μ'ας τ'χουν μάθει στο σχολείο,

στο μάθημα της Υγιεινής, μά έχω ακούσει και οδηγίες του «Έρυθρου Σταυρού»! Γρήγορα!

Και τραβώντας τον άγνωστο από το χέρι, τρέξανε στής μαμμής και στού γιατρού. Τους βρήκανε να τρώνε χαρούμενοι με τις οικογένειές τους. Με κάποια δυσκολία ακολουθήσαν τον Φώτη και τον άγνωστο — μά τί να κάνουν; Άν δεν έκτελούσαν το ειδικό καθήκον τους αυτοί, που ήταν αρμόδιοι γι' αυτό, ποιός θα το έκανε; Πήραν λοιπόν τα εργαλεία τους, τα σχετικά, και τα εφόδια, και σε λίγο βρέθηκαν στο σταύλο του Καραθανάση, εκεί πέρα σιμά στο γεφύρι, μέσα στη σκοτεινιά και το χιόνι.

Πόσο παράξενα ένοιωσε ο Φώτης σαν μπήκε στο σταύλο! Μια δυνατή μυρουδιά από υγρό χῶμα, χόρτα και ζῶα, τον χτύπησε. Ένα φαναράκι άναμμένο και στημένο σ' ένα κούτσουρο, μόλις φώτιζε τον μυστηριακό χῶρο, που έμοιαζε με σπηλιά. Πάνω σ' ένα δεμάτι άχυρα, ήταν ξαπλωμένη μια γυναίκα νέα. Τα μαλλιά της, λυμένα και ξέχυτα, ξανθά κι αυτά, σμίγανε με τα άχυρα, που χρυσόφεγγαν μέσα στο άχνό σκοτάδι. Το πρόσωπό της, ήταν ολόχλωμο από το πολύ αίμα που είχε χάσει στη γέννα. Μόλις άνάσαινε, και τα μάτια της ήταν μισόκλειστα. Κάπου — κάπου, προσπαθούσε να κινήση τα χέρια της, σά να ήθελε να γυρέψη κάτι. Μά εκείνο που γύρευε, ήταν πάρα πέρα. Μέσα από ένα δεμάτι άχυρα, έβγαίνε ένα προσωπάκι νεογέννητου, με κλειστά τα ματάκια του. Το κεφαλάκι του κινιόνταν από δω κι από κει, και τότε — τότε, μια σβησμένη κλάψα ξέφευγε από το στοματάκι του. Πιο πέρα, πίσω από ένα ξύλινο διάζωμα, ο Φώτης μάντεψε την παρουσία των ζῶων της φάτνης. Κ' ένοιωσε μια παράξενη σιγουριά.

Στο μεταξύ ο γιατρός κ' ή μαμμή, όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, έκαμαν ό,τι έπρεπε. Και κάθε τόσο, ο γιατρός μουρμούριζε: «Γρήγορα — γρήγορα! Πρέπει να τη σώσουμε — αν και δύσκολο!». Κι όλο τη φρόντιζαν, με τη μαμμή.

Σε λίγο, όλα ήταν έτοιμα για την αίμοδοσία. Κατά σύμπτωση ευτυχώς το αίμα του Φώτη ήταν της ίδιας ομάδος με το αίμα της λεχώρας. Τον ξάμλωσαν στ' άχυρα, του σήκωσαν το μπράτσο, και με τη σύριγγα άρχισαν να του παίρνουν αίμα. Τουτό έπαιρναν σιγά — σιγά και κάθε τόσο σταματούσαν. Κ' εκείνος, τους ψιθύριζε: «Πάρτε κι άλλο, πάρτε, έχω πολύ αίμα, είμαι γερός, μη φοβόσαστε! Πρέπει να σωθούν ή μάνα και το μωρό. Και το αίμα, όλο και κυλούσε από τις φλέβες του κι όλο και στάλαζε στις φλέβες της νέας μητέρας. Σε μια στιγμή, ένοιωσε ο Γιάννης πώς νύσταζε. Πώς έχανε κάπως το βάρος του και πώς άρχισε να βυθίζεται σ' ένα πολύ μαλακό και βαθύτατο στρώμα, άυλο. Πόσο γλυκά βάραιναν τα μάτια του! Μά έπρεπε να τα κρατά ή ανοιχτά για να βλέπη ολόγυρα — όσο του επέτρεπε το φέγγος του φαναριού. Κάνει λοιπόν έτσι με κόπο, τ' άνοίγει, κοιτάζει ψηλά: «Πώς; Τι έγινε το ταβάνι;» συλλογίστηκε. Κι αλήθεια, τί είχε γίνει το ταβάνι; Το φάνηκε, μια στιγμή του Φώτη πώς είχε άνοιξει ή σκεπή του σταύλου, και πώς άπλωνόταν από πάνω του ο άπέραντος νυχτερινός

ουρανός. Μά δεν ήταν ο συνηθισμένος ουρανός της κάθε νύχτας. Ήταν κατάμεστος από μεγάλα άστέρια, άγνωστα, — κ' ένα μάλιστα θεόρατο μέσ' στη μέση του ουρανού, σά ναταν καρφωμένο, ήταν σά να είχε στρέψει έναν πολύ δυνατό προβολέα κατά το μέρος της σκεπής του σταύλου. Μαγεμένος κοιτάζε το καταπληκτικό αυτό θέαμα, χωρίς να ξέρη πιά, ούτε ποιός ήταν, ούτε τί γύρευε εκεί πέρα. Δε ρωτούσε τίποτε, μόνο έβλεπε. Και πάλι του φάνηκε, πώς άνάμεσα στο πλήθος των άστρων, φτεροκοπούσαν άγγελοι με χρυσοπράσινα φτερά... Κι άξαφνα νόμισε πώς άκουσε ένα από κείνα τα τραγούδια, που τα τραγουδούν οι βοσκοί. «Μά, τέτοια ώρα;» Σκέφτηκε.

Εύπνησε. Δυο χέρια τον άνασκήκωσαν — ήταν ο γιατρός. «Ε, Φώτη μου, εν τάξει», του λέει, «σου πήραμε λίγο περισσότερο αίμα, αλλιώς θα πέθαινε ή κακομοίρα!» Άπέραντη χαρά τον πλημμύρισε το Φώτη, σαν είδε άξαφνα τη γυναίκα, μισοσηκωμένη στο άχύρινο στῶμα της, να του χαμογελάει ευτυχισμένη. Το αίμα — το δικό του αίμα — είχε ξαναβάψει τα μάγουλά της. Τα μαλλιά της, ολόχρυσά, σέπαζαν τους ώμους της. Στην άγκαλιά της κρατούσε, φασιωμένο από τη μαμμή, το βρέφος, που θάλεγε πώς κι αυτό γύρευε να κοιτάξει στα μάτια τη μητέρα του. Κανένas δε μιλούσε — σά να μην είχαν τίποτα να πουν, ή σαν κάποιο βάρος να είχε παραλύσει τη γλώσσα τους. Στέκαν εκείν, όλοι, άσάλευτοι, σά ζωγραφισμένοι μέσα στο σκίοφως. Κάπου σε μια γωνία, ρίξαν τα τελευταία κούτσουρα τ' άναμμένα, στέλνοντας τη ζέστα τους στη μητέρα με το βρέφος. Στο τέλος, μίλησε ο γιατρός.

— Καλή μου γυναίκα, μη φοβάσαι πιά τίποτα, της λέει. Έμεις πρέπει τώρα να πάμε το Φώτη σπίτι του, γιατί είναι πολύ αδύνατος, έχασε πολύ αίμα. Πρέπει να φάη καλά και να συνέλθη — είδες τί σπουδαίο παιδί που είναι; Νά, κράτα αυτό το ψαμί, τα σουρεκια και το κανάτι με το κόκκινο κρασί, και θά σου στείλουμε μια γυναίκα από το χωριό, να σου κρατήση συντροφιά και να σε φροντίση. Αύριο θά δούμε τί θα γίνη. Και τώρα, κυρά μου, καληνύχτα! Καλά Χριστούγεννα, και να σου ζήση το άγόρι! Φαίνεται γερό! Νά σου ζήση, να μεγαλώση, να προκοπή και να σε κάνη κ' έσένα ευτυχισμένη! Γιατί δε μου φαίνεται πώς ως τώρα πέρασες καλή ζωή! Άντε καληνύχτα! Καλό ξημέρωμα! Στάσου να ρίξω κι άλλα κούτσουρα στη φωτιά. Άρχισε πάλι να χιονίζει!

Σηκώσανε το Φώτη που μόλις κρατιόταν στα πόδια του και τον πήγαν κοντά στη μητέρα. Έσκυψε μπροστά της — κ' εκείνη, με το δεξι χέρι του χείδεψε άπαλά τα μαλλιά. Δεν άνοιξε το στόμα της να πη μια λέξη — ίσως να ήταν βουβή ή κι από ξένον τόπο — μόνο πώς τα μεγάλα της μάτια είχαν γίνει ένα λαμπερό χαμόγελο ευχαριστίας και καλωσύνης.

Σαν βρέθηκαν στο χιονισμένο δρόμο — σκοτάδι, μήτε άστρα, μήτε τραγούδια — έτσι καθώς τον άνασκήκωσαν γερά από τόνα και τ' άλλο μπράτσο ο γιατρός κι ή μαμμή, ο Φώτης σκέφτηκε άξαφνα πώς ή άγνωστη που γέννησε στο σταύλο έμοιαζε καταπληκτικά με την εικόνα της Παναγίας, στο εικονοστάσι του σπιτιού τους. Οι δικόι του, άνήσυχoi, τον καρτέι-ρούσαν για το δείπνο. Ά, με πόση όρεξη έφαγε ο Φώτης, ενώ ίστορούσε τα όσα του συνέβησαν άπλά, σά να ήταν ή ίστορία ενός άλλου...

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ

Καθημερινῶς φθάνουν εις τὰ Γραφεῖα μας ἀπὸ τὰ Σχολεῖα ἀπομακρυνσμένων χωριῶν τῆς ὑπαίθρου αἰτήσεις διὰ βοήθειαν. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οἱ Ἐρυθροσταυρίται μας θὰ φροντίσουν, ὅπως πάντοτε, με προθυμίαν, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων των, διὰ τὴν ικανοποίησιν τῶν αἰτήσεων αὐτῶν.

Τὰ Χριστούγεννα δίδεται εἰς ὅλους μία λαμπρὰ εὐκαιρία νὰ δείξουν ἐμπράκτως τὰ αἰσθήματα φιλαλληλίας, πὺν τοὺς διακρίνουν.

Ρούχα, παπούτσια, παιγνίδια, πὺν δὲν τὰ χρειάζονται οἱ ἴδιοι, καθαρὰ καὶ περιποιημένα, γραφικὴ ἔλῃ (τετραδία, μολύβια, γομολάστιχες), βιβλία, παιδικὰ, φαρμακευτικὸν ὕλικὸν π.χ. γάζες, βαμβάκι, καλὸν εἶναι νὰ συγκεντρωθοῦν καὶ νὰ σταλοῦν ἀπὸ τῶρα εἰς τὴν Ἀποθήκην τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ (Πειραιῶς 81), ὥστε νὰ προωθηθοῦν ἐγκαίρως εἰς τὸν προορισμὸν των.

Ἡ ὥραία αὕτῃ χειρονομία θὰ δώσῃ τὴν δυνατότητα εἰς τοὺς μικροὺς συναδέλφους τῶν πτωχῶν χωριῶν τῆς Πατρίδος μας νὰ περάσουν χαρούμενοι τὰ Χριστούγεννα καὶ εἰς τοὺς δωρητὰς τὴν ικανοποίησιν, πὺν δίδει ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος πρὸς τὸν πάσχοντα συνάνθρωπόν μας, συμφώνως πρὸς τὴν ἐντολήν τοῦ Κυρίου: «Ἀγαπᾶτε Ἀλλήλους».

Με τὰς χριστιανικὰς αὐτὰς σκέψεις καὶ ἐνεργείας ἃς ἐτοιμασθοῦν διὰ νὰ ὑποδεχθοῦν οἱ Ἕλληνες Ἐρυθροσταυρίται τὴν γέννησιν τοῦ Θείου Βορέφους καὶ νὰ ψάλλουν ἐπαξίως τὸ «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς Εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ ΟΤΙ:

1) Πρέπει νὰ συμπληρωθοῦν καὶ νὰ μᾶς σταλοῦν τὸ τὰ χύτρερον: τὸ Γενικὸν Δελτίον ἐγγραφῆς τοῦ σχολείου εἰς τὸν Ε.Ε.Σ.Ν. καὶ ἐν συνεχείᾳ αἱ καταστάσεις ἐγγραφῆς Ἐρυθροσταυριτῶν.

2) Ἐπιστροφὰι φυλλαδίων Περιδικῶν γίνονται δεκτὰ μόνον μέχρι τοῦ τέλους τοῦ ἐπομένου μηνὸς δηλ. τευχὴ Δεκεμβρίου 1967 θὰ γίνωνται δεκτὰ μόνον μέχρι τοῦ τέλους Ἰανουαρίου 1968.

3) Τὰ ἐμβάσματα διὰ τὸ Περιδικὸν νὰ μὴ στέλ- λωνται προσωπικῶς, ἀλλὰ ἀπροσώπως: «Ἕλλη- νικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν Νεότητος», ὁδὸς Λυκαβηττοῦ 1, — διότι ἄλλως δυσχεραίνεται ἡ εἰσπραξις.

4) Πρέπει νὰ στέλλετε εἰς τὰ γραφεῖα μας σύν- τομον περίληψιν τῆς Ἐρυθροσταυρικῆς δράσεως τῶν μαθητῶν διὰ νὰ δημοσιεῶμεν εἰς τὸ Περιδικὸν καὶ νὰ ἐνημερώσωμεν σχετικῶς τὴν Γενεθνήν.

5) Αἱ ἀποστέλλόμεναι πρὸς δημοσίευσιν φωτο- γραφαὶ νὰ ἀπεικονίζουσιν Ἐρυθροσταυρικὴν δράσιν καὶ νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν παραστατικώτεραι, ὥστε ἡ ἐπεξήγησις νὰ εἶναι σχεδὸν περιττή καὶ τὰ πρόσωπα νὰ φαίνωνται τελείως ἀπερροφημένα ἀπὸ τὴν ἐργα- σίαν, τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦν.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ τοῦ Δωδεκαημέρου οἱ Βυζαντινοὶ παῖδες, περιερχόμενοι τὰς οἰκίας, ἀπὸ βαθείας πρωίας μέχρι δειλῆς ὥρας μετὰ αὐλῶν καὶ συρίγγων ἔλεγον τὰ κάλανδα.

Περὶ καλανδιστῶν κατὰ τὰ Χριστούγεννα κατὰ τὸν ΙΒ' αἰῶνα μαρτυρεῖ ὁ Ι. Τζέτζης γράφων:

καὶ ὅσοι κατ' ἀρχίμηνον τὴν Ἰανουαρίου καὶ τῇ Χριστοῦ γεννῇσει δὲ καὶ Φώτων τῇ ἡμέρᾳ ὁπόσοι περιτρέχουσι τὰς θύρας προσαιτοῦντες μετὰ ὧδων καὶ ἐπωδῶν καὶ λόγους ἐγκωμίων

ἐξ ὧν στίχων πληροφοροῦμεθα ὅτι, πλὴν τῶν εὐγετικῶν ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ ἀσμάτων, οἱ παῖδες ἀπηύθυνον

Σχεδιασμοὶ ΗΛΕΚΤΡΑΣ ΓΕΩΡΓΟΥΤΖΙΤΣΟΥ

καὶ ἐγκώμια πρὸς τοὺς ἐνοίκους, ἀνάλογα πρὸς τὰ σημερινὰ «πολλὰ ἔπαυσε τὰς πόλιν, ὅς ποῦμε τῆς κυρᾶς μας», ἐν ἐπωδαῖς καὶ τὴν ἀμοιβὴν τῶν ζητούντων, ὡς γνωρίζομεν ἐξ ἀναλόγων ἀγυρτικῶν ἀσμάτων.

Σημειωθῆτω ὅτι ἔλεγον τὰ κάλανδα οὐ μόνον παῖδες, ἀλλὰ καὶ ἐνήλικοι, καὶ δὴ καὶ ἄνθρωποι τῆς ὀρχήστρας, οἵτινες μέχρι βαθείας νυκτὸς περιφερόμενοι καὶ καλανδίζοντες δὲν ἀπῆρχοντο, ἀν δὲν ἡμέλινοντο.

Καὶ δὲν ἦσαν, δυστυχῶς, οὗτοι οἱ μόνοι ἐνοχλοῦντες. Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, ὡς καὶ κατὰ τὰς ἐπομένας τοῦ Δωδεκαημέρου, ἐγίνοντο αἱ μεταμφιέσεις, διὰ τοῦτο καὶ μετμφιεσμένοι, ἀσβολώμενοι ἔχοντες τὸ πρόσωπον, ἔκρουον τὰς θύρας διὰ φωνῶν καὶ ἀστεϊσμάτων ἐνοχλητικοὶ εἰς τοὺς οἰκοδεσπότας γινόμενοι.

Ἐν ἡμέραις μεγάλων ἐορτῶν καὶ εὐχαρίστων

γεγονότων, συνήθεια ἐπεκράτει, ἐπιτρέποντος τοῦ βασιλέως, νὰ γίνωνται ἵπποδρομικοὶ ἀγῶνες, περὶ οὓς κυριολεκτικῶς ἐμαίνοντο οἱ Βυζαντινοί· διὰ τοῦτο κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων ἐτελοῦντο ἵπποδρομικοὶ ἀγῶνες ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Βασιλέως καὶ μεγάλου πλήθους θεατῶν. Καὶ ἀπῆρσε μὲν τὸ πρῶγμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἣ ὁποία ἐπεθύμει κατὰ τὴν ἱερὰν ἡμέραν μᾶλλον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ εἰς τὸν ἵπποδρόμον νὰ συγχάξῃ ὁ λαὸς — οἱ πατέρες τῆς ἐν Καρθαγένῃ συνόδου ἐξήχησαν ἀπὸ τὸν Βασιλέα νὰ ἀργήσουν τὰ θεάματα «ἐν τῇ Κυριακῇ καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς φαιδραῖς τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως ἡμέραις» τοῦτο δὲ φαίνεται ὅτι ἐν μέρει θὰ ἴσχυσεν, ἀφ' οὗ ἐν τῷ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Φωτίου φερομένῳ Νομοκάνονι λέγεται ὅτι κατὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὰ Θεοφάνεια «οὐ τελεῖται θέα». Ἡ συνήθεια ὅμως ἦτο τόσο ἰσχυρά, ὥστε κατὰ τὸν ΙΒ' αἰῶνα ὁ Ἰουδαῖος περιηγητὴς Βενιαμὴν ὁ ἐκ Τουδέλης μαρτυρεῖ ὅτι ἐν Κωνσταντινουπόλει παρέστη κατὰ τὰ Χριστούγεννα εἰς ἵπποδρομικοὺς ἀγῶνας τῶν ὁποίων ἐξαίρει τὴν λαμπρότητα.

Τὸν ἐορτάσιμον τόνον κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἐννοεῖται ὅτι ἔδιδον καὶ τὰ ἀνάκτορα, ἐν οἷς ἐγίνετο προετοιμασία διὰ τὴν πομπικὴν μετάβασιν τοῦ βασιλέως, τὴν προέλευσιν ἢ τὸ πρόκενσον, ὡς ἔλεγον, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ παλατίου, τοῦλάχιστον μέχρι τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, εἰς τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Σοφίας.

Κατὰ τὸν Κωνσταντῖνον τὸν Πορφυρογέννητον, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως ὁ βασιλεὺς, χλαμύδα καὶ στέμμα φορῶν καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ πατρικίων, συγκλητικῶν καὶ στρατηγῶν, ἐξήρχετο τῶν ἀνακτόρων καὶ διὰ τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ τῆς πρωτεύουσας, τῆς μέσης καλουμένης, διηυθύνετο εἰς τὴν ἁγίαν Σοφίαν εἰς ἐξ διάφορα σημεῖα τῆς πορείας τοῦ ἐπευφημούμενου ὑπὸ ἀντιπροσώπων τῶν δῆμων, ἦτοι τῶν Πρασίνων καὶ τῶν Βενέτων, οἵτινες τὸν ἤρχοντο διὰ τοῦ «πολλοὶ ὑμῖν οἱ χρόνοι», «πολλά, πολλά, πολλά, ἐτὴ, εἰς πολλά», «πολυχρόνιον ποιῆσαι ὁ Θεὸς τὴν ἁγίαν βασιλείαν σας» καὶ ἐψάλλον εἰς ἤχον τρίτον σχετικὸς πρὸς τὴν ἡμέραν ὕμνος ὡς: «ὁ ἀμήτωρ ἐν οὐρανοῖς, ἀπάτωρ τίκτεται ἐπὶ γῆς», «ὁ φυτουργὸς τῶν ἀνθρώπων φιλάνθρωπος καταδέχεται ἀνθρώπος γεννηθῆναι», «τὸν ἐν Ἐδέμ παράδεισον ἠνέψεν ἐν Βηθλεὲμ ἡ Παρθένης ἐξ ἧς Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν εὐδόκησε τεχθῆναι».

Ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐφθάνεν εἰς τὴν ἁγίαν Σοφίαν, εἰς τὸν ἐξωνάρθηκα, ἀνώτερος ἀνακτορικὸς ὑπάλληλος, ὁ πραιπόσιτος, τοῦ ἀφήρει ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸ στέμμα, προχωρῶν δ' ὁ ἀναξ συνήντα εἰς τὸν νάρθηκα τὸν Πατριάρχην μετὰ τοῦ ὁποίου προὔχωρει εἰς τὸν κυρίως ναόν, ἐνθα, κατὰ τὸν Καντακουζηνόν, «ἐξαισία τις εὐαρμοστία καὶ συμφωνία μέλους ἐξηκούετο». Ἐπειτα, ἀφ' οὗ εἰσῆρχετο εἰς τὸ ἱερὸν καὶ προσεκύνη, μετέβαιναν εἰς τὸν πρὸς ἀνάπαισιν χώρον, τὸ μουτατῶριον ἐξ οὗ καὶ ἐξήρχετο ὅταν ἦτο καιρὸς τοῦ ἀσπασμοῦ καὶ διὰ νὰ κοινωνήσῃ.

101 ἔτη μετὰ τὸ ὀλοκαύτωμα

Εἰς τὰς 7 καὶ 8 τοῦ περασμένου μηνὸς Νοεμβρίου ἡ Κοῖτη καὶ μαζί της οἱ Πανέλληνες ἐτέλεσαν — μὲ κέντρον τὸ Ρέθυμνον — τὸ μνημόσυνον, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὴν πανήγυριν τῆς ὑπερτάτης θυσίας ποῦ συμβολίζει τὸ ὀλοκαύτωμα τοῦ Ἀρκαδίου, ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ ὀλοκαυτώματα τῶν μακρῶν, μακροτάτων ὑπὲρ Ἐλευθερίας ἀγῶνων μας. Τὸ Κούγκι, ἡ Μονὴ τοῦ Σέκου, τὸ Μεσολόγγι, τὸ Ἀρκάδι, — ἰδοὺ τὸ μῦθος, ἰδοὺ ὀλοκαυτώματα, μεταξὺ τῶν καὶ τῶν ἄλλων, τῆς Ἐλληνικῆς Ἐλευθερίας. Καὶ ὅπως τὸ Μεσολόγγι ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανούς, — εἰς τοὺς οὐρανούς ἀνελήφθη καὶ τὸ Ἀρκάδι, τὸ ὀλοκαύτωμα αὐτὸ ποῦ ἔρχεται χρονικῶς εὐθὺς μετὰ τὸ Μεσολόγγι. Καὶ τὸ τραγούδι τοῦ φιλέλληρος Γερμανοῦ ποιητοῦ, ποῦ ὕμνησε τὴν θυσίαν τῆς Ἱερᾶς Πόλεως — τοῦ Μεσολογγίου — ἀς ψάλλῃ καὶ τοῦ Ἀρκαδίου τὴν ἐνδοξον τραγῳδίαν:

Ὁχι, δὲν ἐπεσεσ ἐσὺ!

Μὲ βρόντο πέταξες στὸ φῶς,

στὴ λάμψι τὴν πλατεῖα!

Πέτρες καὶ χρώματα,

κορμιὰ παλληκαριῶν καὶ ντάπιες,

κρυφῶνες καὶ ὀπλα ἐτίναξε

στὸν οὐρανὸ ἢ φωτιά!

Τὸ Ἀρκάδι εἶναι ἡ λαμπρότερα σελὶς ὅχι μόνον τῆς τρομερᾶς τριετοῦς ἐπαναστάσεως τοῦ 1866-1869, ἀλλὰ τῶν Κορητικῶν ἐπαναστάσεων ἐν γένει. Ἡ 6η, ἡ 7η, ἡ 8η, ἡ 9η Νοεμβρίου τοῦ 1866 — αἱ ἡμέραι τοῦ φρικτοῦ ἀγῶνος τοῦ Ἀρκαδίου — εἶναι ἡμέραι ἀνατάσεως πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Χριστόν, ἀνατάσεως καθολικῆς ψυχῶν. Διότι δὲν ἐπολέμησαν καὶ δὲν ἐθυσιάσθησαν οἱ ἄνδρες μόνον. Ἐπολέμησαν καὶ ἐθυσιάσθησαν καὶ αἱ γυναῖκες. Ὁ ἀριθμὸς μάλιστα τῶν ἐγκλειστων εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἀρκαδίου γυναικῶν ἦτο μεγαλύτερος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνδρῶν: Οἱ πολιορκημένοι — οἱ «Ἐλεύθεροι πολιορκημένοι», ὅπως θὰ τοὺς ἔλεγον ὁ Σολωμός — ἦσαν ἐν ὅλῳ 950 περίπου. Καὶ οἱ μὲν 200 ἦσαν οἱ κυρίως πολεμισταί, 45 οἱ μοναχοί, οἱ δὲ λοιποὶ γυναῖκες καὶ παιδιὰ. Καὶ αἱ γυναῖκες, ὅσον διαρκεῖ ἡ πολιορκία ἀπὸ τὰ σουλτανικὰ στρα-

τεύματα, ὅχι μόνον βοηθοῦν διαφοροτρόπως τοὺς μαχητάς. Δὲν περιορίζονται νὰ φέρουν εἰς αὐτοὺς πυρίτιδα, νερό, τροφήν, νὰ τοὺς ἐτοιμάζουν φυσίγγια. Ἀλλὰ καὶ γενναϊότατα πολεμοῦν αἱ γυναῖκες: Ὅταν οἱ μαχηταὶ κουράζωνται, παίρνουν ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν τὰ ὀπλα, ἐναλλάσσονται με αὐτοὺς. Καὶ ἔτσι δὲν σταματᾷ οὔτε ἡ σφοδρότης τοῦ πυρός οὔτε ἡ ὁρμὴ τῆς ἀντιστάσεως. Καὶ ὑπῆρχαν καὶ γυναῖκες ποῦ εἶχαν ἰδικὰ τῶν ὀπλα καὶ ἐπολεμοῦσαν κανονικῶς, ὅπως καὶ οἱ ἄνδρες πολεμισταί. Ἐβοηθοῦσαν καὶ τὰ παιδιὰ. Ἐγίνετο δηλαδὴ ὅτι ἐγινε συχνὰ εἰς τὰς ὁδὸν τῆς σελίδας τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας, — ὅτι ἐγεννῶντο εἰς τὴν μάχην τῆς Πίνδου τῷ 1940, ὅπου αἱ ἠπειρώτιδες καὶ τὰ ἠπειρωτοπούλα ἐβοηθοῦσαν τοὺς στρατιώτας καὶ συνετέλεσαν ἐξ ἴσου εἰς τὴν ἡττάν τοῦ ἀθλίου ἐπιδρομέως. Καὶ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν ἦτο ἡ περιώνυμος Χαρίκλεια Δασκαλάκη, ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ Ἀρκαδίου, ὅπως τὴν ὠνόμασαν ὁ τότε πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος Ἀλέξανδρος Κουμουνδούρος, ὁ ὁποῖος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν εἶχεν ἤδη πολεμήσει ὡς ἀντάρτης εἰς τὴν Κοῖτην, τῷ δὲ 1881 ἠλευθέρωσε τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν περιοχὴν τῆς Ἀρτῆς. Καὶ ἀς σημειωθῇ ὅτι ἡ ἡρώς αὐτὴ — ἡ Δασκαλοχαρὶκλεια, ὅπως ἐπιβιώνει εἰς τὴν Κοῖτην — ἦτο κόρη ἡρώος, σύζυγος ἡρώος, μητέρα τριῶν ἡρώων, ὅλων φανερόντων ὑπὲρ τῆς Κορητικῆς ἐλευθερίας.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν σουλτανικῶν στρατευμάτων προτείνει κατ' ἐπανάληψιν παράδοσιν ὑπὸ ὅρους. Ἡ ἀπάντησις εἶναι μία, ἐν ἀπὸ τὰ πολυάριθμα ΟΧΙ τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας: «Μόνον νεκροὶ θὰ παραδοθῶμεν». Ὅταν πλέον ὁ ἀγὼν κατέστη μάταιος, ὁ Κωνσταντῖνος Γιαμπουδάκης — ἐκτελὼν ἐντολὴν τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἀποθανόντος ἡγουμένου τῆς Μονῆς καὶ πολεμάρχου Γαβριήλ — θέτει πῦρ εἰς μίαν πυριτιδαποθήκην. Καὶ τὸ μέγιστον μέρος τῆς Μονῆς τινάσσεται εἰς τὸν ἀέρα μαζί με τὰ περισσότερα γυναικῶν καὶ τὰ ὅπλα, ὅταν ἠρωτήθησαν ἀπὸ τὸν Γιαμπουδάκη, τί προτι-

μοῦν, τὸν θάνατον ἢ τὴν ἀτίμωσιν, ἀπήντησαν: φωτιά! Καὶ ὅπως τὸ Κούγκι θὰ συνοδεύσῃ ἐνώπιον τοῦ Πλάστου ὁ καλόγηρος Σαμουήλ, ὅπως τὸ Μεσολόγγι θὰ ἀναληφθῇ εἰς τοὺς οὐρανούς με σάβανον τὸ ράσον τοῦ Δεσπότη του, τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Ρωγῶν, — καὶ τὸ Ἀρκάδι πετᾷ εἰς τὸν κόσμον τοῦ Αἰωνίου με τὴν ψυχὴν τοῦ ἡγουμένου του, τοῦ Γαβριήλ, μυσταγωγῶν τῆς ἐλληνοχριστιανικῆς ιδέας, πιστοῦ εἰς τὴν «Ἑλληνικὴν Ἐλευθερίαν», ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ πρώτη μορφή καὶ ἡ ρίζα τῆς Μεγάλης Ἰδέας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Καὶ ἡ ἐπιταγὴ τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας», ἡ ὁποία καθωσιώθη εἰς τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα Μηδικὰ, εἶναι ῥητὴ: «Ἀμυνα τοῦ πατρίου ἐδάφους. Καὶ περιφρόνησις τοῦ ἀριθμοῦ. Ὁ ἠγούμενος καὶ οἱ ὀλίγοι ἡρώες καὶ ἡρώιδες ἀκολουθοῦν τὴν ἐπιταγὴν αὐτὴν, ὅπως τὴν νύκτα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου τοῦ '40 ὁ Πρόεδρος Ἰωάννης Μεταξᾶς ἀκολουθεῖ τὴν ἐπιταγὴν αὐτὴν καὶ ἀπορρίπτει τὸ τελεσίγραφον τοῦ εἰσβολέως, καίτοι εἶναι ὁ Δαυτὸ ἐναντὶ τοῦ Γολιάθ. Τί καὶ ἂν ἦσαν ὀλίγοι οἱ πολιορκημένοι τοῦ Ἀρκαδίου; «Καὶ ἂν εἴμαστε ὀλίγοι — λέγει περὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ Εἰκοσιένα ὁ Στρατηγὸς Μαυρομμάνης εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματά του — καὶ ἂν εἴμαστε ὀλίγοι, παρηγορούμαστε μ' ἐναν τὸν πόλεμον, ὅτι ἡ τύχη μᾶς ἔχει τοὺς Ἕλληνας πάντοτε ὀλίγους. Ὅτι ἀρχὴ καὶ τέλος, παλαῖσθαι καὶ ὡς τώρα, ὅλα τὰ θεοῖα πολεμοῦν νὰ μᾶς φῶνι καὶ δὲν μποροῦν. Τρῶνε ἀπὸ μᾶς καὶ μένει καὶ μαγιά. Καὶ οἱ ὀλίγοι ἀποφασίζον νὰ πεθάνουν. Καὶ ὅταν κάνομεν αὐτὴν, τὴν ἀπόφασιν, λίγες φορές κάνομεν καὶ πολὺς κερδαίνουμεν. Ἡ θεοὶ ὅπου εἴμαστε σήμερον ἐδῶ εἶναι τοιαύτη. Καὶ θὰ ἰδοῦμεν τὴν τύχην μας οἱ ἀδύνατοι με τοὺς δυνατοὺς». Καὶ πράγματι βλέπομεν σήμερον ἀπὸ τὸν χώρον τοῦ θεοῦ οἱ ἀδύνατοι τοῦ Ἀρκαδίου τὴν τύχην των: Ἐσωσαν τὸ Κορητικὸν χῶμα, τὸ πολυαίμακτον αὐτὸ χῶμα, ἔσωσαν τὴν τιμὴν τῆς Κοῖτης καὶ τοῦ Γένους. Διότι αὐτὴ εἶναι ἡ δύναμις τῆς

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 13)

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Ο Έρυθρός Σταυρός συμβάλλει στην ανάπτυξή της

ΤΕΛΕΤΗ περίλαμπρος έγινε στις 26 Οκτωβρίου, στην Τεχεράνη. Ο Σάχης του Ιράν (Περσίας) Ρεζά Παχλεβή έστέφθη αυτοκράτωρ, στα ανάκτορα του Γκιουλιστάν, και έστεψε αυτοκράτειρα τη σύζυγό του και μητέρα των τριών παιδιών του, Φαράχ. Ο Σάχης έτοποθέτησε ο ίδιος στο κεφάλι του το βαρύτιμο στέμμα της Δυναστείας με τα 3.755 διαμάντια, ρουμπίνια και μαργαριτάρια, και έβαλε ένα άλλο, πολύτιμο κι αυτό, στέμμα στο κεφάλι της Αυτοκρα-

τείρας. Ο παγκόσμιος Τύπος έγραψε ότι η τελετή της στέψης ήταν μοναδική σε πολυτέλεια και μεγαλοπρέπεια και θύμιζε ιστορίες των χιλιών και μιάς νυκτών.

Αλλ' αν έθεώρησε επιβεβλημένο να δώσει τέτοια μεγαλοπρέπεια στην τελετή της στέψης του, που ήταν γεγονός σημαντικώτατο στη μακραίωνη ιστορία της χώρας του, αυτό δεν σημαίνει ότι ο Πέρσης μονάρχης περνάει τον καιρό του με γιορτές και διασκεδάσεις. Μαζί με την Αυτοκράτειρα Φαράχ, που είναι οκτώ χρόνια τώρα σύζυγός του, πρωτοστατεί σε έργα ανάπτυξης του τόπου του και βελτιώσεως

των βιοτικών συνθηκών του λαού του. Την εκτέλεσι του προγράμματος την έχει εμπιστευθεί ο Σάχης κατά το μεγαλύτερο μέρος στον «Έρυθρο Λέοντα και «Ηλιο» του Ιράν, που είναι η έρυθροσταυρική οργάνωσι της χώρας και ενεργεί σύμφωνα με τις έρυθροσταυρικές αρχές και παραδόσεις, του ανθρωπισμού και της αγάπης.

Στον Έρυθρο Λέοντα και «Ηλιο έχει αναθέσει ο Σάχης την πνευματική και υλική ανάπτυξη της καθυστερημένης περιοχής της χώρας, εκείνης που απλώνεται στα παράλια του περσικού κόλπου και του κόλπου του Ομάν. Είναι μία ζώνη μήκους 1.500 και πλάτους 70 χιλιομέτρων, που θεωρείται από τις πιο ξηρές και άγονες περιοχές της γης. Οι συνθήκες ζωής ήταν τέτοιες, ώστε απειλούσαν με εξαφάνισι τον άραιότατο πληθυσμό της.

Με την έφαρμογή του Έρυθροσταυρικού Προγράμματος και τη συνεργασία χιλιάδων Έρυθροσταυριτών έθελοντών, τα πράγματα άλλαξαν ριζικά. Έχτιστηκαν 44 σχολεία και χτίζονται άλλα 213. Σ' αυτά τα σχολεία διδάσκουν απόφοιτοι γυμνασίου, που κατατάσσονται στον λεγόμενον «Στρατό της γνώσεως» και κάνουν τη θητεία τους σ' αυτή τη στρατιωτική μονάδα, συγκροτημένη ειδικά γι' αυτόν τον σκοπό.

Ο άνυδρος τόπος γεμίζει από πηγάδια, βρύσες και δεξαμενές νερού και η έρημος, με τα άρδευτικά έργα που εκτελούνται, μεταβάλλεται σιγά - σιγά σε καλλιεργήσιμους κάμπους.

Εκεί που υπήρχαν ελάχιστα λαϊκά ιατρεία, λειτούργουν τώρα 4 σύγχρονα νοσοκομεία και δέκα υγειονομικοί σταθμοί και κυκλοφορούν κινητά ιατρεία για την εξυπηρέτησι των κατοίκων των απομακρυσμένων χωριών. Και οι νσαρές χωριατοπούλες παίρνουν μαθήματα στη Σχολή που έχει ο Έρυθρός Λέων και «Ηλιος στην πόλι Χιράζ και, έφωδιασμένες με αρκετές γνώσεις νοσηλείας, παρέχουν τις υπηρεσίες τους στα Νοσηλευτικά Ιδρύματα της περιοχής, έλεγχομενα όλα από την Έρυθροσταυρική Οργάνωσι.

Ακόμη και η κατασκευή δρόμων περιλαμβάνεται στο έρυθροσταυρικό πρόγραμμα ανάπτυξης. Ένας παραλιακός δρόμος 600 χιλιομέτρων τελειώνει σε λίγο και άλλοι ανοίγονται. Και για την τηλεπικοινωνία των απομονωμένων οικισμών έχουν εγκατασταθή δέκα ραδιοφωνικοί σταθμοί, έτοιμοι σε κάθε στιγμή να μεταδώσουν τα έρυθροσταυρικά μηνύματα ή να ζητήσουν τη σωστική επέμβασι του Έρυθρού Λέοντος και «Ηλίου σε περιπτώσεις έπείγουσας ανάγκης.

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΩΝ ΙΔΡΥΤΩΝ ΤΗΣ ΦΙΛΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

... Κάθισαν στο τραπέζι και έγραψαν ένα φθινοπωρινό βράδυ, ψηλά εκεί στην Όδησό, μέσα στο δωμάτιο του Σκουφά, που το φώτιζε μόνο ένα λυχνάρι και το κόκκινο αντιφέγγισμα απ' το άναμμένο τζάκι του φτωχικού του :

«Σκοπός της Φιλικής Έταιρείας είναι η καλύτερευσις του Έθνους και, αν ο Θεός συγχωρήση, η ελευθερία του, βάσει έχουσα την κοινήν ειλικρίνειαν και όμόνοιαν, κατά το ήθικόν της μέρος, και την δι' αυτής κατορθουμένην Έλευθερίαν...».

Αυτά έγραψαν στην αρχή. Έστερα σύνταξαν όλοι μαζί τον Όρκο που θα έδιναν, κι οι ίδιοι βέβαια, μα και όσοι άλλοι θα γράφονταν στην Έταιρεία. Μοίρασαν τούς μελλοντικούς όπαδούς της σε βλάμηδες ή αδελφοποιτούς, σε συστημένους, σε ιερείς και ποιμένες, σε άρχιποιμένες, σε άφιερωμένους και σε άρχηγούς... Και αφού κανόνισαν και όλα τα άλλα, χωρίς καλὰ καλὰ να το καταλάβουν πώς είχαν φτάσει μεσάνυχτα, ο Σκουφάς πρότεινε να σταματήσουν και λίγο, για να ξεκουραστούν.

Σωριάστηκαν και οι τρεις, σαν αυτόματα, τσακισμένοι από την κόπασι, στο έργενικο ντιβάνι του Νίκου Σκουφά. Στη μιάν άκρη, λοξά, ο Μανόλης Ξάνθος, στη δεύτερη ο Θανάσης Τσακάλωφ και κει, στη μέση, ο φίλος τους. Δέ μιλούσε κανείς...

Πέρασε έτσι αρκετή ώρα. Και ξαφνικά, ο Σκουφάς πάλι, τούς ξαναπρότεινε :

— Καιρός τώρα, να δώσουμε, πρώτοι έμεις, τον όρκο μας... Ο Μεγαλόδυναμος βοηθός!

Σηκώθηκαν και οι τρεις, με βαθεία συνείδησι της μεγάλης στιγμής. Ο Σκουφάς έκαμε το σταυρό του και ξεκρέμασε απ' τον τοίχο ένα εικόνισμα. Το φίλησε δακρυσμένος, το απόθεσε προσεκτικά στο τραπέζι, με όσην ευλάβεια αποθέτει και ο παπάς τα Άγια των Αγίων... Σιωπηλός πάντα, έφερε κι ένα σπαθί, μια κούπα κρασί βαθύ κόκκινο, σαν αίμα, κι ένα κεράκι... Άναψε το κερί, έσβησε το λυχνάρι. Οι άλλοι δυο τον παρακολουθούσαν, βουβοί, με τα μάτια.

Με το θαμπό φως, που σκόρπισε στο δωμάτιο τ' άναμμένο κερί, σά να ψηλάων οι ίσκιοι τους άπάνω στον τοίχο, καθώς τώρα δά, με τα πελώρια τ' αναστήματά τους, στέκονταν και οι τρεις, ο ένας δίπλα στον άλλον, γύρω απ' το τραπέζι με τ' άναμμένο κερί και με το σπαθί... Ιστορική ή στιγμή... Τό ήξεραν και τό ένιωθαν... Άπλώσαν κι οι τρεις τό άριστερό τους χέρι πάνω στο ξίφος, σά να τό χάντευαν... Και τό άφησαν για ώρα εκεί, με τα μάτια που έτρεχαν, κατακόκκινα, βουρκωμένα... Τό δεξί τους χέρι, με άπλωμένη παλάμη, τό άνέβασαν έδω, στην καρδιά τους, όλομεσής...

Σώπαιναν όλοι. Άλλά μέσα στη βαρυσήμαντη σιγαλιά, σά ν' άκούγονταν, θαρρείς, από πέρα, από τη Νύχτα, οι κρυφοί αναστεναγμοί του Γένους όλόκληρου, οι χαρμόσυνες Καμπίνες της Αναστάσεως, τα χαρούμενα ξεφωνητά της Ελπίδας. Νόμιζες πως μες στο δωμάτιο δέν ήταν τρεις μόνο άνθρωποι, έμοιαζε σά να είχε μαζευτή εκεί μέσα όλόκληρος ο υπόδουλος Έλληνισμός, οι αιδώνες της Πίκρας, με και της Δόξας που πέρασε και που ήταν να ξαναρθή...

— Αρχίζω! άκούστηκε ξαφνικά, τρεμάμενη και ζεστή, η φωνή του Θανάση Τσακάλωφ.

Και μονομιᾶς, σά ν' άνοίγανε τα ουράνια και να ξεπροβάλλανε από κει τάγματα άγγέλων, με σάλπιγγες και ρομφαίες, και καταμεσής, όλοφάντορος, ο Θεός! Ο Θεός της Πατρίδας!

— Ορκίζομεθα, ως τίμιοι άνθρωποι, έκαμε ο Τσακάλωφ με τρεμάμενη πάντα φωνή.

— Ορκίζομεθα, ως τίμιοι άνθρωποι, ξαναείπαν κι οι άλλοι.

— ... να συντρέξωμεν με τον νουν, με την καρδίαν και με το σώμα μας εις την έλευθερίαν της ταιλαπώρου Πατρίδος μας...

— ... εις την έλευθερίαν της ταιλαπώρου Πατρίδος μας, μουρμούρισε κι η φωνή των δυο άλλων.

Και ύστερα, πιο δυνατή, πιο σταθερή :

— Μη πτοούμενοι μήτε πύρ, μήτε σίδηρον!

Ο Σκουφάς άρπαξε, ξαφνικά την κούπα με το κρασί.

— Έκ του έναντίον δέ, φώναξε σταθερά, αν ήθελεν άνα-

ρέσωμεν την ιερότητα των χρεών μας... το αίμα μας να κυλή, ως χύνεται αυτήν την στιγμήν ο οίνος ούτος!

Τό βαθύ κόκκινο κρασί, που συμβόλιζε τό πανίερν αίμα τους, χύνονταν συνέχεια πάνω στο ξίφος...

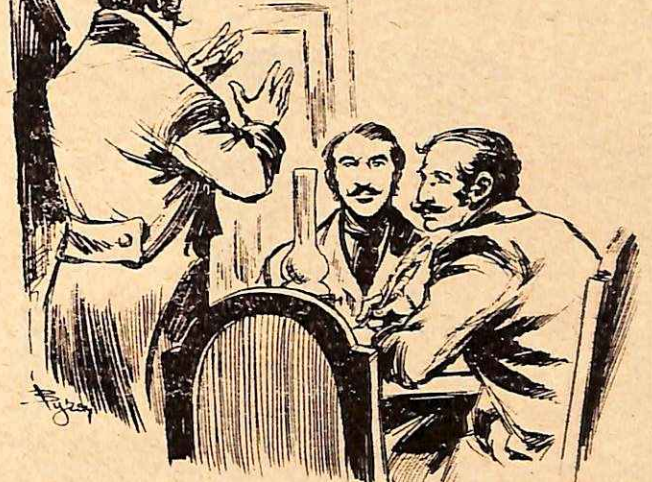
— ... Τό δέ σώμα μας, συνέχισαν οι άλλοι, μη αξιούμενον ταφής, να γίνη βορά των θηρίων και των όρνέων... Άμήν!

Αποτελειώσαν τον όρκο, τον ύπογράψανε και οι τρεις, φιληθήκανε σταυρωτά, σαν τούς άρματωλούς, ξανακάμαν σιω-

Ξενυχτούσαν και οι τρεις σχεδιάζοντας, συζητώντας...

(Σχεδίασμα

ΣΥΡΩΝΟΣ ΑΠΤΟΣΟΓΛΟΥ)

πηλοι το σταυρό τους και άνασπαστηκαν την εικόνα. Έστερα, ήπιανε σά μεταλαβιά από τρεις γουλιές κρασί ο καθένας — όσο απόμεινε! — άγκυλιάστηκαν και ξαναφιλήθηκαν με γεμάτα τα μάγουλα δάκρυα... Μοιραστήκανε έπειτα το κερί, στα τρία, τό φυλάξαν στον κόρφο τους, σαν κερί της Λαμπρής, καληνυχτιστήκανε και χωρίστηκαν...

Χίλια όχτακόσια δεκατέσσερα ήταν, δεκατέσσερις Σεπτεμβρίου, Ύψωσις του Τιμίου Σταυρού...

(Απόσπασμα από το βιβλίο : ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ, βραβείο Γυν. Λογοτεχνικής Συντροφιάς, που μόλις εξέδότη από τον όίκο Γ. Σ. ΒΑΡΕΣΣΑ).

Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΛΥΡΙΣΜΟΣ

«Είδομεν γάρ αὐτοῦ τὸν ἀστέρα»

«Άσατε ἔθνων αἱ πατριαὶ τὸν αἶνο τοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλεέμ», τὴν ὥρα οἱ μάγοι πόροχονται μακριὰ ἀπὸ χώρα ἀχνόθωρη μ' ἄστρο στὸ φῶς λουσμένο.

«Ιδοὺ» στὰ Ἱεροσόλυμα φθασμένο τὸ πλοῦσιο καραβάνι μὲ τὰ δῶρα, τὰ μάτια στρέφει γύρω ἐλπιδοφόρα τὸν «Ἀναρχον» ζητώντας. «Θαῦμα ξένο!».

Ποῦ εἶναι «ὁ τεχθεὶς» ρωτᾶνε, βασιλιᾶς σας; «Εἶδομεν τὸν ἀστέρα του», καὶ θρόνο τοῦ στήσαμε ἀκατάλυτο ἀπ' τὸ χρόνο.

Κι ὁ Ἡρώδης: στὴ Βηθλεέμ, τιμὴ δικιά σας, πρώτοι νὰ πᾶτε, καὶ ἐρχομαὶ κοντὰ σας, προσκυνητῆς· μὰ εἶχε στὸ νοῦ τὸ φόνο.

ΘΕΟΔ. Β. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ

ΤΟ ΘΕΜΑ τῆς ἐκθέσεως ἦταν ἀπλό: Ἡ ἀγάπη στὸ συνάνθρωπό μας κ' ἡ ἐμπρακτὴ ἐκδήλωσί της. Ἀπάνω σ' αὐτὸ εἶχε μιλήσει στὰ παιδιά ὁ Δάσκαλος, τοὺς εἶχε πεῖ πολλὰ γιὰ τὸ χρέος ποὺ ἔχει ὁ καθένας μας ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ βοηθήσει μὲ κάθε θυσία τὸν πλησίον του, καθὼς προστάζει ὁ Κύριος. Τελευταία μάλιστα, ὕστερα ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Ὁρησκευτικῶν, ποὺ ἔτυχε νὰ τελεώσῃ νωρίς, σήκωσε ἓναν μαθητὴ καὶ τοῦ ζήτησε ν' ἀπαντήσῃ σχετικά γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν εἶχε ἀφομοιωθῇ τὸ δίδαγμα του.

Ἐβαλε λοιπὸν τὰ παιδιά κ' ἔγραψαν μίαν ἐκθεσὶ μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα. Ὅλα τους, λίγο - πολὺ τὰ κατὰ-

ΔΑΦΝΙ: Ποιμένες Γενήσεως, μωσαϊκὸ (ΙΑ' αἰ.).

φεραν καλὰ, μὰ τὸ γραπτὸ τοῦ Ρένου ξεχώριζε. Εἶχε κάτι εὐρήματα αὐτὸς ὁ μικρὸς, κάτι πρωτότυπες εἰκό-νες καὶ μιὰ γλῶσσα τόσο στρωτὴ κι ἀστραφτερή, ποὺ ἔκαναν στὸ Δάσκαλο μεγάλη ἐντύπωση, κι ἂς εἶχε προηγούμενα δείγματα τῆς ἀξίας του.

Στὸ ἐπόμενο μάθημα ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιο τοῦ «προικισμένου μὲ τέτοια αἰσθήματα καὶ τόσο δυνατό τάλαντο» μαθητοῦ του, χωρὶς νὰ παραλείψῃ νὰ πῇ καλὰ λόγια καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, ποὺ εἶχαν γράψῃ ἱκανοποιητικά. Κ' ἐπειδὴ τὴν ἄλλη μέρα ἀρχίζαν οἱ διακοπὲς γιὰ τὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων, τῆς Πρωτοχρονιάς καὶ τῶν Φώτων, εὐχρίθηκε σ' ὅλους χρόνια πολλὰ κ' ἔφυγε εὐχαριστημένος.

Ὁ Ρένος βγῆκε καμαρωτὸς ἀπὸ τὸ Σχολεῖο καὶ τράβηξε πρὸς τὸ ἀρχοντικὸ ν' ἀναγγεῖλῃ στοὺς δι-κούς του τὸ τί τοῦ εἶπε ὁ Δάσκαλος — νὰ θριαμβο-λογήσῃ. Βάδιζε μὲ βήματα γοργὰ καί, καθὼς ἦταν ψηλὸς καὶ λιγνός, δὲ μπορούσε νὰ τὸν παρακολου-θήσῃ ὁ παχὺς καὶ δυσκίνητος Τάσος, ποὺ ἦταν συμ-μαθητὴς, φίλος καὶ γείτονας του. Τοῦ φώναζε νὰ πᾶνε, ὅπως πάντα, μαζί, μὰ δὲν τὸν ἄκουσε...

Δὲν ἦταν σὰν ἐκεῖνον πλουσιόπαιδο ὁ Τάσος. Ὁ πατέρας του δούλευε σ' ἓνα συνεργεῖο αὐτοκινήτων καὶ μόλις τὰ κατάφερνε νὰ συντηρῇ τὴν οἰκογένειά του, ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν τρία μικρὰ παιδιά — ὁ δωδε-κάχρονος Τάσος ἦταν ὁ μεγαλύτερος — καὶ μιὰ χήρα ἀδερφή. Αὐτὴ, ἀπὸ λίγα χρόνια εἶχε γίνει δευτέρη μητέρα γιὰ τὰ ὄρφανά. Ὅλη μέρα σκοτωνόταν νὰ τὰ συγυρίσῃ, νὰ τοὺς ἔχη ἑτοιμα τὰ πάντα, ἀκόμα

καὶ νὰ τὰ διαβάσῃ. Τὰ βγάζανε πέρα μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ ἦταν κ' οἱ δυὸ ἄνθρωποι ἐργατικοὶ καὶ οἰκο-νόμοι. Δὲν τοὺς ἔλειπε ἡ καλὴ τροφή, τὰ καθαρά ροῦχα, τὰ μέσα ποὺ ἦταν ἀπαραίτητα γιὰ τὴ μόρ-φωσι τῶν παιδιῶν, ὅμως δὲν μπορούσαν καθόλου νὰ ξανοιχτοῦν. Ἡ μητέρα τοῦ Ρένου, ποὺ τοὺς εἶχε κάτω ἀπὸ τὰ μάτια της, συνήθιζε νὰ λήθῃ στὸν ἄντρα της πὼς «ζοῦνε κρυφὰ ἀπὸ τὸ Θεό».

Πηγαίνοντας ἀπὸ τὸν κεντρικὸ δρόμο στὸ σπίτι ὁ Τάσος, σταματοῦσε κάθε τόσο ἔξω ἀπὸ τὶς φορτω-μένες μὲ παιγνίδια βιτρίνες κι ἀντὶ νὰ χαιρετᾷ, ἐνιωθε κάποια ἀόριστη λύπη μέσα του. Κανένα δῶρο δὲν μπορούσε νὰ περιμένῃ αὐτός, τίποτα δὲν ἔπρεπε ν' ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα του. Ἦξερε πὼς τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τοὺς προσφέρῃ τὴν πολυτέλεια τοῦ περιττοῦ — κι ὅμως τόσο ἀναγκαίου γιὰ τοὺς μι-κροὺς — παιγνιδιῶν. Κι ὁ νοῦς του πήγαινε σὲ μερικά ἄλλα παιδιά τῆς ἡλικίας του ποὺ οἱ γονεῖς τους τὰ φόρτωναν μὲ δῶρα. Νά, ὁ Ρένος εἶχε ὡς κι ἀεροπλάνο πέρσι. Ἐνα μικρὸ ἀεροπλάνο ποὺ ὑψώνονταν σφυρίζον-τας κ' ἔκανε τὸ γῦρο τοῦ δωματίου, ἐνῶ δυὸ κόκκινα φωτᾶκια ἀναβόσβηναν ἀπὸ μπροστά. Τὶ κασετίνες ζω-γραφικῆς, τί λευκώματα, χαρismένα ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους, ποὺ ποῖος ξέρεῖ πόσα πλήρωσαν γιὰ δαῦτα! Καὶ φέτος, θά'χε βέβαια περισσότερα καὶ καλύτερα...

Δὲν αἰσθανότανε ζήλεια ἢ φθόνο ὁ Τάσος, μὰ καὶ δὲν ἦταν εὐκολο νὰ μὴν πικραίνεται γιὰ τὴ στέρησι ποὺ τὸν εἶχε καταδικάσει ἡ μοῖρα.

Σιμώνοντας στὸ σπίτι ἄκουσε φωνὲς καὶ κλάματα ἀπὸ τὸ ὑπόγειο ὅπου ἔμενε ἡ Ρίκαινα μὲ τὰ δυὸ της μικρά. Σταμάτησε, ἔσκυψε λίγο καὶ βλέποντας ὅτι δέρονταν τὰ κοριτσάκια, κατέβηκε τὰ λίγα σκαλιά, ἀνοῖξε διστακτικὰ τὴν πόρτα, καὶ μπῆκε μέσα. Ἡ μητέρα ἔλειπε καὶ τὰ δίδυμα μαλλιστραβόντουσαν. Τὰ χώρισε καὶ ζήτησε νὰ μάθῃ γιὰτὶ μαλώνανε. Τότε ἄκουσε τὴν ξανθὴ Ἑλενίτσα νὰ τοῦ λήθῃ πὼς ἡ ἀδερφή της ἔφαγε καὶ τὸ δικό της τὸ ψωμί καὶ τὴν ἄφησε νηστική. Μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ ἔβρισκε κάτι κρυμμένο ψηλὰ στὸ ράφι, ἀνέβηκε σ' ἓνα σκαμνὶ κ' ἔψαξε, μὰ τοῦ κάκου. Σ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνησιν ἐπι-πλά μισοσκότεινη κάμαρα, ποὺ ἦταν ἀπαρατηρήσιμα τὰ ἐξάχρονα δίδυμα, δὲ βρισκόταν οὔτε ψίχουλο. Κι ἀ-κόμα, μῆτε ἓνα πᾶνινο κουτσούνι ποὺ νὰ τὰ κἀνῃ νὰ παίζουν γιὰ νὰ ξεχνᾶνε τὴν ἐρημιὰ τους καὶ τὴ φτώ-χεια τους.

Ἐτρεξε ἀμέσως στὸ διπλὰνὸ φούρνο κι ἀγόρασε λίγο ψωμί μὲ τὸ δίφραγκο ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει γιὰ κουλούρι καὶ τυρὶ καὶ ποὺ δὲν τὸ ἔδοξε, γιὰτὶ ἔτυχε νὰ μὴν πεινάσῃ. Μοίρασε τὸ ψωμί στὰ παιδιά, κάθησε νὰ ἰδῇ ἂν θὰ τὸ φᾶνε μονοιασμένα, τοὺς σύστησε νὰ εἶναι φρόνιμα καὶ νὰ μὴ στενοχωροῦν τὴ μάνα τους ποὺ ξενοδούλευε γιὰ νὰ τ' ἀναστήσῃ, κ' ἔφυγε ἀλαφρωμένος. Εἶχε, πρώτη του φορά, κάνει κάτι κι αὐτὸς γιὰ τὸν «πλησίον».

Τὸ μεσημέρι ἔφαγε ἀνὸρεξα. Ὅταν τὸν ρώτησαν γιὰτὶ, δυσκολεύτηκε ν' ἀπαντήσῃ. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ τὸν ἐπίεσαν, εἶπε τὸ τί εἶχε ἰδῇ στὸ ὑπόγειο. Ὁ πατέρας του κούνησε τὸ κεφάλι θλιβερά καὶ πῆγε νὰ ξαπλώσῃ, γιὰτὶ σὲ μιὰ ὥρα ἔπρεπε νά'ναι στὴ δουλειά.

Τὸ δειλινὸ ὁ Ρένος τὸν προσκάλεσε γιὰ τσάι. Φόρεσε τὰ καλὰ του ὁ Τάσος καὶ πῆγε, κάπως ἄργα, στὸ ἀρχοντόσπιτο μὲ μεγάλη συστολή. Ἐνα πλούσιο τραπέζι εἶχε στρωθῇ. Στὸ βάθος τοῦ σαλονιοῦ φαν-τάζανε ἀπάνω σ' ἓναν καναπέ τὰ πρῶτα πολῦτιμα δῶρα. Χαρούμενες νότες μουσικῆς ἔφθαναν ἀπὸ τὴ διπλανὴ κάμαρα. Ἦταν ἄλλοι δυὸ συμμαθητὲς ἐκεῖ καὶ μερικὰ ἄγνωστὰ του νεανικά πρόσωπα. Ὅλοι τρώγαν ἄπληστα ἀνάκατα γλυκὰ κι ἀρμυρὰ καὶ πίναν ἀπολαυστικὰ τὸ εὐωδιαστὸ τσάι ἀλλάζοντας ποῦ καὶ ποῦ λίγα λόγια. Αὐτὸς, ἔσκυβε στὸ φλυτζάνι του δίχως νὰ πάρῃ μῆτε μιὰ ἀπὸ τὶς λιχουδιὰς ποὺ εἶχαν σωριάσει στὸ πιάτο του.

Ἀργά, ὅταν ἔφυγαν οἱ ἄλλοι καλεσμένοι, ὁ Τάσος, ποὺ εἶχε ἐπίτηδες ξεμείνει, ἐξιστόρησε στὸ φίλο του τὴν κατάστασι τῶν ἁμοιρῶν γειτόνων τους καὶ τὸν παρα-κάλεσε νὰ τοὺς βοηθήσῃ ὅσο μπορεῖ. Ὁ Ρένος, ἀφοῦ τὸν ἄκουσε χωρὶς καθόλου νὰ συγκινηθῇ, τοῦ εἶπε:

— Τί πᾶς καὶ ξεσκαλίζεις, καημένε! Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ χάνεσαι γιὰ δαῦτους;

— Ἀχ, Ρένο, πὼς μιλάς ἔτσι; Ἄν ἤξερες... Ἐλα, δειξε λίγη καλωσύνη. Πῆς στὸ μπαμπὰ καὶ στη μαμά σου νὰ συντρέξουν αὐτοὺς τοὺς φτωχοὺς...

— Τώρα, πέτυγες. Δὲν τοὺς ξέρεις καλὰ. Αὐτοὶ δὲ δίνουν δεκάρα μῆτε σ' ἓναν τυφλὸ ἢ ἀνάπηρο...

Ἐφυγε ἀναστατωμένος. Δὲν περίμενε νὰ εἶναι τόσο ἀδιάφορος αὐτός, ποὺ ἔγραψε τὴν ὠραιότερη ἐκθεσὶ γιὰ τὴ φιλανθρωπία, μῆτε τόσο σκληροὶ οἱ πλούσιοι γονεῖς του.

Ὅταν πῆγε στὸ σπίτι βρῆκε τὸν πατέρα του πολὺ κεφάτο. Εἶχε πάρει διπλὸ μισθὸ κ' ἔτσι μπό-ρεσε νὰ ξεπληρώσῃ τὶς υποχρεώσεις του καὶ νὰ κου-βαλήσῃ τοῦ κόσμου τὰ πράγματα. Τοῦ περισσέψανε μάλιστα ἀρκετὰ κ' ἔδωσε στὴν ἀδερφή του ν' ἀγο-ράσῃ ἓνα δικό της φορέμα καὶ κάτι ροῦχα ποὺ χρειά-ζονταν τὰ παιδιά.

— Ἐγώ, πατέρα, τόλμησε νὰ πῇ ὁ Τάσος, δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα. Θὰ σὲ παρακαλοῦσα, ὅ,τι λογαριά-ζεις νὰ ἐξοδέψῃς γιὰ μένα, νὰ τὸ δώσης στὴ Ρίκαινα...

Ὁ μάστορ τὸν κοίταξε μὲ μάτια ὑγρά. Ἐνιωθε περηφάνια ποὺ ἦταν δικό του ἓνα παιδί μὲ τέτοια αἰσθήματα.

— Αὐτὸ δὲ γίνεται, εἶπε τρυφερά. Δὲ μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς στὸ σχολεῖο μὲ τριμμένα ροῦχα. Μὴ σὲ νοιάζει ὅμως. Θὰ τοὺς βοηθήσω ὅσο μοῦ εἶναι βολετό.

— Θὰ τὸ κἀνῃς, ἀλήθεια;

— Σοῦ τὸ εἶπα.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ πολὺ.

Ὅταν ξάπλωσε γιὰ ὕπνο τὸ παιδί, δυσκολεύτηκε νὰ κλείσῃ μάτι. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἦταν εὐχαριστη-μένο ποὺ ὁ πατέρας του δὲ θ' ἄφηνε ἔτσι τοὺς φτω-χοὺς γειτόνους. Κι ἀπὸ τὴν ἄλλη πικραμένο ἀπὸ τὴ στάσι τοῦ Ρένου. Πλῆθος ἐρωτηματικὰ βασιάνιζαν τὴ σκέψι του: Πὼς γίνεται ἄλλα νὰ λὲς μὲ τὰ γρα-φτά σου κι ἄλλα νὰ κἀνῃς; Γιὰτὶ νὰ ὑπάρχῃ τόση δυστυχία στὸν κόσμος; Πὼς ὁ καλὸς τοῦ πατέρας, ποὺ δὲν εἶχε τὰ μέσα, θὰ ἔδινε κάτι γιὰ ν' ἀνακου-φίσῃ τὸν ξένο πόνο, κι αὐτοὶ ποὺ πετοῦσαν ἄσκοπα τόσο χρήμα δὲν ἔδιναν τίποτα γιὰ τέτοιον ἱερὸ σκοπὸ; Γιὰτὶ βοηθεῖ ἡ τύχη ἀνθρώπους σὰν κι αὐτοὺς καὶ κατατρέχει ἐκείνους ποὺ πορεύονται στὸν ἴσιο δρόμο;

Εἶχε χαράξῃ ὅταν τὸν πῆρε ὁ ὕπνος. Μιὰ καὶ δὲν εἶχε σχολεῖο, τὸν ἄφησαν νὰ κοιμᾶται. Εὐπνησε

τὸ μεσημέρι. Μόλις εἶχε ἐτοιμασθῇ, ὅταν ἦρθε ὁ πατέρας του νὰ φάῃ καὶ νὰ ξαπλώσῃ κοιμάτι.

Πρὶν ἀποφᾶνε καλὰ - καλὰ ὁ νοικοκύρης ἀνοῖξε ἐπίσημα τὸ πορτοφόλι του κ' ἔδωσε σ' ὅλους ἀπὸ ἓνα λαχεῖο.

— Νὰ ἰδοῦμε, θὰ εἶναι κανένας μας τυχερός; ἔκανε γελαστό.

— Ἐδόξες τόσα λεφτὰ γιὰ δαῦτα; Ψιθύρισε ἐπιτιμητικὰ ἡ ἀδερφή του.

— Ἐ, μιὰ φορά τὸ χρόνο εἶναι, τῆς ἀπάντησε ἡρεμα. Ποῦ ξέρεις καμμιὰ φορά...

*

Ἦταν ἓνας τυχερὸς στὸ σπίτι τοῦ Τάσου: Αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἐκέρδισε τὸν πρῶτο ἀριθμὸ! Ὅταν διάβασε τὴν ἐφημερίδα, τελευταῖος μάλιστα καὶ δίχως τίποτα νὰ ἐλπίζῃ, ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἄλλοι, χαμένοι, ἐξέσχισαν τὰ λαχεῖα τους, τὰ μάτια του θάμπωσαν κ' ἡ καρδιά του ἔπαυε γιὰ λίγο νὰ χτυπᾷ. Ὅσο νὰ τὸν συνε-φέρῃ ἡ θεῖά του, ὁ πατέρας, ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ ἀριθμὸς ποὺ ἐκέρδιζε, πετάχτηκε ἀντί-κρυ καὶ πῆρε ἓνα διαφορετικὸ φύλλο, ἀπὸ φόβο μήπως ἦταν λάθος. Ὅμως ὄχι, πραγματικὰ κέρδιζε τὸν πρῶτο ἀριθμὸ ὁ Τάσος.

Ὅλο τὸ σπίτι ἀναστατώθηκε ἀπὸ τὰ χαρούμενα ξεφωνητὰ τῶν μεγάλων καὶ τὰ χοροπηδήματα τῶν μικρῶν. Μόνον ὁ τυχερὸς εἶχε ἀπομείνει ἀμίλητος, συλλογισμένος. Γιὰτὶ; Οὔτε κ' ἐκεῖνος δὲ θὰ μπο-ροῦσε νὰ τὸ πῇ.

Τὸ πρῶτὸ τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι ὁ πατέρας του. πῆγαν κ' ἐξαργύρωσαν τὸ λαχεῖο κ' ἔπειτα καταθέ-σαν τὰ περισσότερα χρήματα σὲ μιὰ τράπεζα. Ἀπ' αὐτὰ ποὺ κράτησαν, ὁ Τάσος παρακάλεσε τὸν πατέρα του νὰ δώσῃ ἓνα μέρος στὴ Ρίκαινα.

— Θὰ κάνω κάτι καλύτερο, τοῦ ἀπάντησε. Ὑπάρ-χει ἓνα ἴδρυμα ποὺ δέχεται ν' ἀναθρέψῃ μικρὰ παιδιά μὲ κάτι λίγα. Θὰ συνεννοηθῶ μὲ τὴ μάνα τους καὶ θὰ πάω ἐκεῖ τὰ δίδυμα. Πρέπει ὅμως νὰ τοὺς πᾶς κάτι τώρα γιὰ τὶς γιορτὲς, δὲ νομίζεις;

— Μὰ βέβαια. Κάτι μάλιστα ποὺ ν' ἀξίξῃ τὸν κόπο...

— Σύμφωνα.

Πῆγαν καὶ φώνισαν κάμποσα φαγάσιμα καὶ δυὸ παιγνίδια κι ὅταν ἔφθασαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι χωρί-σαν. Ὁ πατέρας ἔτρεξε στὴν δουλειά του κι ὁ γιὸς πῆγε στὸ ὑπόγειο φορτωμένος σὰν τὸν Ἅγιο-Βασίλη. Τὸν καλοδέχτηκε ἡ πλύστρα, κι ὅταν εἶδε τὸ τί τῆς ἔδινε ἄρχισε νὰ παραμιλάῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ της, ἐνῶ τὰ μικρὰ τσιρίζανε παλαβά. Χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴ γυναῖκα νὰ τοῦ πῇ πολλὰ λόγια γιὰ νὰ τὸν εὐχαρι-στήσῃ, τοὺς ἀποχαιρέτησε μὲ τὴν εὐχή: «Καλὰ Χριστούγεννα». Καθὼς πλησίαζε πρὸς τὸ ἀρχοντόσπιτο ἄκουσε καυγάδες. Κοντοστάθηκε, γιὰτὶ γινώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Ρένου καὶ τῆς μητέρας του.

— Τί τρέχει; Ρώτησε ἀνήσυχος τὸ θυρωρό.

— Ἡ κυρία ἀνακάλυψε πὼς λείπουν τὰ διαμαγτικὰ της, τ' ἀπάντησε χαιρέκακα. Τὰ εἶχε κρύψει ὁ ἓνα ἐπιπλο καὶ τὰ κλέψανε μαζί μὲ τὴν κασετίνα. Τώρα τὰ ἔβαλε μὲ τὴν καμαριέρα.

Ἐφυγε τρέχοντας κι ὅταν μπῆκε στὸ σπίτι εἶπε ὅ,τι εἶχε μάθει στὴ θεῖά του. Καὶ πρόσθεσε στε-νάχνοντας:

— Πολὺ ἄσχημα πλήρωσαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀπονιά τους. Ἦθελα νὰ ἔζα ἂν αὐτὸ θὰ τοὺς κἀνῃ ν' ἀλλάξουν...

Μή λησμονείτε τὸ Σολφερίνο

ΣΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ἀναγνωστικό «Μή λησμονείτε τὸ Σολφερίνο», πὺν κυκλοφορεῖ μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Νεότητος, ἐμπεριέχεται πρόλογος με τὸν τίτλο «Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφοί». Ἀπὸ τὸ κείμενο αὐτὸ μεταφράζουμε ἐδῶ τὴν ἀκόλουθη χαρακτηριστικὴν περικοπή: «Ὁποῦδήποτε συζοῦν ἄνθρωποι ὁ ἓνας δίπλα στὸν ἄλλον, πρέπει νὰ συναντιῶνται με πνεῦμα ἀμοιβαίας βοήθειας καὶ γνήσιας ἀγάπης τοῦ πλησίον. Ἀνεκτικότητα, ἀνοχή, ἀνεξίθρησκεία καὶ σεβασμὸς πρὸς τὸν διπλανό μας ὑπῆρξαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου οἱ προϋποθέσεις γιὰ τὴν εἰρηνικὴ συμβίωσι στὸ πλαίσιο κάθε κοινότητος ἀνθρώπων. Οἱ ἀρετὲς αὐτὲς εἶναι τόσο ἐπιτακτικὲς καὶ κατέχουν τὴ δύναμι νὰ ἐπιβάλλωνται σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε μήτε καὶ τότε καταργοῦνται, ὅταν οἱ ἄνθρωποι πολεμοῦν ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου. Τοῦτο ἰσχύει τόσο γιὰ τὴν περίπτωσι ἐρίδων ἀνάμεσα σὲ ἀδελφούς, ὅσο καὶ γιὰ πολέμους ἀνάμεσα σὲ λαούς.

Δυστυχῶς ὅμως οἱ ἐντολὲς αὐτὲς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ δὲν εἶναι πρώτη φορά πὺν ἐλησμονήθηκαν. Ἡ ἱστορία εἶναι ἀπόδειξι τῆς ἀλήθειας ὅτι τὸ παράδειγμα τοῦ φιλεὺσπλαχνου Σαμαρείτη ἔπαυε συχνὰ νὰ ἰσχύει σὲ περιόδους ἀνάγκης καὶ πολέμου.

Ὁ μεγάλος Ἐλβετὸς Ἑρρίκος Ντυνάν, πὺν ὑπῆρξε κατὰ σύμπτωσιν μάρτυρας τῆς Μάχης τοῦ Σολφερίνο, τόσο συγκλονίσθηκε ἀπὸ τὰ βάραινα τῶν 40.000 πληγωμένων, ὥστε ὄχι μόνο προθυμοποιήθηκε νὰ τοὺς παράσχει βοήθεια καὶ ὠργάνωσε τὴν περίθαλψι στὸ πεδίο τῆς μάχης, παρὰ ἐκάθισε καὶ ἔγραψε τοὺς στοχασμούς του σχετικὰ με ὅσα εἶχε ζήσει καὶ αἰσθανθῇ. Ὁρῶσε τὸ αἶτημα τῆς διεθνικῆς προστασίας ὅλων τῶν πληγωμένων καὶ τοῦ δικαιώματος γιὰ τὸν καθένα νὰ παραστέκεται τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς πληγωμένους στὸ πεδίο τῆς μάχης στὸ συγκινητικό του βιβλίον «Μία ἀνάμνησις ἀπὸ τὸ Σολφερίνο» (τοῦ ὁποῖου μετάφρασις ὀφειλομένη στὸν κ. Κ. Ἀγγελίδη περιέλαβε ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς

ρὸς στὴ σειρά τῶν ἐκδόσεών του, μεταξὺ τῶν ὁποῖων εἶναι: «Ἡ Ἐκατονταετηρίς τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ - 1959», «Ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς καὶ αἱ Συμβάσεις τῆς Γενεύης - 1960», «Ἡ πρώτη ἐκατονταετηρίς τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ - 1963», «Συμβουλαὶ πρὸς τὸν ἄρρωστον διαβητικόν» τοῦ ἱατροῦ κ. Ε. Λοπισίδη, «Κανονισμὸς χρήσεως τῶν ἐμβολίων», «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ» ὑπὸ Ἀθ. Βασιώτη, Μονογραφίαι σχετικὲς με

ΕΡ. ΝΤΥΝΑΝ : Σχεδ. ΗΛ. ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΥ

τὴν Αἰμοδοσία», «Τὸ κωφάλαλο παιδί», «Ἡ 30ετηρίς τοῦ Ἀσκληπείου Ε.Ε.Σ.» κ.ἄ. Ἐπίσης, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κατ' ἔτος ἐκδιδόμενα Πρακτικά τοῦ Ε.Ε.Σ., τὰ ὁποῖα περιέχουν ἐκτενεῖς μελέτας καὶ ἄρθρα με γενικώτερον ἐνδιαφέρον, τὸ 1959, πὺν συνῆλθε στὰς Ἀθήνας τὸ Διεθνὲς Συνέδριον, ἐξεδόθη ὀγκώδης τόμος πὺν περιελάμβανεν ὅλες τῖς ἐκδηλώσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Συνεδρίου). Τὸν Αὐγουστο τοῦ 1864 ὁ Ἑρρίκος Ντυνάν ἐπέτυχε τὸν πρῶτον ἀπὸ τοὺς σκοποὺς του. Δώδεκα εὐρωπαϊκὲς χῶρες υἱοθέτησαν τῖς προστασίας ἀνθρώπων καὶ ὑπέγραψαν στὴ Γενεύῃ τὴ σχετικὴ συμφωνία:

Ἡ σύμβασις τῆς Γενεύης: Στὴ σύμβασι αὐτῇ ἐθεμελιώθηκαν οἱ διατάξεις γιὰ τὴν προστασία, πὺν εἶχε προτείνει ὁ Ντυνάν, ὡς στηριζόμε-

νες σὲ διεθνὲς δίκαιον. Ἀργότερα διατυπώθηκαν πλατύτερα, συμπληρώθηκαν καὶ τέλος ἔλαβαν τὴν ὀριστικὴν μορφή τους τὸ 1949. Εἶναι αὐτὸ πὺν ὀνομάζουμε Σύμβασις τῆς Γενεύης. Ἐκατὸ κράτη τῆς γῆς τὴν ἀναγνωρίζουν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰσαγωγὴ στὸ παιδαγωγικὸ ἀναγνωστικὸ «Μή λησμονεῖτε τὸ Σολφερίνο».

Σχεδὸν σ' ὅλες τῖς χῶρες τῆς Δυτικῆς Γερμανικῆς Ὀμοσπονδίας τὰ μορφωτικὰ προγράμματα τῶν σχολείων ἀπαιτοῦν νὰ συμπεριλαμβάνεται στὸ μάθημα τῆς «πολιτικῆς μορφώσεως» (πολιτικῆς ἀγωγῆς) ἡ διδασκαλία τῶν συμβάσεων τῆς Γενεύης. Ὅλγα λόγια ἐδῶ γιὰ τὸ ἱστορικὸ τῆς ἐκδόσεως «Μή λησμονεῖτε τὸ Σολφερίνο». Ὅταν τὸ 1959 τὸ παιδαγωγικὸ συμβούλιο τῆς περιοχῆς Βεστφαλίας — Λίππε ἀποφάσισε νὰ ἐπεξεργασθῇ ἀναγνωστικὸ με θέμα τῆς συμβάσεως Γενεύης, κατ' ἀλληλο γιὰ παιδιὰ ἡλικίας 12 - 15 ἐτῶν, ἐνεργοῦσε σύμφωνα με τὸ παράγγελμα τῆς διεθνικῆς συνελεύσεως τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τοῦ Νέου Δελχί τῆς Ἰνδίας. Τὸ συνέδριον τοῦτο συγκροτήθηκε τὸ 1957 καὶ με τῖς ἀποφάσεις του ἀρ. 29 καὶ 30, ἐκάλεσε τὰ κράτη πὺν εἶχαν ὑπογράψει τῖς συμβάσεις τῆς Γενεύης νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν διάδοσι τῶν γνώσεων σχετικὰ με τὸ πνεῦμα τῆς Γενεύης.

Γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ τούτου ἐργάσθηκαν διάφορες προσωπικότητες τοῦ γερμανικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Νεότητος: τέλος τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1957 ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ἐργασιῶν τοῦ Ε.Σ.Ν. ὑπέβαλε με τὴν εὐκαιρία τοῦ συνεδρίου «Σχολεῖο καὶ συμβάσεις τῆς Γενεύης» τὸ σχέδιον γιὰ τὴν ἐνσωμάτωσι τῶν συμβάσεων τῆς Γενεύης στὴ σχολικὴ διδασκαλία. Στὸ σχέδιον: «Ἡ ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια εἶναι ἀπαραβίαστη!» ἐμπεριέχονται λ.χ. τὰ ἀκόλουθα αἰτήματα: 1. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ ἀτομικοῦ σεβασμοῦ. Γι' αὐτὸ προστατεύονται: α) Ἡ ζωὴ. β) Ἡ ὑγεία. γ) Ἡ ἐλευθερία. δ) Ἡ τιμὴ. ε) Ἡ προσφορὰ βοήθειας.

Ἀκολουθοῦν οἱ περιπτώσεις, ὁ

πὺν πρέπει νὰ προστατευθοῦν τὰ «ἀγαθὰ», ὅπως ὀνομάζονται, πὺν ἀπαριθμήσαμε παραπάνω. Εἶναι οἱ περιπτώσεις ἀνάγκης: α) Συγκοινωνία. β) Βιομηχανικὲς καταστροφές. γ) Θεομηνίες. δ) Ἐπιδημίες (λιμός, λοιμός). ε) Πόλεμος καὶ πολεμικὲς συνέπειες.

Ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ συνείδησις τοῦ «σχηματικοῦ» αὐτοῦ διαγράμματος, πὺν ὕστερα ἀπὸ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου παραθέτει τὰ καθήκοντα. Τὰ σχετικὰ με τὸ «χρέος» αὐτὸ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὸν συνάνθρωπον διατυπώνονται ὡς ἐξῆς:

3. Τὴν ἐγγύησι γιὰ τὴν προστασία τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν παρέχουν τὰ ἀκόλουθα καθήκοντα στῖς ἀναφερόμενες περιπτώσεις: α) νὰ πράττης ὅ,τι ἐπιβάλλεται: νὰ βοηθῇ, β) νὰ μὴν κάνης ὅ,τι ἀπαγορεύεται.

Ὁ εἰρηγητὴς τοῦ σχεδίου ἀναφέρει ὕστερα τῖς «ἀξίες» (τῖς ἠθικὲς ἀξίες) πὺν στηρίζουν τὰ καθήκοντα πὺν ἀπαριθμήσαμε. Καὶ αὐτὲς εἶναι α) ὁ ἄγραφος νόμος τῆς ἠθικῆς (Θρησκεία — Ἀνθρωπισμός) καὶ β) ὁ ἔγγραφος νόμος (τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν διεθνῶν συμβάσεων).

Ὁ ἄγραφος νόμος τῆς ἠθικῆς διαρθρώνεται στὴ βοήθεια: α) ἀνθρώπου πρὸς ἄνθρωπον (προσωπικὴ βοήθεια στὴν καθημερινὴ ζωὴ), β) στὸ πλαίσιο τῆς κοινότητος βοήθειας (Ἐρυθρὸς Σταυρὸς καὶ παρόμοιες κοινότητες βοήθειας), γ) στὸ πλαίσιο τῆς κοινότητος τῶν λαῶν (Διεθνὴς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς, Σύνδεσμος Ἐρυθρῶν Σταυρῶν).

Καλὸ εἶναι τέλος νὰ ἰδοῦμε καὶ σὲ τί συνίσταται ὁ γραπτὸς ἐθνικὸς καὶ διεθνικὸς νόμος. Εἶναι τὸ ἀστικὸ δίκαιο (πὺν ρυθμίζει τῖς διαφορές σχέσεις, δοσοληψίες, διαφορὲς κ.ἄ. ἀνάμεσα στοὺς πολῖτες καὶ στὰ ἅτομα), τὸ ποινικὸ δίκαιο (πὺν κολάζει, τιμωρεῖ τὰ παραπτώματα, καὶ τὸ «διεθνὲς δίκαιον» (συμβάσεις τῆς Γενεύης).

Καὶ τὸ διάγραμμα τελειώνει με τὸ σκέλος 4, πὺν καθορίζει τὸ σημά τῆς κάθε τόσο παροχῆς βοήθειας, δηλαδὴ τὸ ἔμβλημα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Σὲ περίπτωσι πολέμου ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς παρέχει τὴν προστασία του, στὸ πλαίσιο τῶν συμβάσεων τῆς Γενεύης, κάτω ἀπὸ τὴν αἰγίδα πὺν τοῦ ἐξασφαλίζει τὸ ἔμβλημά του, στοὺς ἀνθρώπους πὺν πᾶσχουν καὶ βοηθοῦν καθὼς καὶ στῖς ὁργανώσεις βοήθειας.

ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΑΞΙΖΕΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ

Μαρία Ν. Οὐστিকা
36ον Δημ. Σχ. Πειραιῶς

Ἰωάν. Θ. Κοντογιάννης
Δημ. Σχολ. Μαντουδίου
Εὐβοίας

Βασ. Πορφύρη
4ον Δημ. Σχολ. Νεαπόλεως
Θεσ/νίκης

Γεωργ. Ζαχαράκη
Δημ. Σχολ. Κομποτίου
Ἀρτης

Λάμπρος Β. Κασσάρας
Δημ. Σχολ. Σουμεσιῶν
Ἀρτης

Ντίζα Κανιάρη
Δημ. Σχολ. Σουλίου
Κορινθίας

Κων. Τζεμπεντζής
Δημ. Σχολ. Σουλίου
Κορινθίας

Παν. Κουτσουμπός
Δημ. Σχολ. Καστορίου
Λακεδαιμόνιος

Εὐτυχία Γ. Λιαππά
Δημ. Σχολ. Λαγκαδάς
Χίου

Ἀνεῦρον χρήματα καὶ ἀντικείμενα καὶ τὰ παρέδωσαν εἰς τοὺς δικαιούχους.

ΜΗ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ Ο,ΤΙ ΤΥΧΗ

Παιδιά μου, μὴ διαβάσετε ποτὲ σὰς ὅ,τι τύχη: πολλὰ πεζὰ — καὶ στίχοι — κάνουν κακὸ συχνὰ σὰν τᾶχουν γράψει συγγραφεῖς πὺν ἰδανικὰ δὲν ἔχουν καὶ μες στὸ βούρκο πλέχουν — πιστοὶ τοῦ Σατανᾶ.

Ἡ μάνα κι ὁ πατέρας σας ὅπως κι ὁ δάσκαλός σας, πὺν θέλουν τὸ καλὸ σας, ἀκοῦστε τί σὰς λέν.

Ὅσοι παραστράτισαν χαίρονται λίγο μόνο κ' ὕστερα ἀπὸ τὸν πόνο σπαράζονται καὶ κλαῖν.

Ἐνα βιβλίο, ἕνα γραφτὸ καλὸ, τὸ νοῦ φωτίζει, δροσιά, χαρὰ χαρίζει καὶ πίστι στὴ ζωὴ. Ἐνὼ τ' ἀνάξιον, τὸ κακὸ στὴ σκοτεινιά βυθίζει τὴ σκέψι, καὶ σκορπίζει θανατερὴ πνοή.

ΠΑΝ

ΤΟ ΑΡΚΑΔΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 7)

αἱματηρὰς θυσίας: Νὰ δημιουργῇ ζωὴν ἀπὸ τὴν τέφραν. Εἶναι ὁ ἀναγεννώμενος φοῖνιξ, τὸ μυθικὸν ἐκεῖνο πουλλί, σύμβολον τοῦ αἰωνίου ἑλληνικοῦ μύθου, σύμβολον τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν ἱστορίαν ὁ θρίαμβος διαδέχεται τὴν συμφορὰν. Καὶ ὁ Κρητὴς ποιητὴς τοῦ Ἑρωτοκρίτου θὰ τραγουδήσῃ:

Ἐγὼ εἶμαι κείνο τὸ πουλλί πὺν τὴ φωτιά σιμώνω, καίνομαι, στάχτη γίνουμαι καὶ πάλι ξαναῖνον!

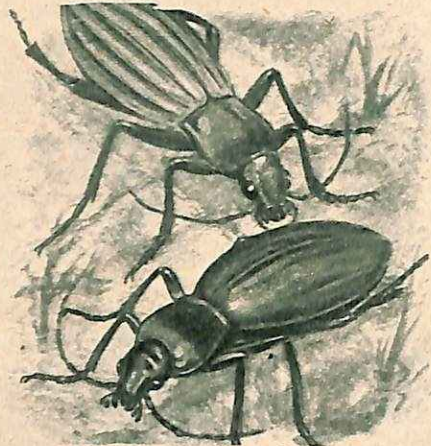
Ε. Π. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Οἱ Ἐρυθροσταυριτεῖς μας πὺν στέλνουν χειρόγραφα γιὰ τὴ στήλη συνεργασίας, δὲν πρέπει νὰ γράφουν ἀπὸ τῖς δυὸ ὀψεις τοῦ χαρτιοῦ, γιὰτὶ δυσκολεύουν τοὺς τυπογράφους. Διαβάζουμε μόνον ὅσα κείμενα εἶναι γραμμένα ἀπὸ τὴν μιὰν ὀψιν.

ΚΑΡΑΒΟΙ, ΟΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ όμοιαση των εντόμων, όπως έχουμε είπει σε προηγούμενα, περιλαμβάνει περί το ένα εκατομμύριο είδη. Από αυτά περί τις 300.000 είδη αποτελούν μια ιδιαίτερη τάξη εντόμων, τα όποια οί έντομολόγοι τα ονομάζουν κολεόπτερα. Θα πρέπει μάλιστα να

Κάραβοι: α) Χρυσοκάραβος (έπάνω). β) Κάραβος των δασών (κάτω)

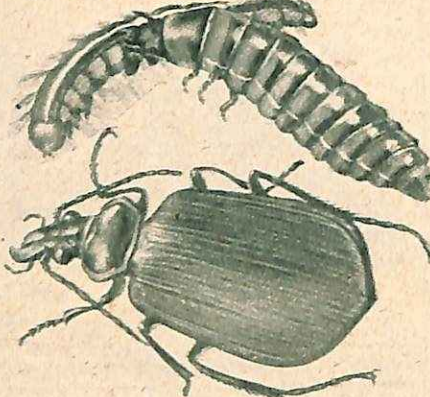
ξέρουμε ότι την ονομασία αυτή την έχει δώσει ο αρχαίος Έλληνας σοφός Αριστοτέλης, πού ήταν και σπονδαίος ζωολόγος, και αυτή την ονομασία διατηρούν μέχρι σήμερα τα έντομα αυτά στις περισσότερες ευρωπαϊκές γλώσσες.

Τα κολεόπτερα βρίσκονται παντού, από τη διακεκαυμένη ζώνη μέχρι των πολικών περιοχών. Ζουν στην ξηρά και στη θάλασσα, μέσα στα δάση και τα λειβάδια, στις έρημους, στα έλη και τους βάλτους. Τα συναντούμε ακόμη και στα όρη, όπου μπορούν να ζήσουν και μέσα στο παγωμένο χιόνι.

Πολλά είδη ζουν επίσης και μέσα στο έδαφος, όχι μόνο κατά την περίοδο πού είναι κάμπιες ή νύμφες — γιατί όπως ξέρομε τα έντομα παθαίνουν μεταμορφώσεις — αλλά και ως τέλεια έντομα, ανοίγοντας υπόγειες στοές.

Αφού λοιπόν τα είδη των κολεοπτέρων είναι τόσο πολλά και ζουν παντού, είναι πολύ φυσικό να τα συναντούμε συχνότατα. Και πράγματι αυτό συμβαίνει. Στην τάξη δηλαδή των κολεοπτέρων ανήκουν όλα τα έντομα, πού τα ονομάζουμε συνήθως κανθάρους ή σκαθάρια. Σ' αυτά ανήκει π.χ. ή γνωστή σε όλα τα παιδιά χρυσόμυγα, ένα έντομο με ωραίο γυαλιστερό χρυ-

σοπράσινο χρώμα, πού την άνοιξι το βρίσκουμε επάνω στα φύλλα και τα άνθη διαφόρων όπωροφόρων δένδρων. Πολλά παιδιά μάλιστα διασκεδάζουν πιάνοντας χρυσόμυγες, τις οποίες δένουν με κλωστή από το ένα πόδι και τις αφήνουν να πετούν, χωρίς όμως να μπορούν να ξεφύγουν. Αν προσέξουμε καλά το έντομο αυτό ή, καλύτερα, αν το πιάσουμε με το χέρι μας, θα παρατηρήσουμε ότι το σώμα του έχει ένα σκληρό έξωτερικό περίβλημα. Το ίδιο σκληρό είναι και τα φτερά του, πού φθάνουν ως την άκρη της κοιλιάς του. Τα σκληρά αυτά φτερά, στην πραγματικότητα δεν είναι φτερά! Είναι τα προστατευτικά καλύμματα για τα αληθινά φτερά της χρυσόμυγας, πού είναι κάτω από

Καλόσωμος ό συκοφαντής. α) Κάτω: το τέλειο έντομο. β) Έπάνω: νύμφη του καλοσώμου ενώ τρώει μια κάμπια.

αυτά. Τα εσωτερικά αυτά φτερά είναι μεγαλύτερα και πολύ λεπτά, σαν της μέλισσας. Με αυτά πετάει ή χρυσόμυγα. Τα έξωτερικά φτερά — ως τα πούμε έτσι για εύκολία — λέγονται έλυτρα και είναι οί προστατευτικές θήκες των πραγματικών φτερών. Οί θήκες αυτές λέγονται αλλιώς και κολεοί και γι' αυτό τα έντομα αυτά ονομάστηκαν κολεόπτερα. Αν προσέξουμε τη χρυσόμυγα την ώρα πού ετοιμάζεται να πετάξει, θα ιδούμε να άνασηκώνη τα έλυτρά της, να ξεδιπλώνη τα φτερά της και να πετά, ενώ τα έλυτρα ξαναγυρίζουν στη θέση τους.

Στην ίδια τάξη ανήκει και ένα άλλο είδος εντόμων, πολύ γνωστών, οί πυγολαμπίδες ή κολοφωτιές. Τα έντομα αυτά έχουν την ικανότητα να παράγουν στο πίσω μέρος του σώματός τους, σε ειδικές θέσεις, φως, πού μάλιστα το αναβοσβένουν.

Ανάμεσα λοιπόν σ' αυτές τις χιλιάδες των ειδών των κολεοπτέρων υπάρχουν πάρα πολλά επιβλαβή για

Δύο χρυσοκάραβοι έχουν αναποδογυρίσει ένα σαλιγκάρο και τον τρώνε.

τόν άνθρωπο. Άλλα κατατρώγουν τις ρίζες των λαχανικών και των δένδρων μέσα στη γη, άλλα τρώνε τα άνθη, τα φύλλα και τους καρπούς, άλλα γεννούν τα αυγά τους μέσα στους κορμούς των δένδρων ή και τα ξύλα των επίπλων μας και οί κάμπιες πού γεννιούνται τα κουφαίνουν (το σαράκι πού τρώει τα ξύλα είναι ή κάμπη ενός κολεοπτέρου), άλλα έξολοθρεύουν άλλα έντομα χρήσιμα για τον άνθρωπο. Τέλος πολλά από αυτά προξενούν μεγάλες φθορές στους αποθηκευμένους καρπούς. Με δυο λόγια ανάμεσα στα κολεόπτερα υπάρχουν πολλοί επιβλαβείς έχθροι για τον άνθρωπο.

Υπάρχουν όμως αντίστοιχα και πολλά είδη κολεοπτέρων, πού είναι για τον άνθρωπο πολύτιμοι φίλοι, ιδίως για τους γεωργούς. Τέτοια είναι, ανάμεσα στα άλλα, και όσα ανήκουν στην οικογένεια των καραβιδών. Τα είδη των καράβων, λέει ένας έντομολόγος, είναι πολύ ωφέλιμα για τον άνθρωπο, απ' όσο είναι τα πουλιά και τα έντομοφάγα ζώα, όπως ό σκαντζόχοιρος ή ό τυφλοπόντικος. Άνάμεσα λοιπόν στα ωφέλιμα είδη των καράβων — και είναι, όπως είπαμε πολλά — πρέπει ν' αναφέρουμε ιδιαίτερος τρία: τον χρυσοκάραβο, τον κάραβο των δασών και τον καλόσωμο το συκοφάντη. Ο πρώτος λέγεται έτσι γιατί έχει χρώμα χρυσοπράσινο με ωραίες μεταλλικές ανταύγειες. Είναι ό καλύτερος φίλος του κηπουρού. Με τα μακριά και δυνατά πόδια του τρέχει διαρκώς ανάμεσα στα λαχανικά και καταστρέφει χιλιάδες σαλιγκάρια, γυμνοσαλιγκούς, κάμπιες και άλλα βλαβερά έντομα, πού χωρίς τον χρυσοκάραβο δεν θα άφηναν λαχανικό για λαχανικό! Αν και το μέγεθός του δεν περνά τους δυο

(Συνέχεια στη σελίδα 24)

ΠΙΣΤΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΙΔΑΝΙΚΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ

(Απόσπασμα από όμιλιαν προς τον Σύλλογον των Καθηγητών του Κολλεγίου)

Σημεία αναφερόμενα εις την διδασκαλίαν και άξια της προσοχής του διδασκάλου είναι και τα εξής: α) Ιδιαίτερα φροντίς πρέπει να καταβληθῇ, ώστε ή διδασκομένη ύλη να συνδέεται με την σύγχρονον ζωήν και τα προβλήματα της. Κατ' αυτόν τον τρόπον ή ύλη γίνεται ενδιαφέρουσα, λαμβάνει λειτουργικών χαρακτήρα και β) Πρέπει να συνηθίσωμεν τα παιδιά μας να σκέπτονται σωστά. Να κάμνουν όρθας κρίσεις, να μη γενικεύουν στηριζόμενα εις ελάχιστα στοιχεία και να αποφεύγουν την πλάνην και την αντίφασιν. Το γεγονός ότι ό μαθητής γνωρίζει κάτι δεν αποτελεί έγγύησιν ότι ήμπορεί να χρησιμοποιήσιν την γνώσιν αυτήν, με τον κατάλληλον τρόπον, εις το σκέπτεσθαι. Πρέπει να έθισθῇ εις τον καλόν τρόπον του σκέπτεσθαι. Δεν γνωρίζω άκριβώς τι πταίει, ίσως τα πολλά μαθήματα, ή πολλή ύλη πού μας κάμνει να τρέχωμε, ίσως κάτι άλλο, πάντως το γεγονός είναι ότι ύστερούμεν εις το σημείον αυτό.

Εκτός όμως της φροντίδος μας διά την καλλιέργειαν της σκέψεως και την απόκτησιν ενεργών γνώσεων, έχομεν χρέος να φροντίσωμεν και διά τον άλλον μεγάλον σκοπόν του σχολείου: την καλλιέργειαν του ήθους των μαθητών

μας. Νομίζω ότι και εις τον τομέα αυτόν χρειάζεται συστηματική προσπάθεια εκ μέρους μας, διά να αποκτήσουν οί μαθηταί μας εκείνας τās ιδέας, τās διαθέσεις και τās έξεις, πού οδηγούν εις την διαμόρφωσιν ύψηλου ήθους.

Το θέμα είναι δύσκολον, διότι εξαρτάται και από άλλους παράγοντας, εξωσχολικούς. Εις την εποχήν μας έγινε δυσκολώτερον, λόγω των ραγδαίων μεταβολών εις τās ανθρωπίνας σχέσεις και του κλονισμού πολλών αξιών της ζωής. Άλλά είναι ανάγκη να επιμεινώμεν. Η διαμόρφωσις καταλλήλου μορφωτικής ατμοσφαιρας εις κάθε τμήμα και εις όλον το Σχολείον, ή ιδική μας πίστις εις τα ύψηλά ιδανικά του ανθρωπισμού και, κυρίως, το ιδιόν μας παράδειγμα είναι τὰ κυριώτερα μέσα, διά να επιδράσωμεν εις τους μαθητάς. Και επειδή ό λόγος περί επιδράσεως, καλόν είναι να προσθέσω και τοῦτο: "Αν θέλωμεν να άσκήσωμεν πραγματικήν επίδρασιν εις την ψυχήν των παιδιών, διά να διορθώσωμεν τὰ τυχόν ελαττώματά των και να καλλιέργησωμεν καλās ιδιότητας και έξεις πρέπει να κερδίσωμεν την έμπιστοσύνην αυτών. Άλλά ή έμπιστοσύνη και ή αγάπη των μαθητών προς τον διδάσκαλον εξαρτώνται κυρίως από το ενδιαφέρον και την ειλι-

κρινή αγάπην εκείνου προς αυτούς. Τα παιδιά διαισθάνονται το γνήσιον ενδιαφέρον, ανοίγουν την ψυχήν των και δέχονται την συμβουλήν, την οδηγίαν, το φώς του παραδείγματος. Άλλως κλείνονται εις τους εαυτούς των, δείχνουν μίαν νομισμένην συμπεριφοράς, μίαν έξωτερικήν συμμόρφωσιν προς την θέλησιν του διδασκάλου, χωρίς καμμίαν εσωτερικήν μεταβολήν.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 2)

του βίου, τη σωτηρία. Δείχνουν ακόμα ότι όλα τὰ καλά, όλα τὰ βήματα της αληθινής, της ήθικης προόδου στην ανθρώπινη ζωή, έρχονται από μέσα: "Από τη συνείδησι. Και σ' αυτή, πού είναι το ίδιο το φύσημα του Θεού, απευθύνεται το θαύμα της ενανθρωπίσεως: «Κοίταξε—λέει στον άνθρωπο—πώς για την αγάπη σου δέχομαι ν' αποβάλω την παντοδυναμία μου πώς νύνομαι την άδυναμία σου πώς δέχομαι τὰ βάσανά σου, πώς γίνομαι μαζί σου ένα, να περπατήσω στο δρόμο σου, να μοιραστώ τη θλίψη σου, να σταυρωθώ και να πεθάνω για σένα!».

Η ενανθρωπίσις του Σωτήρος είναι από τὰ βαθύτερα μυστήρια. Ντυμένος την ανθρώπινη σάρκα, σ' όλη της την πραγματικότητα, έρχεται να δώση με τη γήϊνη ζωή του, το πρότυπο της ζωντανής αλήθειας, ότι μέσα στο φθαρτό κ' εφήμερο σκήνωμα μπορεί να κατοικήσῃ ή Απόλυτη Αγάπη. Για να φτάσῃ ό άνθρωπος τον ύψλόν αυτό και σωτήριο τύπο ζωής, πού ό Θεός μās έδωσε με την ενανθρωπίσί του, πρέπει να νικήσῃ μέσα του όλα τὰ κατώτερα ένστικτα, τὰ πάθη, τις ματαιότητες, τους εγωισμούς, την τάσι προς τις εφήμερες απολαύσεις, τις μικρόχαρες επιδιώξεις, τις εγκόσμιες φιλοδοξίες, ό,τι τον χωρίζει από τους άλλους, από τον πλησίον, ν' άπαρνηθῇ τον εαυτό του, να τὰ χάσῃ όλα, για να κερδίσῃ το ένα: τον εξαγνισμό, την εσωτερική του ανύψωσι, την χάριν της αγάπης.

(Απόσπασμα)

ΣΗ. ΜΕΛΛΑΣ

ΟΣΙΟΣ ΛΟΥΚΑΣ (1Α' α.)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ

Βοήθεια εις σεισμοπλήκτους και ένδεεις
Help to earthquake victims and the needy

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Έλευθεροχωρίου Κιλκίς.
Juniors of Elem. School Eleftherochorion Kilkis.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Παιδοπόλεως Λαρίσης.
Juniors of Elem. School Pedopolis Larissa.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Γεροβρύσης Άρτης.
Juniors of Elem. School Yerovryssi Arta.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Παραποτάμου Λαρίσης.
Juniors of Elem. School Parapotamos Larissa.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Χιονάδων Όρεστιάδος.
Juniors of Elem. School Chionades, Orestias.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Φελλίου Γρεβενών.
Juniors of Elem. School Felli Grevena.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Πρωτοκλησιού Διδυμοτείχης.
Juniors of Elem. School Protokklission Thraçe

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Πέρνης Καβάλας.
Juniors of Elem. School Perni Cavala.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Καππαδοκικού Σοφάδων.
Juniors of Elem. School Kappadokikon Sofades.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Αιγινίου Πιερίας.
Juniors of Elem. School Aeginion Pieria.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Κορωνούδας Κιλκίς.
Juniors of Elem. School Koronouda Kilkis.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Χαριτωμένης Δράμας.
Juniors of Elem. School Charitomeni Drama.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Σκαφιδωτής Πρεβέζης.
Juniors of Elem. School Skaphithoti Preveza.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Μολιστής Ήπειρου.
Juniors of Elem. School Molista Epirus.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Νικαίας Λαρίσης.
Juniors of Elem. School Nikaia Larissa.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Βλαχάβας Καλαμπάκας.
Juniors of Elem. School Vlachava Calambaka.

ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν.

Βοήθεια εις Κοινότητα και σχολείον.
Health in the Home

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Άκρης Έλασσόνος.
Juniors of Elem. School Akre Elasson.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Θολού Φυλλίδος Σερρών.
Juniors of Elem. School Tholos Serrai.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Εύκαρπιας Νιγρίτης Σερρών.
Juniors of Elem. School Eufcarpia Serrai.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Π. Νερών Βεροίας.
Juniors of Elem. School P. Nera Veroia.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχ. Άγ. Χαράλαμπος Έφορδαίας Κοζάνης.
Juniors of Elem. School Aghios Charalambos Kozane.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Καβαλλαρίου Μετσόβου.
Juniors of Elem. School Kavallare Metsovon.

Ε.Σ.Ν. 2ον Δημ. Σχολ. Λειβαδίων Έλασσόνος.
Juniors of Elem. School Livadia Elasson

Ε.Σ.Ν. 5ου Δημ. Σχολ. Άμαλιάδος.
Juniors of Sth. Elem. School Amalias.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Άργυρούς Πατρών.
Juniors of Elem. School Argyro - Patras.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Μεσορρυγίου Καλαβρύτων.
Juniors of Elem. School Messorhougion Kalavryta.

**ΠΡΟΒΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ
ΤΑΙΝΙΑΣ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.**

Τὴν 5ην Νοεμβρίου εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον τοῦ Πανεπιστημικοῦ Νοσοκομείου «ΑΧΕΠΑ» προβλήθη κινηματογραφικὴ ταινία διὰ τὰς ἀνὰ τὴν χώραν δραστηριότητος τοῦ Ε.Ε.Σ. παρουσίᾳ τῶν κ.κ. Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλων ἐπιστῆμων ὡς καὶ Διπλωματούχων καὶ Ἐθελοντῶν Ἀδελφῶν καὶ πολλῶν φοιτητῶν.

*

ΠΡΩΤΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΙ

Ὁ Σταθμὸς Πρώτων Βοηθειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἐξυπρέτησε διὰ τῶν διαφόρων Ὑπηρεσιῶν του κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα Σεπτέμβριον 8.638 ἀσθενεῖς καὶ τραυματίας, ἐκ τῶν ὁποίων 978 ἐξηκριβωμέναι περιπτώσεις ἡσφαλισμένων Ι.Κ.Α.

Οἱ ἐξυπηρετηθέντες κατὰ κατηγορίαν ἔχουν ὡς ἑξῆς :

α) Τραύματα, κατάγματα κλπ.

4.225. β) Παθολογικά νοσήματα 3.351. γ) Λοιπαὶ περιπτώσεις (δηλητηριάσεις, ἐγκαύματα κλπ.) 1.062.

Χαρακτηριστικαὶ περιπτώσεις.

Δηλητηριάσεις τροφικαί, φαρμακευτικαί 129. Δηλητηριάσεις διὰ μονοξειδίου τοῦ ἀνθρακος 2. Καρδιολογικά νοσήματα 413. Λοιμώδη νοσήματα 15. Ἐγκαύματα 104. Μέθη 53. Ἡλεκτροπληξία 6.

Παροχὴ διὰ τοῦ ἀσυρμάτου ἱατρικῶν ὁδηγιῶν εἰς ποντοπόρα πλοῖα δι' ἀσθενούντα μέλη τῶν πληρωμάτων των 51.

Τὸ Κέντρον Αἱμοδοσίας Ε.Ε.Σ. παρέσχε δωρεάν δι' ἀπόρους φιάλας αἵματος 244.

*

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

Ε.Σ. ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΤΑ-ΥΛΑΝΔΗΣ

Bangkok, 1-11-67

Εὐχαρίστως σὰς γνωρίζομεν λήψιν τῶν ὁράων ἐκθεμάτων πού εἰ-

χατε τὴν εὐγενὴ καλωσύνην νὰ μᾶς στείλετε διὰ τὴν προσεχῆ Διεθνῆ Ἐκθεσὶν μας.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐκφράζομεν τὰς εὐγνώμονας εὐχαριστίας μας πρὸς σὰς καὶ τοὺς Ἑλλήνας Ἐρυθροσταυρίτας διὰ τὴν εὐγενὴ συμμετοχὴν σας.

Μὲ τὰς καλλιτέρας μας εὐχὰς
SWAG VICHAKKHANA
(Ὑπ)ντὴς Ε.Σ.Ν. Ταϋλάνδης

Σημ. εἰς τὴν ὡς ἄνω ἐκθεσὶν ἐστάλησαν ἐκθέματα καὶ φωτογραφίαι τῶν ἀκολουθῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων :

- 1) Ἰδ. Σχολῆς «Ἑλληνισμός» Πειραιῶς.
- 2) Ἰδ. Σχολῆς Λυσικάτου Πειραιῶς.
- 3) Γυμνασίου Κιάτου.
- 4) 30οῦ Δημ. Σχολ. Β' Περ. Ἀθηνῶν.

*

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ

ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Bönnig 6-11-67

Μετ' ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως γνωρίζομεν λήψιν τοῦ ὁραιστάτου Λευκώματος τοῦ Γυμνασίου Γερμάνου Λακεδαίμονος, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀπεστάλη διὰ τὴν Διεθνῆ Ἐκθεσὶν μας Ε.Σ.Ν. εἰς Dortmund.

Παρακαλοῦμεν, ὅπως διαβιβάσετε τὰ συγχαρητήριά μας εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ ὡς ἄνω Γυμνασίου διὰ τὴν ὁραίαν καὶ ἐπιμελημένην ἐργασίαν των.

Μὲ φιλικούς χαιρετισμούς
DR. CHRISTIAN KERGEL
Ε.Σ. Νεότητος
Δυτικῆς Γερμανίας

Β'

Bönnig 9-11-67

ΘΕΜΑ: Διεθνὴς ἀνταλλαγὴ Λευκωμάτων.

Ἐν συνεχείᾳ προγενεστέρως ἐπιστολῆς μας, σὰς γνωρίζομεν ὅτι τὸ Λευκώμα τοῦ 2ου Γυμνασίου Θηλέων Πειραιῶς προὔξενεσε ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Διεθνῆ Ἐκθεσὶν μας Ε.Σ.Ν. εἰς Dortmund ὅπου ἐξετέθη.

Παρακαλοῦμεν ὅπως διαβιβάσετε τὰ συγχαρητήριά μας εἰς τὰς μαθητρίδας τοῦ ἐν λόγῳ Σχολείου.

Μετὰ φιλικῶν χαιρετισμῶν
INGEBORG CHRISTIANUS
Ε.Σ.Ν. Δυτ. Γερμανίας

**ΒΟΗΘΕΙΑ ΕΙΣ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΕΙΣ
ΗΠΕΙΡΟΥ — Δ. ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ**

(ἀπ' εὐθείας)

1) Τὸ 14ον Δημ. Σχολ. Ἡρακλείου Κρήτης, εἶδη βοηθείας εἰς Ἐπιθεωρητὰς Ἰωαννίνων, διὰ σεισμοπλήκτους τῆς περιοχῆς. 2) Τὸ Δημ. Σχολ. Βαϊνιάς Ἱεραπέτρας, εἶδη βοηθείας εἰς κ. Ἐπιθ(τ)ήν Β' Περιφ. Ἀρτης, διὰ τοὺς σεισμοπλήκτους. 3) Τὸ Δημ. Σχολ. Κοκκαρίου Σάμου, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπαθεῖς Ἀρτης. 4) Τὸ Δημ. Σχολ. Λαγηνῶν Διδυμ(χ)ου εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπαθεῖς Ἀρτης. 5) Τὸ Δημ. Σχολ. Διασέλου Τρικάλων, εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Κορυφῆς Τρικάλων. 6) Τὸ Δημ. Σχολ. Κουνάβων Πεδιάδος Κρήτης, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους Ἡπείρου. 7) Αἱ Ἐρυθροσταυρίτισσαι Κυρίαρχη Βασιλικὴ καὶ Κάλλι Στυλιανή, εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Παχτουρίου Τρικάλων. 8) Τὸ Γυμν. Θηλέων Χαλκίδος, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους. 9) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Χαλκίδος, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους. 10) Τὸ ΣΤ' Δημ. Σχολ. Χαλκίδος, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους. 11) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀγ. Δημητρίου Ἡπείρου, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους. 12) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Λεωνιδίου Κυνουρίας, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους Ἰωαννίνων. 13) Τὸ Δημ. Σχολ. Κάτω Χωρίου Ἱεραπέτρας Κρήτης, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους Ἀρτης. 14) Τὸ Δημ. Σχολ. Μακρινίτης Σιντικής, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους. 15) Τὸ Δημ. Σχολ. Τυλισοῦ, εἶδη τροφίμων, εἰς σεισμοπλήκτους. 16) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἐλευθεροχωρίου Κιλκίς, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους. 17) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἰσθμίας Κορινθίας, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους. 18) Τὸ Ἰδ. Δημ. Σχολ. Φ. Πολυδώρου καὶ Π. Χρυσοβιτισιώτη, Ἀθηνῶν, 35 κιλὰ σάπωνος εἰς Δημ. Σχολ. Μικροσπηλιάς Ἀρτης. 19) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Εὐλοκάστρου, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους. 20) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀνοίξεως Ἀττικῆς, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους. 21) Τὸ Δημ. Σχολ. Μέσης Κομοτινῆς, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους. 22) Τὸ Λιβάνειον Γυμν. Χίου, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους. 23) Τὸ 5ον Δημ. Σχολ. Τρικάλων, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους. 24) Τὸ Δημ. Σχολ. Πλατρεθιάς Ἰθάκης, εἶδη βοηθείας

εἰς σεισμοπλήκτους Ἡπείρου. 25) Τὸ 6ον Δημ. Σχολ. Κιάτου Κορινθ., εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους Ἀρτης. 26) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Βροντάδου Χίου, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους. 27) Τὸ Δημ. Σχολ. Μονοκαρυῆς Ἰσθμίας, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους Δημ. Σχολ. Κορυφῆς Τρικάλων. 28) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀφάντου Ρόδου, 24 κλινοσκεπάσματα, διὰ σεισμοπλήκτους Ἰωαννίνων. 29) Ἡ Ἰδ. Σχολὴ «ΠΥΡΟΣ» Ἀθηνῶν, εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. 30) Ἡ Σχολὴ Ἀρμενοπαίδων Καταρράκτου Ἀρτης, Σόνιας Ντιλσιζιάν, εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου. 31) Τὸ 6ον Δημ. Σχολ. Ν. Ἡρακλείου Ἀττικῆς, εἶδη βοηθείας εἰς σεισμοπλήκτους Τετρακώμου Ἀρτης.

*

**ΒΟΗΘΕΙΑ ΕΙΣ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΕΙΣ
ΗΠΕΙΡΟΥ ΚΑΙ ΔΥΤ. ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ**

(μέσῳ Ε.Ε.Σ.Ν.)

Α' ΓΥΜΝΑΣΙΑ :

1) Τὸ Β' Ἀρρ. Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Θεοδωριανῶν Ἀρτης. 2) Τὸ ΙΑ' Ἀρρ. Περιστερίου εἰς σεισμ. Θεοδωριανῶν Ἀρτης.

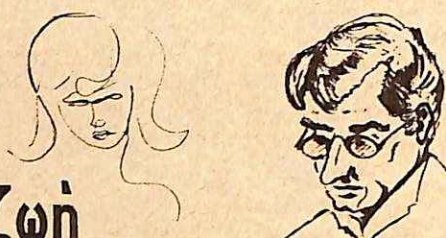
Β' ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ :

1) Τὸ 34ον Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Κουκουλιῶν Ἀρτης. 2) Νεοκτίστων Ἀσπροπύργου Ἀττικῆς εἰς σεισμ. Μικροῦ Περιστερίου Ἰωαννίνων. 3) Τὸ 7ον Περιστερίου εἰς Δημ. Σχολ. Μεγ. Περιστερίου Ζαγ. Μετσόβου. 4) Ἀνοίξεως Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Ἀγνάντων Ἀρτης. 5) Τὸ 12ον Περιστερίου εἰς σεισμ. Μεγ. καὶ Μικρ. Περιστερίου Ζαγ. Μετσόβου. 6) Τὸ 8ον Ν. Ἰωνίας εἰς σεισμ. Κυψέλης Ἀρτης. 7) Τὸ 3ον Πετρούπολεως Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Ἀετοῦ Τρικάλων. 8) Τὸ 3ον Κηφισιάς εἰς σεισμ. Πλατανούσης Ἰωαννίνων. 9) Τὸ 7ον Μεγάρων εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου Ἀρτης. 10) Τὸ 61ον Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Ἀετοῦ Τρικάλων. 11) Τὸ 1ον Ν. Λιοσίων εἰς Δημ. Σχολ. Ἀετοῦ Τρικάλων. 12) Τὸ 33ον Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Γραϊκικοῦ Ἀρτης. 13) Καλάμου Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Λεπιδίων Ἀρτης. 14) Ν. Χαλκιδόνης Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Μυροφύλλου Τρικάλων. 15) Τὸ 4ον Ν. Λιοσίων εἰς Δημ. Σχολ. Παλαιοχωρίου Τρικάλων. 16) Τὸ 8ον Περιστερίου εἰς σεισμ. Μεγ. καὶ Μικρ. Περιστερίου Ζαγ. Μετσόβου. 17) Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς εἰς

Δημ. Σχολ. Κτιστάδων Ἀρτης. 18) Τὸ 17ον Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Μεγ. Περιστερίου Ζαγ. Μετσόβου. 19) Τὸ 18ον Περιστερίου εἰς σεισμ. Μεγ. καὶ Μικρ. Περιστερίου Ζαγ. Μετσόβου. 20) Τὸ 47ον Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Νεράιδας Τρικάλων. 21) Τὸ 106ον Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Μεγ. Περιστερίου Ζαγ. Μετσόβου. 22) Τὸ 1ον καὶ 2ον Κερατέας Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Καταρράκτου καὶ Ἀγνάντων Ἀρτης. 23) Τὸ 1ον Κηφισιάς εἰς Δημ. Σχολ. Κτιστάδων Ἀρτης. 24) Τὸ 15ον Ν. Ἰωνίας εἰς σεισμ. Κυψέλης Ἀρτης. 25) Ἀσπροπύργου Ἀττικῆς εἰς σεισμ. Κυψέλης Ἀρτης. 26) Τὸ 11ον Ν. Ἰωνίας εἰς σεισμ. Κυψέλης Ἀρτης. 27) Τὸ 20ον Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Γραϊκικοῦ Ἀρτης. 28) Σταμάτας Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Κράφης Ζαγ. Μετσόβου. 29) Τὸ 9ον Ἐλευσίνος εἰς Δημ. Σχολ. Μικροσπηλιάς Ἀρτης. 30) Τὸ 2ον Ἐλευσίνος εἰς Δημ. Σχολ. Νεράιδας Τρικάλων. 31) Τὸ 6ον Ἐλευσίνος εἰς Δημ. Σχολ. Κορυφῆς Τρικάλων. 32) Τὸ 5ον Πετρούπολεως Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Ἀετοῦ Τρικάλων. 33) Τὸ 53ον Ἀθηνῶν εἰς Δημ. Σχολ. Παλαιοχωρίου Τρικάλων. 34) Τὸ 16ον Περιστερίου Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Μεγ. καὶ Μικρ. Περιστερίου Ζαγ. Μετσόβου. 35) Τὸ 27ον Περιστερίου Ἀθηνῶν εἰς σεισμ. Μεγ. καὶ Μικρ. Περιστερίου Ζαγ. Μετσόβου. 36) Παλλήνης Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Κορυφῆς Τρικάλων καὶ Ἀνθοχωρίου Ἰωαννίνων. 37) Τὸ 4ον Ἐλευσίνος εἰς Δημ. Σχολ. Μεγ. Γοττίτης Ζαγ. Μετσόβου. 38) Τὸ 3ον Ἐλευσίνος εἰς Δημ. Σχολ. Κουκουλιῶν Ἀρτης. 39) Τὸ 2ον Μακροπούλου Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Γραϊκικοῦ Ἀρτης. 40) Πόρτο Ράφτη Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Μυροφύλλου Τρικάλων. 41) Τὸ 3ον Χαλανδρίου εἰς σεισμ. Κράφης Ζαγ. Μετσόβου. 42) Τὸ 4ον Χαλανδρίου εἰς σεισμ. Κράφης Ζαγ. Μετσόβου. 43) Τὸ 2ον Χαλανδρίου εἰς σεισμ. Κράφης Ζαγ. Μετσόβου. 44) Τὸ 1ον Χαλανδρίου εἰς σεισμ. Κράφης Ζαγ. Μετσόβου. 45) Τὸ 2ον Σπάτων Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Πλατανούσης Ἰωαννίνων. 46) Τὸ 6ον Μεγάρων Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Μυροφύλλου Τρικάλων καὶ Κράφης Ζαγ. Μετσόβου. 47) Τὸ 5ον Μεγάρων Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Κράφης Ζαγ. Μετσόβου.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

**“Ένα δώρο
γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ**

καὶ γιὰ ΚΑΘΕ ἡλικία—γιὰ παιδιὰ, ὅπως καὶ γιὰ μεγάλους—Ένα δώρο πού ὁμορφαίνει τὴ ζωὴ κάθε ἀνθρώπου, δίνοντας κι' Ένα πολύτιμο ἐφόδιο γιὰ πληθὺς σταδιοδρομίες, εἶναι μιὰ ἐγγράφη στὴν Α.Β.С. γιὰ σχέδιο—ζωγραφικὴ, μὲ σπουδὴ στὸ σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε. Κάνετε τὴν ἐγγράφη σας ΤΩΡΑ, μὲ τοὺς εἰδικοὺς δρους τῶν Ἑορτῶν καὶ μὲ πλουσιώτερο παρὰ ποτὲ τὸ κομψὸ βαλιτάκι τῆς Α.Β.С., μὲ σύνεργα καὶ ὀλικά σχέδιο—ζωγραφικῆς, πού προσφέρεται δωρεάν στοὺς ἐγγεγραφομένους.

“Έργα νεαρῶν μαθητῶν μας. Ἐπάνω, «μονοκοντυλιά» τῆς Ντόρας Μπακλέση (βρῆτε πῶς ἔγινε!).—Δεξιά, προσωπογραφία τοῦ Ἑ. Κώνστα.—Κάτω, Κρητικὸς τοῦ Ἑμ. Τζιριτζιλάκη.

**ΖΗΤΗΣΤΕ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ
ΚΑΙ ΤΕΥΧΟΣ
ΔΩΡΕΑΝ**

στὲλνοντάς μας, συμπληρωμένον, τὸ παραπλεύρως δελτίο. Ἄν ἐνδιαφέρεσθε γιὰ ἐγγράφη παιδίοῦ, σημειώστε καὶ τὴν ἡλικία του.

Σχολὴν Α.Β.С. ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 628-904

ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 10 (134)

Παρακαλῶ στείλτε μου δωρεάν καὶ χωρὶς ὑποχρέωσίν μου, τὸ Ἀναλυτικὸ σας τεύχος. Ἐνδιαφέρομαι γιὰ μεγάλον—γιὰ παιδί... ἔτῶν (ὑπογραμμίσατε δι' τι σὰς ἀφορᾷ) καὶ ἐσωκλείω δρχ. 3 εἰς γραμματόσημα γιὰ ἐξόδα ἀποστολῆς κλπ.

ΟΝΟΜΑ.....
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.....
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ἢ ΑΣΧΟΛΙΑ.....

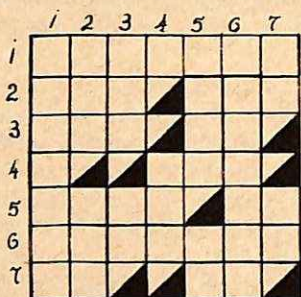
ΚΑΡΑΒΟΙ, ΟΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

πόντους, ή αδηφαγία του είναι τόση, ώστε το βάρος των εντόμων που τρώει καθημερινώς είναι πολλές φορές περισσότερο από το βάρος του σώματός του. Και αν κάποιος σαλίγκαρος ή άλλο ζωύφιο είναι

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ - ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

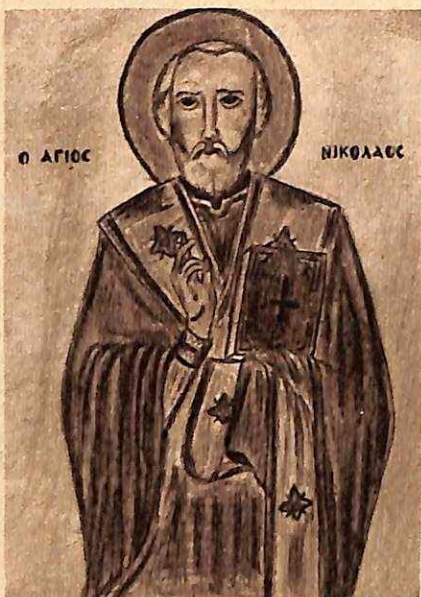
1ον Πατέρας του 'Οδυσσέα. 2. 'Αρχαία πρωτεύουσα της Βιρμανικής αυτοκρατορίας — Γυναίκα του Δία. 3. 'Εποχή του έτους — 'Υποθετικόν αντιστρόφως. 4. Σύμφωνον — Νευρικός κλονισμός. 5. Αιτιατική — Νησί του Αιγαίου, χωρίς το τελικό — Μουσική νότα. 6. Μυθικός ήρωας των Δωριέων. 7. Τά δύο πέμπτα της λέξεως «Σανός» — Εύχητικόν.

ΛΕΩΝ. Κ. ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ
Οικοτρ. Τσοτυλίου Βοτών-Κοζάνης

πιο δυνατό απ' αυτόν και δεν το καταφέρνει μόνος του, τότε καλεί για βοηθό του και κάποιον άλλον, ώστε ο έχθρος δεν γλυτώνει. Τόσο ωφέλιμος είναι για τον κηπουρό ο χρυσοκάραβος, ώστε σε πολλές χώρες τον λένε περιβολάρη.

Το ίδιο ωφέλιμος είναι και ο κάραβος των δασών. Αυτός εξοντώνει καθημερινώς χιλιάδες έντομα, από εκείνα που καταστρέφουν τα δένδρα του δάσους. Και δεν περιορίζεται μόνο ο' εκείνα, που του χρειάζονται για να χορτάσει. Και όταν γεμίσει την κοιλιά του, εξακολουθεί να σκοτώνει όσο πιο πολλά μπορεί.

Ο τρίτος κάραβος, ο καλόσωμος ή σκυοφάντης, είναι ένα ωραίο έντο-

Αντιγραφή: ΣΤ. ΣΟΥΓΛΕ
Μαθ. Γυμνασίου Μετσόβου

μο με χρυσές, κόκκινες και σμαραγδένιες ανταύγειες. Το μέγεθός του φθάνει τους 3 πόντους. Αυτός δα είναι κι αν είναι εξολοθρευτής των καμπών και ιδίως εκείνων που τρώνε τα πεύκα. 'Ισως έτυχε να ιδήτε τις κάμπιες αυτές να προχωρούν μέσα στο δάσος ή μια πίσω από την άλλη, σαν φάλαγγα στρατιωτών. 'Αν τύχει και τις συναντήσει κανένας καλόσωμος, μέσα σε λίγα λεπτά δεν θα μείνουν ούτε μια ζωντανή. Κι αν δεν τις βρούμε κάτω από έδαφος, σκαρφαλώνει επάνω στα πεύκα και τις εξοντώνει. 'Ενας έντομολόγος λέει ότι οι κάραβοι είναι τόσο καταστρεπτικοί για τα έντομα, όσο είναι για τα θηλαστικά τα αϊλουροειδή αρπακτικά, δηλαδή το λιοντάρι, ή τίγρις και ο πάνθηρ. Δυστυχώς πολλοί άνθρωποι, ξέροντας ότι ένα πλήθος κολεόπτερα είναι επιβλαβή, εξολοθρεύουν από άγνοια και τους καράβους, χωρίς να φαντάζονται ότι σκοτώνουν τους φίλους των.

'Εχουν βέβαια και οι κάραβοι τους έχθρους των. Πολλοί γίνονται τροφή άλλων ζώων. 'Αλλά και πολλοί γλυτώνουν μ' έναν παράξενο τρόπο. 'Όταν κινδυνεύουν, εκτοξεύουν από το πίσω μέρος της κοιλιάς των ένα υγρό καυστικό, που μυρίζει και πολύ άσχημα. 'Αν προφθάσουν να το τινάξουν στο πρόσωπο του έχθρου των, πριν τους αρπάξει, ή δυσσομία του υγρού αυτού και το δυνατό τσουξίμο που προκαλεί, ιδίως στα μάτια, αποτελεί για τον κάραβο τη σωτηρία. Και στ' αλήθεια είναι άξιος να σωθής, αφού είναι για τον άνθρωπο τόσο πολύτιμος φίλος.

Μ. Γ. ΔΗΜΗΤΡΟΚΑΛΛΗΣ

'Εντυπώσεις από την έκδρομή : ΗΠΕΙΡΟΣ, ΓΙΑΝΝΕΝΑ, ΑΛΗ - ΠΑΣΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 23)

μπροστά στη μάνα που σκοτώνει το παιδί της και αυτοκτονεί για να μην πέσει στα χέρια των Τούρκων. Και μπαίνει εύλαβικά σ' ένα ναό στο 'Ηρώον του Μεσολογγίου και αποκαλύπτει βλέποντας τον μικρό φράκτη που αναχάτισε επί 5 χρόνια χιλιάδες στρατό. Και βλέπει την πόρτα, την ίδια πόρτα που άνοιξε για να ξεχρηθεί ή απελπισία και ο ήρωϊσμός αδελφωμένα. Στις όχθες της λιμνοθάλασσας φνιτρίζουν ακόμα οι άρμονηθρες που έτρωγαν οι 'Ελεύθεροι Πολιορκημένοι, και ένας πέτρινος μύλος δείχνει το μέρος όπου ο δαυλός του Καφάλη έβαλε φωτιά στο μπαρούτι. Και ο Τύμβος και τα μνημεία των Φιλελλήνων είναι, εκτός από τη Δόξα, δτι απόμεινε από αυτούς.

Μα βέβαια και θα φάμε στην Τουρλίδα. Και θα φάμε ψάρι ολόφρεσκο και γιαούρτι της σακκούλας. Και

αφού χορτάσουμε από φαγητό και αέρα θαλασσινό θα ξεκινήσουμε για την Πάτρα.

Να τώρα περνάμε από το 'Αντίριο εις το Ρίο με το βαποράκι. 'Αφού προσκυνήσουμε τον 'Αγιο 'Ανδρέα που μαρτύρησε εκεί, φεύγουμε απ' την Πάτρα και κατευθυνόμαστε προς το Αίγιον. Δεν θα παραλείψουμε να ανάψουμε ένα κεράκι στην Παναγία την Τρυπητή, και μετά ολόταχως για τη βάση μας.

Δυστυχώς δεν μπορούμε να απολαύσουμε την ωραία διαδρομή γιατί έπεσε ήδη το σκοτάδι.

Πώς; άπορείς γιατί τα παιδιά είναι συγκινημένα; Μα έχασες πώς είναι οι τελευταίες σχολικές τους ώρες; Τώρα πια οι ξέγνοιαστες μέρες της Σχολής θα γίνουν ανάμνησι. Μην παραξευεύσεις λοιπόν για δτι βλέπεις κι ακούς. Νά, τώρα περνάμε την Κόρινθο με τον ισμό της και μπαίνουμε πάλι στα 'Αττικά χώματα. 'Από μακριά μās υποδέχονται τα φώτα του Σκαρμαγκά. 'Η έκδρομή μας τέλειωσε.

Δεν ήταν στ' αλήθεια υπέροχη;

Σ. ΣΚΟΥΦΟΓΛΟΥ

ΣΤΗ ΒΗΘΛΕΕΜ

Πουλί γοργόφτερον ή σκέψι μας απόψε στής Βηθλεέμ ως ταξιδέψη την σπηλιά, με της ψυχής μας ν' αντικρύσουμε τα μάτια το Θεϊόν Βρέφος, που κρατάει στην άγκυλιά ή Θεοτόκος. 'Ενα πλήθος άγγελούδια πετούν ολόγαρα και ψάλλουν «'Ωσαννά!...» στής Καλωσύνης τον Θεό και της 'Αγάπης. Και να κ' οι Μάγοι, από μέρη μακρινά, ώδηγημένοι από την Πίστι και τ' άστέρι, το γόνυ κλίνουν στον Θεόν εύλαβικά και του προσφέρουν τα πολυτίμα τους δώρα: χρυσάφι, σμύρνα κι άριβιά μυρωδικά. Φως στα σφράγια, στη σπηλιά φωτοπλημύρα! Θωρούν το θαύμα κ' οι τσοπάνοι έκστατικοί... Αυτή την άγια νύχτα προσκυνήτρα ή Πλάσι την Δόξα ψάλλει στην σπηλιά τη φτωχική.

ΛΑΚΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

Η ΥΓΕΙΑ

ΜΑΣΗΣΙΣ

'Η μάσησις παίζει πρωτεύοντα ρόλον εις την κανονικήν και εύκολον χώνευσιν των τροφών. Πρέπει να γνωρίζωμεν ότι ή χώνευσις αρχίζει από το στόμα και ή μάσησις είναι ή πρώτη κατεργασία, την οποίαν υφίστανται αί τροφαί που πρόκειται να αφομοιωθούν εις τον οργανισμόν. 'Επομένως ή πρώτη αυτή εργασία πρέπει να γίνεται καλώς. 'Αλλως τε είναι ή μόνη λειτουργία της πέψεως, ή οποία εξαρτάται από την θέλησίν μας, και όφειλομεν να την εκτελώμεν άρθώς, καθότι αί κατόπιν λειτουργίαι δεν υπάγονται από τον άμεσον έλεγχόν μας.

... Πλείονται όσαι ασθένειαι του πεπτικού συστήματος προέρχονται από την έλαττωματικήν μάσησιν των τροφών. Είναι λοιπόν επάναγκες, ν' άλεσθούν αί τροφαί τελείως εις το στόμα, διά να εξασφαλισθή ή καλή πέψις. Πρέπει να διευκολύνωμεν το έργον του στομάχου, διότι αί τροφαί που δεν έμασήθησαν ικανώς δίδουν εις τον στόμαχον διπλήν εργασίαν και επιφέρουν την υπερέκπυσιν αυτού, με συνέπειαν τας διαφόρους ασθενείας του στομάχου.

'Όταν ή μάσησις γίνη κανονική, σχηματίζεται εις το στόμα ένα πολτώδες μίγμα, διά της αναμίξεως των τροφών με ικανήν ποσότητα σιέλου, μίγμα το όποιον έχει ήδη ύποστη την πρώτην ζύμωσιν. Αί τροφαί πρέπει να διοχετεύωνται εις τον στόμαχον μόνον όταν εύρίσκονται εις πολτώδη κατάστασιν, διότι τότε κατεργάζονται και αφομοιούνται εις πολύ ολιγώτερον χρονικόν διάστημα, παρά αν είχαν ανεπαρκώς μασθθή.

Δυστυχώς ελάχιστοι είναι εκείνοι που μασούν όπως πρέπει. Οι περισσότεροι, απορροφημένοι όπως είναι από τας βιάστικας και μη επιδεχόμενας άγογορίαν ύποθέσεις των (είναι βλέπετε ή σπουδή, μία από τας πολλάς πληγάς της έποχής μας), οι περισσότεροι λέγομεν, μασούν ανεπαρκώς τας τροφάς, με συνέπειαν την δυσπερίαν, την δυσκοιλιότητα, το έλκος του στομάχου, την νευρασθένειαν και τώσας άλλας παθήσεις, όν ούκ έστιν αριθμός.

Ι. ΧΑΤΖΗΔΗΜΟΥ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΤΕ ΤΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Κίνδυνοι και μέδ' ότό επίτι

Μέσα στο σπίτι, αγαπητά παιδάκια μου, μην τρέχετε. Είν' επικίνδυνον πολύ όσο και αν προσέχετε.

Γιατί εκεί που τρέχετε, αν ξαφνικά γλιστρήσετε, μπορεί άπάνω σ' επιπλο να πέσετε, να χτυπήσετε, — σε μια γωνία του μπουφέ, σε πολυθρόνας χέρι... — και αν χτυπήσετε γερά, πόση θα είναι ή συμφορά κανένας δεν το ξέρει... Στο σπίτι ούτε τυφλόμυγα ή κρυφτό, μήτε κνηνητά μην παίζετε: την έπαθαν πολλά παιδάκια απ' αυτά.

(Α. Β.) Ο ΠΑΠΟΥΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

Τίποτα ξεβκέπαστο

Ξεσκεπάστο ένα φαγητό ποτέ σας μην τ' αφήνετε, γιατί αν τυχόν το έπισκεφθής ξάφνου καμμία μύγα, εάν το φάτε ύστερα, δεν ξέρετε τί γίνεται... 'Η μύγα έχει άπάνω της μικρόβια όχι λίγα.

'Επίσης μην αφήνετε ούτε νερό, ούτε γάλα, ούτε καφέ, ούτε κρασί, ούτε και τίποτα άλλα.

Όμως εκτός απ' όλα αυτά, ούτε και άδεια σκεύη ποτέ μη λησμονήσετε και ξεσκεπα τ' αφήσετε, διότι ή μύγα επιθυμεί όλα να τα χαιδεύη... (Α. Β.) Η ΓΙΑΓΙΑ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΙΝΟΥ ΑΡΓΥΡΑΚΗ: 'Ελληνικό γλέντι

Ο ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΣ Ε.Σ. ΝΕΟΤΗΤΟΣ

«Βοηθεί διπλά όποιος βοηθεί γρήγορα»: είναι το σύνθημα της δράσεως του Αυστριακού Έρυθρου Σταυρού Νεότητος, που συνίσταται στην παροχή γοργής βοήθειας, θετικής και πρακτικής, εκεί όπου χρειάζεται. Έτσι η «λαϊκή σχολή» του Αϊχλίνγκεν, μέσω της ομάδος δράσεως του Αυστριακού Έρ. Σταυρού Νεότητος εγκαίνιασε τελευταία έρανο υπέρ των θυμάτων της μεγάλης πλημμύρας. Ο έρανος απέδωσε αυστριακά σελίνια 1275, δηλαδή 1530 δραχμές, που εμβάσθηκαν, για να χρησιμοποιηθούν όπου πρέπει, στην ομοσπονδιακή διεύθυνση της οργάνωσης. (Πρέπει να ξέρετε ότι και η Αυστρία είναι, όπως η Γερμανία και η Ελβετία, χώρα με ομοσπονδιακή πολιτειακή οργάνωση και αποτελείται από όχτω κράτη — «πολιτείες» — που το καθένα τους έχει την τοπική του

Ένα στιγμιότυπο από τις «Κατασκευαστικές σπουδών και Φιλίας» του Αυστριακού Έρυθρου Σταυρού Νεότητος.

κυβέρνηση. Έτσι εξασφαλίζεται η τοπική αυτοδιοίκηση σε ζητήματα που αφορούν άμεσα το κάθε κράτος). Συγκρίνοντας το ποσό που απέδωσε ο έρανος με το ότι το Αϊχλίνγκεν είναι μικρός συνοικισμός, πρέπει να ομολογηθεί η σημασία του. Γι' αυτό η διοίκηση του ΑΕΣΝ έθεώρησε την πρωτοβουλία αυτή υποδειγματική.

Εφέτος οργανώθη κατασκήνωση των έρυθροσταυριτών νέων, κατασκήνωση «σπουδών και φιλίας», όπως ονομάσθη, στο Λάνγκενλοϊς της Αυστρίας. Εκεί αγόρια και κορίτσια, με πνεύμα συναδελφώσεως και αλληλεγγύης, συζήτησαν τα διάφορα θέματα και προβλήματα που τους απασχολούσαν. Στην κατασκήνωση αυτή παρευρέθησαν και παιδιά από άλλες, γειτονικές χώρες.

Ε.Σ.Ν. ΤΥΡΟΛΟΥ

Εφέτος ο «Έρυθρός Σταυρός Νεότητος» του Τυρόλου εώρτασε τα είκοσι χρόνια της δράσεώς του. Η σχετική τελετή έγινε στη μεγάλη αίθουσα του αθροναγωγείου της λουτροπόλεως Χάλλ. Παρευρέθησαν, ανάμεσα ο' άλλους, ο αντιπρόεδρος του Ε.Σ. του Τυρόλου κ. Χόρνσταϊνερ και ο επιθεωρητής των

σχολών της περιοχής Χάινς Κρόμπαχ. Ο αρμόδιος εισηγητής του Ε.Σ.Ν. του σχολείου Κάρλ Τίλγκ έτόνισε στον πανηγυρικό λόγο του το πνεύμα της αυτοθυσίας των νέων, που κάθε χρόνο αδιάλειπτα. Ακολούθησαν η εξαγγελία των συνθημάτων του Ε.Σ.Ν. υπό μορφή στιχουργημάτων και η προβολή της ταινίας «Έτσι εργάζεται ο Έρυθρός Σταυρός Νεότητος». Την τελετή έκλεισε ομιλία του επιθεωρητή της παιδείας κ. Κρόμπαχ, που εκέλεσε τα νιάτα να αμειωθούν στις τόσο καρποφόρες, εξυπηρετικές για τον συνάνθρωπο προσπάθειες του Έρ. Στ. Νεότητος και τον ύμνο της οργάνωσης που σύνθημά της είναι: «Υπηρετούμε και βοηθούμε».

ΟΙ ΝΕΟΖΗΛΑΝΔΟΙ ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΤΕΣ

Ο «Έρυθρός Σταυρός Νεότητος» της Νέας Ζηλανδίας, της μακρινής αυτής χώρας που βρίσκεται καταμεσής του Ειρηνικού Ωκεανού ανάμεσα στην Αυστραλία και στη Νότια Αμερική, έχει για σύνθημά του τις ακόλουθες γραμμές που έγραψε ο Άγγλος λογοτέχνης Λόνγκεφελου: «Να μην κοιτάζεις με θλίψη προς τα περασμένα — αυτά δεν ξαναγυρίζουν πίσω — σοφά σκεπτόμενος, να πασχίζεις να καλλιεργήσεις το παρόν, το σήμερα — είναι δικό σου προχώρει, να συναντήσεις το ανεξίτηλο στο άκμα μέλλον, δίχως φόβο και με αντρίκεια καρδιά».

Όπως ο αυστριακός Έρ. Στ. Νεότητος, έτσι και ο Νεοζηλανδικός οργανώνει το καλοκαίρι κατασκηνώσεις, συνεργαζόμενος με την οργάνωση των

Ο Σταθμός πρώτων βοηθειών στο «Κέμπορ».

προσκόπων. Το Πάσχα είχαν συγκεντρωθεί κοντά στο Ουενγκάνουϊ 500 παιδιά και ειδικά οι πρόσκοποι του «Κεντρικού Κύκλου» του Έρυθρου Σταυρού Νεότητος της περιοχής. Οι κατασκηνώσεις αυτές ονομάζονται «Κέμπορ». Κοντά στην κατασκήνωση αυτή του Πάσχα εγκαταστάθηκε και πρόχειρο νοσοκομείο για την πρώτη βοήθεια σε περιπτώσεις αρρώστιας και ατυχημάτων. Στην αρχή εστήθηκε μια μόνο σκηνή, αρκετά μεγάλη βέβαια που, καθώς εφάνηκε γρήγορα, δεν υπήρξε αρκετή για τόσα παιδιά. Έτσι εγκαταστάθηκε και δεύτερη μεγάλη νοσοκομειακή σκηνή. Η αδελφή νοσοκόμα Τζόλλεβ διηύθυνε το νοσοκομείο. Τρεις φορές την ημέρα ομάδα από τρία παιδιά περιώδεε την κατασκήνωση, για να εξακριβώσει αν όλοι όσοι είχαν ανάγκη από περίθαλψη είχαν

περάσει από το κινητό νοσοκομείο. Έτσι είχαν την ευκαιρία να παράσχουν την πρώτη βοήθεια σε συναδέλφους που είχαν πληγωθεί από απροσεξία μόνοι τους και είχαν πασχίσει να περιποιηθούν πρόχειρα τον έναν τους. Οι συχνότερες περιπτώσεις που παρουσιάστηκαν ήταν διαταραχές του στομάχου, εγκαύματα και τραυματισμοί από μαχαίρι και άλλα κοφτερά αντικείμενα.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΟΝΝΗ

Την Ιούλιο συγκροτήθηκε η 17η ετήσια συνέλευσις του Γερμανικού Έρυθρου Σταυρού στο οικημά της προεδρίας του Γ.Ε.Σ. στην πρωτεύουσα της Δυτικής Γερμανίας Βόννη. Ύστερα από έπτα ετών γόνιμη δράση ο έως εφέτος πρόεδρος Χάινς Ρίττερ φόν Λέξ (Ρίττερ στα γερμανικά σημαίνει ιππότης) απεχώρησε, και νέος πρόεδρος έγινε ο Βάλτερ Μπαρ-

Παροχή πρώτων βοηθειών από Γερμανούς Έρυθροσταυριτές.

γκάτσον. Ο νέος πρόεδρος υπήρξε από τις προσωπικότητες, που πρωτοστάτησαν στην αναβίωση του Γ.Ε.Σ. κατά την «ιδρυτική συνέλευσι» του Φεβρουαρίου 1950 στο Κόμπλενς. Από τότε εργάσθηκε ως αντιπρόεδρος του νέου Γ.Ε.Σ. Στη γενική συνέλευσι παρευρέθηκε και ο Πρόεδρος της Δ. Γερμανίας κ. Χάινριχ Λόμπκε, «προστάτης» του Γ.Ε.Σ., που εξέφρασε την ικανοποίησή του διότι ο έως σήμερα πρόεδρος θα εξακολουθήσει, ως επίτιμος πρόεδρος, να συμμετέχει με δικαίωμα ψήφου στις εργασίες του «συμβουλίου προεδρίας» του Γερμανικού Έρυθρου Σταυρού.

Ε.Σ. ΦΙΛΙΠΠΙΝΩΝ

Κάτω από την αιγίδα του προγράμματος του Συνδέσμου αναπτύξεως ο Έρυθρός Σταυρός των Φιλιππίνων οργάνωσε το «Εθνικό Ίδρυμα Προστα-

σίας», που συγκεντρώθηκε από τις 6 έως τις 16 Ιουνίου στην πρωτεύουσα του κράτους Μανίλα. Την οργάνωση ενίσχυσαν με την σύμπραξί τους οι «Υπηρεσίες Προστασίας» και ο «Έρυθρός Σταυρός Νεότητος», εκπρόσωποι 29 κέντρων του Έρυθρου Σταυρού των Φιλιππίνων και πέντε αδελφών οργάνωσης. Η.Π.Α., Ιαπωνία, Δημοκρατία της Κορέας, Σιγκαπούρη και Ταϊλάνδη συναντήθηκαν μέσω των αντιπροσώπων τους στο Ίδρυμα αυτό.

Σκοπός της οργάνωσης αυτής υπήρξε η συνέχιση της αναπτύξεως εθνικών εταιρειών προστασίας και περιθάλψεως στη Νοτιοανατολική Ασία: ο αυτό συνέβαλε η ευκαιρία που έδωθε στους συνέδρους να ανταλλάξουν την εμπειρία τους και τα προγράμματα της προστασίας και περιθάλψεως, ή κατάστροφες νέων συστημάτων τεχνικής εφαρμογής και δεξιοτεχνίας, ή εξέτασις ειδικών αιτήσεων και αναγκών καθώς και δυσχερειών μέσα στους κόλπους των ενδιαφερομένων εταιρειών και η ενίσχυσις των σχέσεων ανάμεσα στις συμμετέχουσες εθνικές εταιρείες και ανάμεσα σ' αυτές και τον Σύνδεσμο.

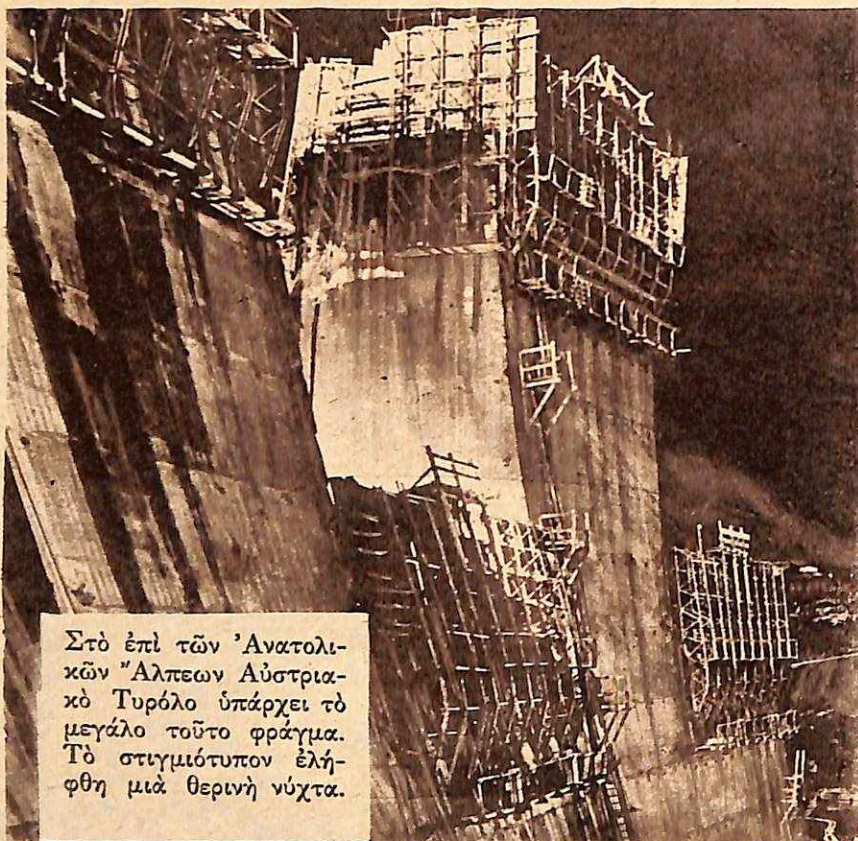
Η υπηρεσία πρόληψης θαλασσιών ατυχημάτων του Ε.Σ. εν δράσει.

Πλήθος Έρυθροσταυριτών ανακουφίζει ανήλικους και πάσχοντες από άνιάτους νόσους μ' εύχρηστα μαθήματα σχεδίου κλπ.

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΥΣΤΡΙΑΚΟ ΤΥΡΟΛΟ

Στό ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ἀλπεων Αὐστριακὸ Τυρόλο ὑπάρχει τὸ μεγάλο τοῦτο φράγμα. Τὸ στιγμιότυπον ἐλήφθη μιὰ θερινή νύχτα.

ΕΛΛΑΣ

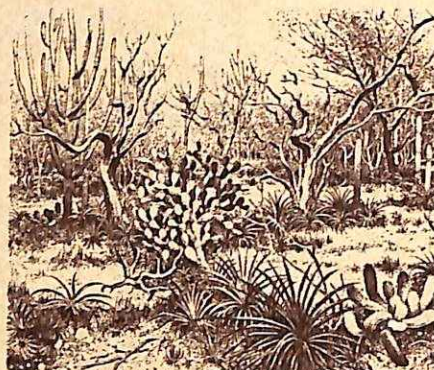
Δυὸ νησιῶτες ἄνω τῶν 100 ἐτῶν.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Μιὰ φωτογραφία ἀπὸ τὸ Θεοβάδι-
στον ὅρος Σινᾶ.

ΜΕΞΙΚΟ

Τροπικὴ βλάστησις. Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη τὸ 1887.

ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Ἐνα κοπάδι πιγγοῦνων ἀπολαμβάνει μιὰ σπάνια γιὰ τὸν Νότιο Πόλο λιακάδα.

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟ

Κυνηγὸς καὶ αἶγαγρος. Μνημεῖο Νεολιθικῆς ἐποχῆς
(4000 - 3000 π.Χ.).

ΚΥΚΛΑΔΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

«Ὁ μουσικὸς ποὺ παίζει ἄρπα», γλυπτὸ κυκλαδικῆς
τέχνης (3000 - 2500 π.Χ.).

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΙΣΛΑΝΔΙΑΣ

Εἶναι ἔργον παλαιοῦ Ἰσπανοῦ ζωγράφου προικισμένου μὲ ζωερὴ φαντασία.

(Οἱ φωτογραφίες ἐλήφθησαν ἀπὸ διάφορα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ τῆς ΟΥΝΕΣΚΟ «Ὁ Ταχυδρόμος».)

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

«Νά 'μουν τοῦ σταύλου ἐν' ἄχυρο
ἐνα φτωχὸ κομμάτι, τὴν ὥρα π' ἀνοι-
ξε ὁ Χριστὸς στὸν ἥλιο τοῦ τὸ μάτι!
Νά ἰδῶ τὴν πρώτη Του ματιά καὶ τὸ
χαμόγελό Του, τὸ στέμμα τῶν
ἀκτίνων Του γύρω στὸ μέτωπό
Του...». Ἔτσι ἀρχίζει ἕνα ποίημά
τοῦ ὁ Κωστής Παλαμᾶς. Πόσο θά
ποθοῦσαμε νὰ βρισκόμαστε κ' ἐμεῖς
στὸ ἱερὸ σπήλαιο! Πέπλο μυστικὸ
γαλήνης σκέπαζε ἀνάλαφρα ἐκείνη
τὴν νύχτα τὴν περιοχὴ τῆς Βηθλεὲμ.
Οὔτε ἕνα συννεφάκι, οὔτε ἕνας μαύ-
ρος καπνὸς στὸν ἀέρα. Ὁ οὐρανὸς
ἔδειχνε στολισμένος μὲ πολύτιμα
φωτεινὰ στολίδια. Βαθεῖα ἡσυχία βα-
σίλευε. Εἰς ἀφ' ὧν μιὰ συναυλία Ἀγγέ-
λων ἐσχόρπισε μιὰ ἐξάισια μελωδία.
Στῆς Βηθλεὲμ τὸ φτωχικὸ σπή-
λαιο γεννήθηκε τὸ Θεϊκὸ Βρέφος.
Οἱ ἄγιοι καὶ ἄκακοι ποιμένες ἦσαν
γύρω ἀπὸ τὸ ἀχυρένιο στρωματάκι
συνεπαρμένοι ἀπὸ μιὰν ἀνείπωτη γοη-
τεία. Τὸ τραγούδι τῶν ἀγγέλων εἶχε
γίνει ὕμνος καὶ νανούρισμα στὸ Θεῖο
Βρέφος. Τὸ λαμπρὸν ἄστρο ὠδήγησε
τοὺς Μάγους μπροστὰ στὸ ταπεινὸ
σπήλαιο, ὅπου ἡ Παρθένος ἐγέννησε
«παιδίον νέον, τῶν προαιώνιον Θεόν».

*

Ὁ Χριστὸς ἦρθε στὸν κόσμον γιὰ
νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους τὴν
Ἀγάπην. Καταδέχτηκε νὰ γεννηθῇ
σὲ μιὰ φάτνη ἀλόγων, νὰ ζήσει
ἀνάμεσά μας, νὰ ὑποφέρει καὶ νὰ
σταυρωθῇ, γιὰ νὰ ἀνάψῃ στὶς καρ-
διές μας τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης.

Τὰ Χριστούγεννα μὲ τὸν φετει-
νὸ τους ἐρχομὸ θ' ἀνάψουν τὴν φλό-
γα τῆς ἀγάπης σὲ ὅλες τὶς κλει-
στὲς καρδιές γιὰ νὰ τίς κάνουν νὰ
γευθοῦν τὴν ἀληθινὴ χαρὰ! Κι ὅπου
εἶναι ἀναμμένη, θά θεριέψῃ πῶς πολὺ!

Ἐκείνη ἡ φλόγα ἄς μᾶς φωτίσῃ
νὰ κάνουμε πράξεις ὠραίες: Ἐμεῖς
ποὺ ἔχομε ὅλα μας τὰ καλά, πρέπει
νὰ βοηθήσωμε κάποιον ποὺ βλέπομε
δίπλα μας νὰ πεινάῃ, νὰ στερεῖται,
νὰ ὑποφέρει ἀπὸ τὴν ἀνέχεια καὶ
τὴν ὀρφάνια. Κι ἂν δὲν ἔχομε τὰ
μέσα, ἂς τοῦ παρασταθοῦμε ἀδελ-
φικά, ἂς τοῦ δώσουμε κουράγιο.

Ἡ ἀγάπη κάνει θαύματα. Ἐκδη-
λώνοντας αἰσθήματα ἀγάπης σ' ἕναν
ποὺ ὑποφέρει, ἐπιτελοῦμε τὸ ὕψιστο
καθῆκον μας ὡς πλάσμάτων ποὺ
ὁ Θεὸς «ἐποίησε κατ' εἰκόνα καὶ
ὁμοίωσιν Αὐτοῦ».

ΙΟΥΛΙΑ ΚΑΡΑΒΑΣΙΟΓΛΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Σιμώνουνε Χριστοῦγεννα καὶ στὸ χωριὸ μου πέρα
Συχογυρίζει ἡ σκέψι μου, κεῖ, στὴ γαῖα Μητέρα...
Ἀχ, νᾶταν τὰ Χριστοῦγεννα κοντὰ τῆς νὰ γιορτάσω,
Ἀγάπη ἀπ' τὴν ἀγάπη τῆς νὰ πιῶ, νὰ ξεδιψάσω.
Καὶ στὸ ζεστὸ τὸ τζάκι μας τὸ φρεσκοασβεστωμένο,
Ποὺ τ' ἄγρια τὰ χεράκια τῆς θά τῶχουν ἀναμμένο,
Νὰ πάρω τὸ σκαμνάκι μου, κοντὰ τῆς νὰ καθίσω,
Νὰ νοιώσω ζεστασιά κι ἀπ' τὴ χαρὰ μου νὰ δακρῶσω.
Κ' ἐνῶ τὰ ξύλα θά σπιθοῦν ψηλὰ στὴν καμινάδα
Νὰ γυροφέρνῃ ὁ βοριάς μὲ φόρα κι ἀγοιᾶδα.
Ψιλὴ νὰ ρίχνῃ τὴ βροχὴ ὡς κάτω στὸ χωριὸ μας,
Καὶ νὰ μοῦ λὴν σεβαστικά ξανὰ γιὰ τὸ Χριστὸ μας.
Νὰ καίνε οἱ φούρνοι. Ζυμωτοῦ ψωμοῦ ἢ ἄγρια νὰ βγαίῃ,
Λαχταριστὸ τὸ ἐπιτάξιο στὴ σκάφη ν' ἀνεβαίῃ.
Ν' ἀκούγονται παντοῦ μιλιές χαρούμενες καὶ γέλια,
Στὶς γειτονιές τὰ κάλαντα νὰ λένε τὰ κοπέλια.
Νὰ καταφτάσουν στὸ χωριὸ τοσοῦτο οἱ ξενητεμένοι,
Ν' ἀναγαλλιᾶσιν οἱ γονεῖς οἱ τόσο πικραμένοι.
Καὶ σὰν διαβῇ ἡ παραμονὴ μὲ προσμονὴ μεγάλη
Καὶ στὰ βαθιὰ χαράματα, ποὺ θαμποφέγγει ἀγάλη,
Γλυκοσημάνῃ ἡ δυνατὴ τῆς ἐκκλησίας καμπάνα,
Χέρι μὲ χέρι νὰ πιαστῶ μὲ τὴν καλὴ μου μάνα
Κ' εὐλαβικά καὶ ταπεινὰ μὲς στὸ ναὸ νὰ μποῦμε
Τὸ πῶς Γεννήθηκε ὁ Χριστὸς καὶ μεῖς ν' ἀφονγκραστοῦμε.
Κι ὡς θά τελειώσῃ ἡ λειτουργία κ' ἡ ἐκκλησία θά κλεινῇ
Νὰ εὐχηθοῦμε οἱ χωριανοὶ τὸ «ΕΠΙ ΓῆΣ ΕΙΡΗΝΗ».
Κ' ἐγώ, γερμένη μὲ χαρὰ στῆς Μάνας τὴν ἀγκάλη,
Νὰ κράξω: Δόξα Σοι ὁ Θεὸς ποὺ τὴν ξανάειδα πάλι!

ΕΙΡ. ΜΠΡΙΛΛΑΚΗ - ΚΑΒΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΙ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΦΩΤΙΕΣ ΣΤΗ ΦΛΩΡΙΝΑ

Πλησιάζουν τὰ Χριστούγεννα!
Στὸ νοῦ τῶν Χριστιανῶν ξαναζων-
τανεῦν ἀναμνήσεις γλυκεῖες κά-
ποιων ἀλησιμόνητων χριστουγεννιά-
τικων ἡμερῶν. Ἔτσι καὶ στὴ δική
μου μνήμη ξανάρχονται εἰκόνες τῶν
παιδικῶν μου χρόνων, ποὺ τὰ ἔζησα
στὴν ὁμορφὴ πατρίδα μου, τὴ Φλώ-
ρινα.

Θυμᾶμαι ἕνα ὠραῖο χριστουγεν-
νιατικὸ ἔθιμο: τὸ ἔθιμο ν' ἀνάβουν
μεγάλες φωτιές σὲ κάθε γειτονιά
τὴν νύχτα τῆς προπαραμονῆς τῶν
Χριστουγέννων. Μόλις μπῆ ὁ Δε-
κέμβριος τὰ παιδιά γυρίζουν πα-
ρέες - παρέες ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι
γιὰ νὰ μαζέψουν ξύλα. Κι ὅπως
στὰ κρύα ἐκεῖνα μέρη οἱ περισσό-
τεροι κάτοικοι ζεσταίνονται μὲ θερ-
μάστρες, ὅλοι δίνουν, ἄλλοι λίγα
καὶ ἄλλοι περισσότερα ξύλα στὰ
παιδιά ποὺ τὰ παίρνουν μὲ τὴ χαρὰ
ζωγραφισμένη στὰ ροδοκόκκινα ἀπὸ
τὸν ἀέρα μάγουλά τους.

Ἀποθηκεύουν τὰ ξύλα τὰ παιδιά,
καὶ τὴ βραδιά ποὺ ξημερώνει ἡ
προπαραμονὴ τῶν Χριστουγέννων
ἀνάβουν σὲ κάθε γειτονιά μεγάλες
φωτιές. Βλέπει κανεὶς τίς πληθύν-
τες φλόγες ν' ἀνεβαίνουν ψηλὰ, πολὺ
ψηλὰ, σκορπίζοντας γύρω ζεστασιά
καὶ δυνατό, λαμπρὸ φῶς, λὲς καὶ
θέλουν νὰ φτάσουν τὸν θάλο τ' οὐ-
ρανοῦ τὸν κεντημένο ἀπὸ τὰ τρε-
μουλιαστὰ μικρὰ καντηλάκια, τὰ
ἀστέρια. Ὅλα γύρω ἀντιφεγγίζουν
ἀπὸ τὴ λάμψη τῆς φωτιᾶς τὴν χα-
ρωπή.

Οἱ κάτοικοι τῆς Φλώρινας γυρί-
ζουν ἀπὸ γειτονιά σὲ γειτονιά μὲ
γέλια, μὲ τραγούδια, μὲ χαρές, νὰ
χαροῦν τὰ κατορθώματα τῶν παι-
διῶν καὶ νὰ ξεχωρίσουν τὴν πῶς
λαμπερὴ τὴν πῶς πετυχημένη φω-
τιά. Ἄντρες καὶ γυναῖκες, νιοὶ καὶ
γέροι, ὅλοι εἶναι χαρούμενοι κ' ἐν-
θουσιασμένοι, λὲς καὶ οἱ ρόδι-
νες φλόγες σκορπίζουν μέσα στὴν ψυχὴ
τους τὴ ζεστασιά καὶ τὸ φέγγος τους.

Μὲ τὸ πρωτότυπο αὐτὸ ἔθιμο οἱ

κάτοικοι τῆς Φλώρινας πανηγυρί-
ζουν τὴ μεγάλη γιορτὴ τῆς Γεννή-
σεως τοῦ Θεοῦ Βρέφους καὶ νιώ-
θουν τὴ σημασίαν τῆς, τὴν ἱερότητά
τῆς καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς. Γιατί,
ὅπως οἱ βοσκοὶ τὴν ἄγρια ἐκείνη
νύχτα ἀναβαν φωτιές κι ἀγρυπνοῦ-
σαν γιὰ νὰ ζεσταθοῦν, ἔτσι κι αὐτοὶ
ξαγρυπνοῦν γυρίζοντας ἀπὸ γειτο-
νιά σὲ γειτονιά καὶ χαίρονται τὴν
λάμψη καὶ τὴ ζεστασιά τῆς φωτιᾶς
μέσα στὴ χειμωνιάτικη νύχτα.

Τὸ γραφικώτατο αὐτὸ ἔθιμο ἔχει
καὶ μιὰν ἄλλη ἔννοια, ἀκόμη πιὸ
βαθεῖα: Ὅπως τὸ ἀστέρι τῶν Μά-
γων σκορπάει τὰ σκοτάδια τῆς νύ-
χτας, ἔτσι καὶ τὸ θαῦμα τῆς γεν-
νήσεως τοῦ Χριστοῦ μας φώτισε
καὶ ζέστανε τίς ψυχές τῶν ἀνθρώ-
πων, ποὺ ἦσαν βυθισμένες στὰ ἐρέ-
βη τῆς ἁμαρτίας καὶ τοὺς πάγους
τῆς βαρβαρότητος κι ἐθεμελίωσε
τὴν ἀληθινὴν θρησκείαν τῆς ἀγάπης
καὶ τῆς ἀρετῆς.

ΒΟΥΛΑ ΧΑΤΖΗΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ
1ον Δημ. Σχολεῖον Α' Περ. Ἀθηνῶν

*

ΝΥΧΤΑ ΑΓΙΑΣΜΕΝΗ

Τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου τὸ σκληρὸ
γίνεται ἀπόψε πρᾶο, τρυφερό.
Τῶν ἄστρων ἡ δειλὴ μαρμαρυγὴ
γίνεται λάμψη, ἡ μαργωμένη γῆ
ἀπ' τὸ βαθύ της λήθαργο ξυπνᾷ,
καὶ λέει μὲ τοὺς ἀγγέλους «ὠσαννά».
Σὲ πέλαο, σὲ στεριά καὶ σ' οὐρανὸ
τὰ πάντα ὕμνοῦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινό.

ΤΡΥΦΩΝ ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ
Α' τάξ. Λυκείου Λαρίσης

*

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ὁ θαυματουργὸς Ἅγιος Νικό-
λαος ἔζησε τὸν 3ον αἰῶνα μ.Χ.,
στὴν ἐποχὴ τῶν χριστιανομάχων αὐ-
τοκρατόρων Διοκλητιανοῦ καὶ Μα-
ξιμιανίου. Γεννήθηκε στὰ Πάταρα
τῆς Λυκίας. Ὅπως γράφει τὸ συνα-
ξάρι του, ἀπὸ παιδάκι τεσσάρων
ἐτῶν, ἀντὶ νὰ παίξῃ μὲ τὰ παιγνί-
δια ὅπως τ' ἄλλα παιδιά, ἄρπαξε
ὅπου εὗρε βιβλίον καὶ παιδεύεσθαι
νὰ ξεχωρίσῃ τὰ γράμματα. Ἔτσι
οἱ γονεῖς του τοῦ πῆραν δάσκαλον.
Καὶ τόσο καλὸς μαθητὴς ἦταν ὁ
μικρὸς Νικόλαος, ὥστε μέσα σ' ἕνα
χρόνιο ἔμαθε ὅσα δὲν μαθαίνει ἕνα
παιδί καὶ μεγαλυτέρας ἀκόμη ἡλι-
κίας. Πολὺ γρήγορα ὅμως ἔχασε
τοὺς γονεῖς του. Τότε ἐμοίρασε τὰ
πλούτη του στοὺς φτωχοὺς καὶ ἀ-
φωσιώθηκε στὸ Χριστό. Ἀργότερα
ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἐγενε ἐπίσκοπος
στὰ Μύρα τῆς Λυκίας μ' ὅλες ὁμοίως

τίς φροντίδες του δὲν ἔχχανε τὰ
παιδιά. Φρόντισε νὰ τοὺς χτίσῃ
σχολεῖα καὶ συχνὰ πήγαινε καὶ
παρακολουθοῦσε τὰ μαθήματά τους.
Κάποτε ποὺ ταξίδευε γιὰ τὰ Ἱερο-
σόλυμα νὰ προσκυνήσῃ στοὺς Ἀ-
γίους Τόπους σηκώθηκε μιὰ φοβερὴ
τρικυμία. Ὁ Νικόλαος δὲν φοβή-
θηκε. Προσευχήθηκε στὸν Χριστό
καὶ τότε ἡ τρικυμία σταμάτησε.
Τὸ θαῦμα αὐτὸ μαθεύτηκε σ' ὅλον
τὸν κόσμον καὶ ἀπὸ τότε οἱ ναυτικοὶ
ἔχουν τὸν Ἅγιο Νικόλαο γιὰ προσ-
τάτη τους.

Ἀπειρες εἶναι οἱ παραδόσεις γιὰ
τὰ καράβια ποὺ ἔσωσε ἀπ' τὴν
τρικυμία καὶ γιὰ τοὺς ναυαγούς ποὺ
γλύτωσε ἀπὸ τὸν πνιγμό.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος σὰν ἐπίσκο-
πος στάθηκε ὁδηγὸς καὶ βοηθὸς
στοὺς Χριστιανούς τὸν καιρὸ ποὺ
κατεδιώκοντα ἀπὸ τοὺς αὐτοκράτο-
ρες Διοκλητιανὸν καὶ Μαξιμιανόν.
Ἔχτισε πτωχοκομεῖα, νοσοκομεῖα
καὶ ἔκανε πολλὰ θαύματα, γι' αὐτὸ
ὁλος ὁ κόσμος τὸν ἐλάτρευε καὶ μι-
λοῦσε γιὰ τὴν ἀπλότητα τὴν ταπει-
νοφροσύνη καὶ τὴν ἀγνότητα τοῦ
ἐπισκόπου τῶν Μύρων.

Πρῶτος ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστι-
νιανὸς στὰ 560 ἔχτισε μιὰ μεγάλη
ἐκκλησίαν πρὸς τιμὴν του καὶ χιλιά-
δες ἦσαν οἱ πιστοὶ ποὺ ἔτρεχαν νὰ
ζητήσουν βοήθεια τοῦ θαυματουρ-
γοῦ Ἀγίου. Στους λαοὺς τῆς Δύ-
σεως στὴν ἐορτὴ τοῦ Ἀγίου Νικο-
λάου, ἀπὸ παλαιὰ χρόνια συνηθί-
ζανε νὰ μοιράζοντα στὰ παιδιά διά-
φορα δῶρα, ὅπως ἐμεῖς κάνουμε
στὴν ἐορτὴ τοῦ Ἀγίου Βασιλείου.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἶναι ὁ ἄγρυ-
πνος προστάτης τῶν θαλασσινῶν καὶ
οἱ Ἕλληνες νησιῶτες τοῦ ἔχουν ἀμέ-
τρητη λατρεία καὶ πίστι. Δὲν ὑπάρ-
χει καράβι μικρὸ ἢ μεγάλο, ψαρό-
βαρκα ἢ καΐκι, ὅπου νὰ μὴν ὑπάρ-
χῃ ἡ εἰκόνα τοῦ ἁγίου στὴν πῶς
τιμητικὴ θέσι. Τὴν μνήμη του τὴν
γιορτάζουμε στὶς 6 Δεκεμβρίου.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΟΥΓΛΕΣ

Μαθητὴς Γυμν. Μετσόβου

*

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ»

Χριστὸς γεννᾶται! Τὸ λὲν τ' ἀστέρια
τὸ ψάλλουν ἄγγελοι χερουβικά.
Χριστὸς γεννᾶται! Δώστε τὰ χέρια
ἐχθροὶ καὶ φίλοι ἀδερφικά.

Ψυχὴ καὶ σῶμα προσηλωμένα
στὸ θεῖον ἄστρο τῆς Βηθλεὲμ
ζητοῦμε λύτρωσι, Χριστέ, ἀπὸ Σένα,
θεῖαν ὑπόσχεσι, οὐράνια Ἐδέμ.

Ἀγάπη - Εἰρήνη! Κι ὁ κόσμος ὅλος
πανηγυρίζει εὐλαβικά.

Ἀπόψε ἀγάλλεται ὁ οὐράνιος θόλος:
Χριστὸς γεννᾶται! Ἦρθε ἡ χαρὰ!...

ΘΕΟΔ. ΜΑΝΔΑΛΟΣ

ΣΤ' τάξ. Α' Γυμν. Λαρίσης

*

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Ἀπελπισμένη ἀπόφασι
ποτέ κανεὶς μὴν πάρῃ·
ὁ ἥλιος κι ἂν βασίλευε
θὲ νᾶβγῃ τὸ φεγγάρι.

Κι ἂν τύχῃ χασοφεγγαριά
τᾶστρα χορὸ θά στήσουν
καὶ μὲ μιὰ λάμψη ἀχνόφεγγη
τὸν κόσμον θά φωτίσουν.

Κι ἂν συννεφιά τὸν οὐρανὸ
τὸν ἔκρυψε μεγάλη,
ἢ ἄλλῃ μέρᾳ εἶναι κοντὰ:
θὰ ξαναφύξῃ πάλι...

ΜΑΡΙΑ ΚΑΡΜΟΓΙΑΝΝΗ
Α' τάξ. Γυμνασίου Κιάτου

*

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

Ἐν' ἄστρο πρόβαλε δειλὰ
μὲς στὴ νυχτιά τὴ σκοτεινὴ
τὴν ἄγρια καὶ τὴν κρύα,
καὶ λάμψαν οἱ οὐρανοὶ ψηλὰ
καὶ φῶς πλημμύρισε τὴ γῆ
καὶ θεϊκὴ εὐλογία.

Δυὸ μάτια ἄθῶα παιδικά,
καθρέφτες τῆς ἀπέραντης
τοῦ Πλάστη καλωσύνης,
τὸν κόσμον κοίταξαν γλυκά
κ' ἐγενε ἡ φάτνη ἡ ταπεινὴ
ὁ θρόνος τῆς Εἰρήνης.

Καὶ κάποια σκάλα μαγικὴ
μᾶς ἔφερε ἀπὸ τὴν Ἐδέμ
μύρια ἄχραντα ἀγγελούδια,
ποὺ αὐτὴ τὴ Νύχτα τὴν ἱερὴ
τὴν Οἰκουμένη ξύπνησαν
μὲ λυτρωμοῦ τραγούδια.

ΥΠΑΤΙΑ ΤΣΙΡΙΔΟΥ

*

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΠΟΡΙΑ

Ὁ Καθηγητὴς ἐξηγεῖ στὴν τάξι
πῶς ὅλα τὰ σώματα στέκονται πά-
νω στὴν γῆ χάρις στὸ νόμο τῆς
βαρύτητος. Καὶ ἕνας μαθητὴς, ρω-
τάει.

— Καὶ προτοῦ ψηφισθῇ αὐτὸς ὁ
νόμος, κύριε καθηγητά, πῶς στέ-
κονταν τὰ πράγματα;

ΑΘΑΝ. ΚΑΛΟΔΗΜΙΔΗΣ

Γυμν. Διδυμοτείχου

ΜΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Μυθιστόρημα του Έκτορος ΜΑΛΟ

(3) Στο Μαρωκούρ

Περιμένοντας το τραίνο, πλύθηκε καλά στο ποτάμι, χτένιστηκε, κ' έτσι, όταν μπήκε στο βαγόνι και ξεκίνησε, ήταν ζωηρή και ξεκούραστη. Έκείνο όμως που της έδινε περισσότερη ζωή δεν ήταν το πλύσιμο και το χτένισμα, ούτε οι λίγες πεντάρες που της βάραιναν την τσέπη. Ήταν το θάρρος κ' η αυτοπεποίθησι που είχε αποκτήσει ύστερα από τις τόσες δοκιμασίες που πέρασε. Αφού είχε αξιωθή να φτάσει ως εδώ, να νικήση τόσες δυσκολίες κ' εμπόδια που της παρουσίασε η τύχη της ως σήμερα, δεν είχε το δικαίωμα να ελπίζει πως θα τα κατάφερνε και θα νικούσε όσες δυσκολίες βρίσκονταν ακόμη μπρός της;

Αυτές τις σκέψεις έκανε η αγαπημένη μας Παυλίνα, όταν το τραίνο στάθηκε. Κοίταξε απ' το παράθυρο και σε μια πινακίδα, που ήταν στημένη μπροστά στο σταθμό, διάβασε «Πεκινύ». Ήξερε πως εδώ έπρεπε να κατεβή, κ' ύστερα από μια μικρή πεζοπορία θα έφτανε στο τέρμα του ταξιδιού της, στο περίφημο Μαρωκούρ.

Κατέβηκε λοιπόν, ρώτησε έναν υπάλληλο του σταθμού ποιο δρόμο έπρεπε να πάρη κι άρχισε το περπάτημα. Προχωρούσε με βήμα θαρρετό και στερεό αυτή τη φορά, αφού και η ίδια, πίστευε πως τώρα ήταν άλλος άνθρωπος! Σε λίγο είδε ένα κορίτσι που βάδιζε μπροστά της προς την ίδια κατεύθυνσι. Βάδιζε άργα, γιατί σήκωνε το καμένο ένα γεμάτο καλάθι, που κάθε άλλο παρά ελαφρό φαινόταν. Η Παυλίνα τη διπλόρωσε και τη ρώτησε:

— Στο Μαρωκούρ πάει αυτός ο δρόμος, δεν είν' έτσι;

— Ναί, ολόγισια, της αποκρίθηκε το κοριτσάκι. "Αν θέλεις πάμε μαζί, γιατί κ' εγώ εκεί πάω.

— Πολύ ευχόριστως, έκανε η Παυλίνα. "Αν δέχεσαι μάλιστα, μπορώ να σε βοηθήσω να κουβαλήσω μαζί το καλάθι.

— "Αν δέχωμαι, λέει; ... Και τ'ρωτάς; Βέβαια δέχομαι. Είναι πολύ βαρύ, ωχ ... έκανε και το ακούμπησε χάμω.

— Είσαι απ' το Μαρωκούρ; ρώτησε η Παυλίνα.

— Ναί.

— Και που δουλεύεις;

— Στα κλωστήρια του κ. Ζώρζ Παινταβουάν.

— "Α, έτσι; Είναι καλό το μεροκάματο;

— Δέκα πεντάρες. Θα ήθελες να εργασθής και σύ εκεί;

— "Αν με θέλουνε ... Πώς να μη σε θέλουνε; "Όλο τόν κόσμο παίρνουνε. Έφτα χιλιάδες εργάτες έχουν.

— Αλήθεια;!

— "Αμέ; "Από που είσαι σύ;

— "Απ' το Παρίσι.

— "Ωραία. "Ελα λοιπόν εκεί. Δεν είναι δύσκολη δουλειά. Προσοχή μονάχα θέλει. Δεν έχεις παρά να παρουσιάσθης αύριο πρωί στις 6. "Αλλά σάν πολλή ώρα μιλάμε και φοβάμαι μήπως άργήσω.

Σήκωσαν το καλάθι, από τη μια μεριά αυτή κι από την άλλη η Παυλινούλα, κι άρχισαν να βαδίζουν με ρυθμικό βήμα στη μέση του δρόμου.

Σε λίγο, ανάμεσα από τις δεντροστοιχίες που άγκαλιάζουν ολόκληρο το δρόμο, φανεωνόταν που και που ένα καμπαναριό.

— Κοντεύουμε στο Μαρωκούρ, είπε κάποια στιγμή το άλλο κορίτσι. "Όπου νάναι θα ιδούμε τόν πύργο του κ. Ζώρζ Παινταβουάν και συνέχεια τα εργοστάσια.

Πραγματικά, μόλις έφτασαν σ' ένα σημείο που τα δέντρα αραίωναν, πρόβαλε ολόκληρος ο πύργος μ' όλη τη μεγαλοπρέπειά του, με τις πλατειές του σκάλες και με τα κωνικά του ψηλά πυργάκια, που ύψωνονταν στο φόντο του ουρανού σάν ακίνητοι φρουροί. Σαστισμένη η Παυλίνα στάθηκε θαυμάζοντας το μεγάλο χτίριο.

— Σ' άρέσει πολύ, έ; της είπε το κορίτσι.

— Πάρα πολύ, αγαπητή μου ... Μά πως σε λένε, αλήθεια; τη ρώτησε.

— Ροζαλία. Και σένα;

— Αύρηλία με λένε, της είπε η Παυλίνα, αποφεύγοντας να φανερώση το πραγματικό της όνομα.

— Και οι γονείς σου, Ροζαλία;

— Τους έχω χάσει και τους δυό, και μένω με τη γιαγιά μου. Κυρία Φρανσουάζ λέγεται.

— Φρανσουάζ;

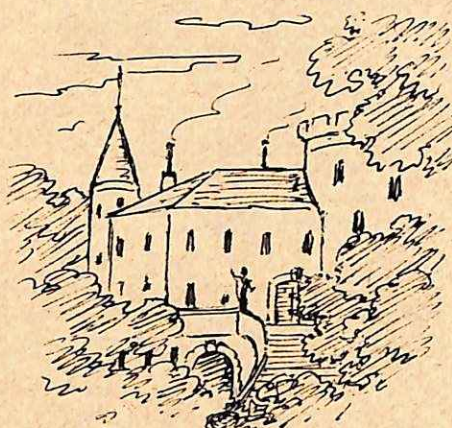
— Τη γνωρίζεις;

— "Οχι ... έτσι απλώς είπα Φρανσουάζ.

— Σε ρώτησα αν τη γνωρίζεις, γιατί είναι πολύ γνωστή. Είναι, βλέπεις, η παραμάννα του κυρίου Εδμόνδου Παινταβουάν, που είναι γιός του κ. Ζώρζ.

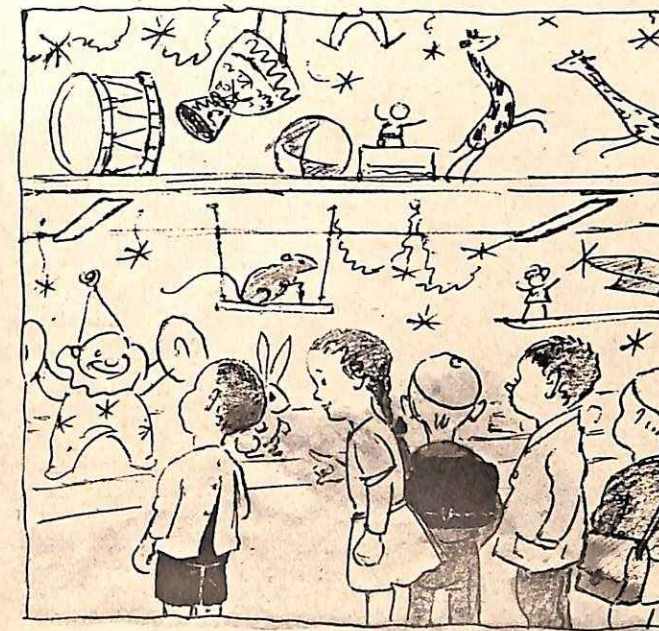
ΔΙΑΣΚΕΨΗ Β.

(Συνεχίζεται)

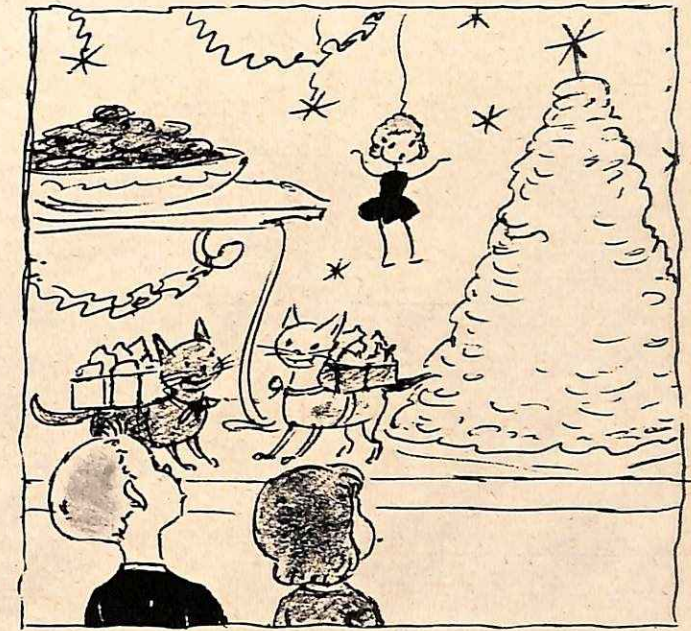
Χριστούγεννα κοντεύουνε!

Στίχοι, σκίτσα Α. Β.

Χριστούγεννα κοντεύουνε! Παιχνίδια στις βιτρίνες και τα παιδάκια χάσκουνε τριγύρω σάν τις χήνες! Νά μια βιτρίνα με λαγούς, παλιότσους, τουμπελέκια, και μια σαλάτα από θεριά, τόπια, κουκλιά, τουφέκια!

Μια πάπια μ' ένα ελέφαντα πινό κεί χοροπηδάνε και δυο καμηλοπάρδαλες χορεύουν και γελάνε!

Πιο πέρα να και τα γλυκά! Νά τα μελομακάρονα! Πωπώ με πόση λιχονδιά μικρούλης τα διπλόρωνα!...

Μά να και τα μυγδαλωτά στις ράχες δύο γάτων, κι ακόμα λίγο παρακεί κ' οι καραμπιέδες οι λευκοί, για τα μικρά... σωστό βουνό της «Χώρας των θαυμάτων»!

Χριστούγεννα κοντεύουνε! Και τα καλά παιδιά, που έχουνε χρυσή καρδιά, έχουν τρελλή χαρά γιατί ξέρουν πως τούτη τη γιορτή

θαχουνε μπόλικά γλυκά και νέα παιχνιδάκια. Μά δεν ξεχνούν και τα φτωχά κι ανήμπορα παιδάκια, και γρήγορα ετοιμάζουνε δωράκια να τους δώσουνε, ώστε κι αυτά χαρούμενα Χριστούγεννα να νιώσουνε!

"Η μεγαλύτερη χαρά, που στη ζωή γνωρίζουμε, είν' η χαρά που νιώθουμε όταν χαρά χαρίζουμε!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

Ο Έκδοτικός μας Οίκος πέτυχε, χάρις στον άρτιο μηχανικό του εξοπλισμό, να προσφέρει στο Έλληνόπουλο βιβλία που θα τα ζήλευαν και τα παιδιά μεγάλων και πλουσίων Κρατών. Η προσφορά αυτή του Οίκου μας είναι καθαυτό εθνική προσφορά.

Έχουν έκδοθη οι παρακάτω σειρές, έκτυπωμένες και εικονογραφημένες καλλιτεχνικώτατα, σε χαρτί άριστης ποιότητας και εξώφυλλα όφσετ.

ΤΑ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΜΟΥ ΒΙΒΛΙΑ

Διεύθυνση: Άλκη Κ. Τροπαιάτη

Μια πρωτότυπη σειρά από 36 διαλεχτά παιδικά βιβλία, γραμμένα όλα από Έλληνες συγγραφείς και εικονογραφημένα από Έλληνες ζωγράφους.

ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΕΩΝ (Τόμοι 43)

Τα άθάνατα έργα των μεγαλυτέρων συγγραφέων του κόσμου σε έκλεκτες μεταφράσεις και με πλουσιώτατη εικονογράφηση από παγκοσμίου φήμης καλλιτέχνες.

ΤΑ ΚΑΛΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μια σειρά από 50 παιδικά βιβλία, με τα καλύτερα έργα Έλλήνων και Ξένων συγγραφέων.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ (Τόμοι 24)

Ένα όνομα — σύμβολο μέσα στον κόσμο των βιβλίων που γοητεύουν τα παιδιά, αλλά συγκινούν, ταυτόχρονα, και τους μεγάλους. Γιατί ο Ίούλιος Βέρν, δέν είναι μονάχα ο μάγος συγγραφέας που συναρπάζει με τo γλαφυρό του ύφος τους αναγνώστες του. Στάθηκε, παράλληλα, κι ένας προφήτης για την εποχή του. Προφήτεψε όλες σχεδόν τις σύγχρονες μεγάλες έφευρέσεις, που για τόν καιρό του μονάχα σαν φαντασισκοπίες θα μπορούσαν να θεωρηθούν. Γι' αυτό και τα βιβλία του θα διαβάζονται αιώνια.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΕΣ ΩΡΕΣ

Διεύθυνση: Γ. Σ. Βλέσσα

Τα δέκα βιβλία που απαρτίζουν αυτή τη σειρά, είναι όλα τους προσεχτικά διαλεγμένα ανάμεσα από άριστουργηματικά στο είδος τους βιβλία, των πιο φημισμένων συγγραφέων.

ΙΔΕΩΔΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Η σειρά αυτή αποτελείται από 32 βιβλία και περιλαμβάνει μυθιστορηματικές βιογραφίες των διασημότερων επιστημόνων, έφευρετών, θαλασσοπόρων, εξερευνητών κλπ., καθώς και των ιστορικών εκείνων προσώπων, που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην παγκόσμια ιστορία.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑ

(Θείας Λένας)

Τα ένδεκα βιβλία, της Θείας Λένας, που καλύπτουν με τo πρωτότυπο, διδακτικό, αλλά και ψυχαγωγικό ύλικό τους, όλα τα ενδιαφέροντα των παιδιών, από την προσχολική ηλικία με τo «Άκουσέ με Μαρία μου...», ως και την έφηβική άκόμα, με τή μοναδική διά τόν τόπο μας δίτομη βιογραφική της Έγκυκλοπαίδεια «Χίλιες Μορφές», προσετέθη έφέτος και τo υπέροχα εικονογραφημένο σε μεγάλο σχήμα βιβλίο της «Έλλάδα ή Πατρίδα μου». Είναι ή ιστορία της πατρίδος μας από τα παλαιότατα χρόνια μέχρι σήμερα.

Έκτός των παρα πάνω σειρών έχουμε και πολλά άλλα βιβλία με πολύχρωμες εικόνες για μικρότερα παιδιά.

Ζητήστε από τήν «ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ» Κοραή 8 - Τηλ. 222.846 - Άθήναι τόν Εικονογραφημένο Γενικό Κατάλογό μας που περιέχει και σύντομη περίληψη για κάθε βιβλίο.

Τα βιβλία μας πωλούνται και σε όλα τα Βιβλιοπωλεία της Έλλάδος.